NY SANGBOG

FOR

NORSK UNGDOM

Ny sangbog

for

norsk ungdom.

Udgivet af „Norges kristelige ungdomsforbund"

ved

Chr. Hall og Halfdan Møller.

110de tusinde. Ny udgave.

Kristiania.
Ungdomsforbundets forlag.
1913.

Melodier til bogens sange er angivet ved henvisning til kjendte melodibøger. K. er „Melodier til Kirkeklokken", **2den** udgave, hvori de fleste findes. DUS. er „De Unges Sangbog" (Forbundets forlag), B. = Behrens melodibog (Warmuths forlag). S. = Melodier til Seips visebog. NSS. = Musik til Norsk Søndagsskoleforbunds Sangbog (Berntzens forlag) og L. = Landstads koralbog.

Numrene til 1ste udgave er, hvor de ikke falder sammen i begge udgaver, vedføiet i klammer [ ]. De nye sange, som er komne til, er betegnet med stjerne *.

Johannes Bjørnstads bogtrykkeri.

Indhold.

	Nr.
Indledningssange	1—31
Alm. foreningss., ungdomslivet i evang.s lys	32—89
Hjemmet	90—108
Kirken og kirkeaaret	109—142
Forbunds- og festsange	143—170
Særlige foreningssange:	171—247
Optagelse af medlemmer	171—181
Indvielse af hus og hjem	182—184
Bibeltimer, bøn	185—208
Hedningemission	209—216
Israelsmission	217
Indremission	218—231
Sjømandsmission	232—234
Søndagen	235—237
Sædelighedssag	238—240
Fredssag	241—242
Afholdssag	243—247
Fædrelandet	248—280
Naturen og folkelivet:	281—348
Naturens tale, friluftsliv, aarstiderne	281—311
Maalet, sangen	312—318
Fædrene, historien	319—328
Folkelivet i folkesange og -viser	329—348
Slutningssange, afsked, tak, kveldssange	349—382

Tone: Deilig er den himmel blaa.

Lerka stig so høgt mot sky,
syng sin song kvar morgon ny.
Syng og du fyr Gud ei visa,
so du kann hans naade prisa
og hans underfulle verk!

Fugleſong med leik og ljod,
hugleg ſong til kveik i mod,
gudleg ſong fraa ærleg bringa:
Alt kann yndigt ſaman klinga
til ein høgſong fyr vaar Gud.

Syng daa helg og vyrkedag,
ſyng i heim og kyrkjelag,
um Guds ſtorverk og hans ſtyre,
um vaart fedraland, det dyre,
um alt godt, ſom hjartat gled!

E. Blix.

Register.

Nr.

289. Aa eg veit meg eit land
3. Aand fra himlen
305. Aa nei, for himmel rein
314. Anders Herre, du
6. Aand over aander
41. Aa, tænk paa Gud
373. Aftensolen sm ler
220. Al Fader, lad dit ord
281. Al skabningen
179. Altid freidig, naar
24. Alt staar i Guds faderh.
140. Apostlerne sad
333. Arbeidsmand
322. At far min kunde gjera
14. At tro det er
94. Barnelivets fagre dage
347. Barnet høyrer
343. Blaamann blaamann
256. Blandt alle lande
56. Bliv hos os, mester
374. Bliv hos os, naar dagen
336. Bondestanden er mig kjær
327. Brede seil
204. Brødre, lad os bede
350. Brødre og søstre
104. Da barnet sov ind
268. Dagen er kommen
265. Dag over Norge
382. Dagsens auga sloknar
294. Dei gamle fjell
115. Deilig er den himmel blaa
76. Deilig er jorden
215. Deiligt det er at tjene Gud
267. Dei vil altid klaga
328. Dei stod paa Stiklestad
120. Den fagraste rosa
358. Den himmelske lovsang
163. Den lifligste lod
122. Den litle vene runnen
334. Den norske sjømand
142. Den store, hvide flok
89. Den store mester kommer
331. Der aander en tindrende
321. Der er en rigdom af kræfter
277. Der er et yndigt land
80. Der er solskin i min sjæl
242. Der gaar et stille tog
250. Der ligger et land
234. Der lyser kors i Nordens
38. Derpaa, o Gud, det kjendes
228. Der skal bli strømme
81. Der var saa mange unge
233. De sjømænd, som drager
297. Det er min sjæl
190. Det er so godt aa vitja
180. Det er saa godt under bøn
75. Det er saa yndigt at
192. Det er saa yndigt, naar
259. Det folk, som gjævt
121. Det kimer nu
288. Det lysnede i skoven
310. Det spredes mer og mer
343. Det stig av hav
13. Det stiger ein sukk
52. Det unge liv i vaaren gror
36. De ungdomsaar er sædetid
366. Din, o Jesus, din
150. Din styrkes spir udræk
209. Drag Helligaand
275. Du gamla, du friska
100. Du gamle mor
125. Du grønne, glitrende træ
353. Du kjære ven, som reiser
65. Du som veien er og livet
111. Du stridende kirke
235. Du sundag
186. Dybe, stille, sterke, milde
320. Eder hvis navne
176. En evig ungdom
162. En Gud og alles fader
360. En liden stund vi
369. En port til himlen
284. En ungbirk stander
8. Et kors det var det haarde
238. Et ungdomsliv
325. Fjeldbyggen agter paa tiden
85. Flyv ud, vort ungdomslivs
194. Forfærdes ei du lille hob
168. For mad og drikke
244. Forsamlet nu vi ere
21. Fortæl det gamle budskab
147. Fram under merkje
68. Fra ungdomsflok
82 Freden paa jorden
375. Fred hviler over land
203. Frelser kjære, kom

Nr.
174. Fremad, min unge ven
69. Frihed bedre er end guld
195. Frygter og forfærdes ei
270. Gamle Noreg
364. Give Gud jeg efterhaanden
177. Giv mig dit hjerte
171. Gjør du alt i Jesu Navn
116. Glade jul
64. Gladelig vil vi
237. Gud gjører godt
103. Guds fred over huset
266. Gud signe Norigs land
260 Gud signe og bevare
262. Gud signe vaart byre
157. Gud sign vor konge god
243. Gud ske lov for det klare
109. Guds kirkes sterke
187. Guds ord det er
173. Haab imod haab
224. Har du ei lyst til
308. Havet er skjønt
99. Heimen er baade
153. Heis merket i top
32. Held dig, vor ungdomsdag
274. Hell dig, du höga Nord
40. Hellig er vor ungdomstid
341. Her bur ein bonde
264. Her er det land
199. Her hjem ein usæling
119. Her kommer dine arme
63. Herre, bevar og velsigne
313. Herre, du skjænked os
189. Herre, du velsigner alle
200. Herre, förbölj ej
53. Herre, gjør mig stille
48. Herre, jeg hjertelig ønsker
61. Herre Jesus Krist
49. Herre Jesus, lat meg læra
206. Herre Jesus, tag mit
62. Herren han er min hyrde
351. Herrens venner ingensinde
245. Herre, sign du vaart av-
haldslag
97. Herre, tag i din sterke
212. Herre, vor Gud med det
185. Her samles vi omkring
319. Her ser eg fagre
324. Her ser eg Haralds
271. Hil dig, du gamle land
133. Hil dig, Frelser
74. Himlens sol
132. Hin time i Getsemane
298. Hu hei, kor er det vel
50. Hvad salskin er
356. Hvad vindes paa
23. Hvert et lys i livets nat
67. Hvordan skal vi unge
193. Hvor deiligt det er
34. Hvor er den kraft at finde
254. Hvor i verden jeg gaar
96. Hvor i verden mon du faar
370. Hvor salig er den lille flok
218. Hvo vil med til
300. Här är ljuft
108. Høit ira det himmelske
279. Hör hur herrligt
307. Hösten är kommen
93. Iblandt alle de herlige
25. Igjenom sorg og saknad
182. I Herrens navn indviet
17. I Jesu namn me stemna
1. I Jesu navn skal al
170. I Jesu navn tilbords
357. Ingen finder frem
344. Ingerid Sletten
272. I Noregs vetter rann
323. I rosenlund
58. I, som er givet
167. I troen paa Guds
181. I vor ynglingflok
90. Ja hjemme er det doa
157. Ja kom du hid i skoven
248. Ja vi elsker (Bjørnson)
354. Ja vi elsker (Dick)
257. Jeg elsker dig, Norge
105. Jeg er en gjest
355. Jeg er fremmed
381. Jeg er træt og gaar til ro
79. Jeg har baaret lærkens
102. Jeg har et hjem
72. Jeg har hørt, hvor sangen
44. Jeg saa ham som barn
117. Jeg synger julekvad
249. Jeg vil verge mit land
226. Jesum, Jesum, Jesum sigter
208. Jesus, din søde forening
11. Jesus, du er den himmelveg
164. Jesus, giv ild os
280. Jesus, jeg ønsker at leve
107. Jesus, hjælp os hjem

Nr.
135. Jesus lever, graven bräst
196. Jesus, som iblandt os staar
29. Jesus stor i ære
123. Julen har englelyd
225. Kan du ei staa og styre
124. Kimer i klokker
141. Kirkeklokke
110. Kirken den er
73. Kjærlighed fra Gud
130. Klokken slaar
143. Kom brødre, lad os
326. Kom en yngling frem
27. Kom herind, o Jesu søde
22. Kom min Gud, med lys
20. Kom sandheds Aand
222. Kom til din frelser
47. Kom ungdom, kom med
152. Kom ungdom med hjerte
70. Kor mykje stort
160. Kristi stridsmænd
57. Kun dagligdags
139. Kvitsundagen
207. Lef för Jesus
285. Lette bølge
340. Litle fuglen
342. Liti Kjersti
151. Lover den Herre
363. Lover Herren han var nær
16. Lov Jesu namn
43. Lykkalig, lykkalig
213. Længselens sukke
282. Lær mig nattens stjerne
311. Lær mig, o skov
59. Løfter ikke liden buskt
312. Maalet hennar mor
246. Med Gud for hjem
159. Medens i vaarskrud
86. Med Jesus vil eg fara
269 Med jubel vi toner
217. Med kjærlighed og tak
184. Mens lien gulner
251. Mens Nordhavet bruser
263. Mens vaarsolen
253. Mer grønt er græsset
87. Me treng ein ungdom
261. Midt i en jerntid
293. Millom bakkar og berg
365. Min Jesus, lad mit
372. Min sjæl, min sjæl, lov
286. Mitt liv är en våg
101. Moders navn
368. Naar al min møie
60. Naar livet sender deg
219. Naar synderen ret ser
301. Naar vaaren aander
296. Nei, sjaa snøen
303. No livnar det
252. Norge, Norge
258. Norges bedste
95. No ser eg atter
378. No soli bak um
377. Nu dagen brat
236. Nu er det søndag
352. Nu gaar du, min ven
98. Nu løftes laft
304. Nu paa vaarens
376. Nu skrider dagen under
113. Nu ville vi os samle
302. Nu vinder lys paa mørke
317. Nys seiled vi
330. Nyst munde det regna
201. Nærmere, Gud, til dig
198. O, at jeg kunde
359. O, at jeg vel var
138. O du herlige
210. O du, som hører
35. O du stjønne ungdomstid
46. O, fik jeg kun være den
345. Og det var gamlen
183. O Gud, i denne høitidsst.
211. O Herre, liv og lys
106. O, jeg ved et land
10. O Jesus Krist, jeg flyr til
227. O Jesus, hør mig
223. Om dagen vid mitt arbete
91. Om glæder end betegned
337. Ondt ofte lider
7. Op alle folk
178. Op med døren
156. Op mod lysets rige
137. O salige stund uden lige
338. Os ha gjort
241. O sterke kriste
151. O vaarens vækker
332. Over vidtudstrakte
45. Paa breide vengjer
78. Paa det jevne
136. Paaskemorgen
287. Paa skog og engjer
329. Paa solen jeg ser

Nr.
316. Ret som ørnen stiger
232. Rundt jorden der flyver
77. Rundt omkring i alle
292. Saa synger vi
175. Saa tag da mine hænder
4. Saa vide om land
315. Sangen har lysning
114. Seg Jerusalem
276. Se hist ved Østersaltets
240. Se markens lilje
295. Se Norges blomsterdal
239. Se til liljerne i enge
202. Sikker i Jesu arme
15. Sjaa dagen sprett
309. Sjaa sole paa Anaripigg
26. Sjælesørger fra det høie
66. Skjøn er vaaren
339. Smaasporven gjeng
51. Smaa vassdropar
155. Snart som hav i brusen
325. Sol er oppe
33. Som duggens perler
221. Staa fast kvar mann
68. Staa fast, min sjæl
247. Statt upp til strid
197. Stedse maa jeg derpaa
379. Stilla skuggor
131. Stille, stille, Jesus lider
168. Stevnets lyse stund
28. Synd og sorg er systkinord
134. Syng høit, min sjæl
54. Syng kun i din ungdoms
118. Syng om Herren
83. Syrgjande, men altid sæle
229. Sæt dig for et helligt maal
5. Søde lyst, salige lyst
19. Tag Jesus med
371. Tak for al din
188. Tak, Herre, for din
362. Tak, o Gud
128. Tiden svinder
92. Tidt eg minnast
84. Til dig vil vi komme
299. Tilfjelds over bygden
12. Til himlene rækker
30. Til kamp, til kamp
318. Til lags aat alle
346. Till Østerland
349. Til slutning
112. Til Zions bjerg
39. Tryg hos sin moder
18. Trænges vi end allevegne
214. Tungt ruger mulm
361. Tænk, naar engang
42. Tænk paa din skaber
9. Tænk, vi har en ven
129. Udrundet og afsluttet
127. Udrundne er de gamle
126. Uforsagt, vær paa vagt
367. Underfuldt deilige Eden
154. Under korsets fane
165. Under vekslende kaar
283. Undrer mig paa
31. Ungdomsskare, som i fare
144. Unge mand og unge kvinde
205. Vaag, o sjæl, og bed
273. Vaar Gud deg vere lov
278. Vårt land, vårt land
380. Ved morgen og ved aften
146. Vel mødt fra by
169. Velsign vort hus
71. Vern din tro
216. Viden om jord
55. Vi er en liden, men
255. Vi er et folk
291. Vi færdes med lyst
306. Vingede skarer
172. Vi rækker ud til forbund
149. Vi samler glad
231. Vi stemmer i en frydesang
290. Vi vandrer med
37. Vor aller første
191. Vor bibel er et kildevæld
145. Vor broderkjæde bindes
2. Vor Gud han er
148. Vær velkommen, venner
280. Yderst mod Norden

Indledningssange.

1.

L. 51.

I Jesu navn skal al vor gjerning ske, Om det skal komme os til noget gavn, Endes ei med spot og ve. Al den idræt, som begyndes i det, God lykke og fremgang faar, Indtil den maalet naar, At det Gud til ære sker Og dernæst til os henser, Hvori al vor velfærd staar.

J. Fredrichson.

2.

DUS. 1. L. 137. K. 191.

1. Vor Gud han er saa fast en borg, Han er vort skjold og verge, Han hjælper os af nød og sorg Og ved os vel at berge. Vor gamle fiende haard Til strid imod os staar, Stor magt og arge list Han bruger mod os vist, Paa jord er ei hans lige.

2. Vor egen magt er intet værd, Vi vare snart nedhugne; Men en gaar frem i denne færd, For ham maa al ting bugne. Vil du hans navn faa vidst? Han heder Jesus Krist, Den høvding for Guds hær, I ham kun frelse er, Han marken skal beholde.

Luther.

3.

O, du store seierherre.
Tænk vi har en ven i Jesus.
L. 103. K. 25.

1. Aand fra himlen kom med naade, Kom med lys og liv herned, Lad din Guddoms magt nu raade, Gjør os vis til salighed! Livets ord du selv forklare, Saa det virker, hvad du vil, At vi her dets kraft erfare, Fyld vor sjæl med hellig ild!

2. Søde Jesus, vi dig bede, Kom med lægedom og fred, Tal til os, som er tilstede, Om din ømme kjærlighed. Gaa til hvert bedrøvet hjerte, Som paa syndens byrde bær'; Før dem ud af angst og smerte, O, tal fred til sjælen her!

3. Hør vor bøn, al godheds giver, Fader, Søn og Helligaand! Du, som var og altid bliver, Udræk nu din almagts haand; Kom til gamle, kom til unge I din kraft og herlighed! Da skal vi med jubel sjunge: Herren er paa dette sted.

Apostlerne sad i Jerusalem.

4.

L. 7. K. 951.

1. Saa vide om land, som sol mon gaa, Ei menneskesjæl er at finde, Som Herrens naade ei ved at naa, Naar hjertet ham gjerne vil vinde.

2. Han ser hver længsel i sjælens grund, Som efter det evige higer, Han hører hvert suk, som i nattens stund Fra dybet til himmelen stiger.

3. Han tænder sit lys paa den vildsomme vei, Hans stjerne for aanden oprinder, Den straaler og vinker og stanser ei, Før hjertet sin frelsermand finder.

4. Og var du end skjult i den mørkeste vraa, Og kjendte dig ingen paa jorden, Og var du blandt alle, som sorgfulde gaa, Den aller elendigste vorden;

5. Ja, taarned' sig synder som bjerge i sky, Og sortnede alt for dit øie, Og blev hvert minde dig tungt som bly, Og saa du kun lyn i det høie:

6. O, higer din sjæl mod sandheds Gud, Og kalder paa ham du derinde, Han ved dog vei for sit naadesbud, Din Frelser du dog skal finde.

7. Og finder du ham, da finder du alt, Hvad hjertet kan evig begjære; Da reiser sig fluks hvert haab, som faldt, Og blegner saa aldrig mere.

W. A. Wexels.

Glade jul, hellige jul.

5. K. 329. S. 48.

1. Søde lyst, salige lyst! Hvile som barn ved Guds faderbryst, Føle sig tryg i hans faderfavn, Tale ham til med fadernavn, :,: Se ham i øinene ind! :,:

2. Glade bud, salige bud! Jesus brudgom og jeg hans brud! Sluttet med mig han har sin pakt, Smykket jeg staar med høitidsdragt, :,: Klædt i det hvideste lin! :,:

3. Glade haab, salige haab! Døbt at være med Aandens daab, Eie det sikre og faste pant, At hvad jeg venter, det er ei tant: :,: Jeg gaar i himlen ind! :,:

4. Store dag, salige dag, Da jeg heiser mit seiersflag, Kaster mit anker i Zions havn, Hviler fra fare og strid og savn :,: Hist under livets træ! :,:

S. Holst Jensen.

Jesus, din søde forening at smage.

6. DUS. 7. L. 63.

Aand over aander, kom ned fra det høie, Evig med Fader og Sønnen én Gud! Kom, vore sjæle tilsammen at føie, Kom at berede den himmelske brud! Kalde, forsamle og Jesus forklare, Bygge Guds kirke, oplyse hans folk, Det er din gjerning, lad os den erfare, Kom, du Guds kjærligheds mægtige tolk!

J. N. Brun.

O Gud, af himlen se hertil.

7. DUS. 10. L. 105.

1. Op alle folk paa denne jord, Guds kjærlighed at kjende, Som raabes ud ved livets ord Til hele verdens ende: At alle arme synd're maa Nu komme hid og naade faa, Ja, evigt liv og glæde!

2. Ja det, at Gud er mild og lod Sig ved sin Søn forsone, Det ord om Jesu død og blod, Det har saa sterk en tone, At det opvækker den igjen, Som døde før i synden hen, Naar han det til sig tager.

3. Det skinner ind i hjertets nat, At det i sjælen dages, og Jesus, som den skjulte skat, I troen favnetages; Da bliver og vor vandring ny, Da vil og kan man synden fly Og følge Jesum efter.

4. Saa lad, o hjertesøde Gud, Dit ord i kraft forkyndes, Og dette milde himmelbud I hele verden yndes, At folk maa se, hvor sød du est, Og holde daglig glædesfest I Jesu rige naade!

Brorson.

8.

S. 42. K. 1034.

1. Et kors det var det haarde, trange leie, Som jordens børn gav Frelseren i eie; Kun had til bolster og kun haan til hynde Fik han, der ikke kjendte til at synde.

2. Nu vaier korset høit i folkets banner, Og by ved by en korsets kirke stander; Mod gyldne kors sig aftensolen bryder, Og korsets ord fra tusend tunger lyder.

3. Ja, korset kneiser over land og bølge, Og hvo vil ikke Jesu indtog følge? Og alle kommer de med palmegrene, Men hvo vil være Simon af Cyrene?

4. Det er saa let at lægge kors paa andre, Det er saa tungt med korset selv at vandre; Men vil du favne ham i aftenfreden, Saa maa du følge ham i middagsheden.

5. Vel dig, som gik med ham i livets trængsler, For dig gaar dødens port paa lette hængsler. Vel mig, om stav jeg kan af korset skjære, Da gaar jeg let, hvor veiene er svære.

Chr. Richardt.

O, du store seierherre.

9.

L. 103. K. 25.

1. Tænk, vi har en ven i Jesus, Som vil tage al vor synd! Tænk, hvor saligt vi kan bære Alting hen til ham i bøn! Ofte vi vor fred forspilder, Ofte smerte blir vor løn, Blot fordi vi ikke bærer Alle ting til Gud i bøn.

2. Om du prøves eller fristes, Om du møie lide maa, Lad dog aldrig modet svigte, Bed du kun, saa skal du faa. Ingen ven saa trofast findes Af med-lidenhed saa fuld; Gaa til ham, al sorg og møie Lutre skal dig blot som guld.

3. Er du svag, og tunge byrder Knuger dig mod jorden ned, Tag det til din dyre Frelser, Hvert sted er jo bønnested. Om dig vennerne forlader, Tag det kun til ham i bøn; Han er dig for alle venner Huld og god og evig løn.

10.

K. 986. NSS. 80.

1. O Jesus Kristi, jeg flyr til dig, Lad mig din naade faa; Men vender du dig bort fra mig, Hvorhen skal jeg da gaa?

2. Foruden dig er paa vor jord Ei nogen frelsermand! Du ene har det livsens ord, Som synd're frelse kan.

3. Jeg beder dig, o Jesus god: Min synd du mig tilgiv, Lad sjælen renses i dit blod Og giv mig evigt liv.

4. Giv hjertet kraft og sjælen ro, Min Gud af naade fuld, At jeg kan leve ved min tro, Retfærdig, tro og huld.

5. Da skal jeg stadig prise dig, I dine fodspor gaa Og af dit kors kun rose mig, Til kronen jeg kan faa.

Kirken, den er et gammelt hus

11.

L. 70. K. 130.

1. Jesus, du er den himmelveg, Som til Gud Fader oss leider. Frelsa det er aa finna deg, Liv og uvisnande heider. Du er all skapnings ljos og liv, Verdi daa enn i myrker sviv, Vinglande villt millom graver.

2. Ljoset det inn i myrkret skin, Myrkret det ikkje vil fata. Gud sende verdi sonen sin, Verdi daa honom maa hata. Han millom sine eigne stend, Er daa av sine ikkje kjend, Gjeng som ein framand i verdi.

3. Men dei, som honom tok imot Og ifraa myrkret seg vende, Dei, som i tru med bøn og bot Honom som frelsaren kjende: Deim giv han all sin barnerett, Føder deim atter til Guds ætt, Etter sitt namn han deim kallar.

4. Frelsaren til sin Fader for, Der han oss rom vilde reida, Sende so Anden sin til jord, Som oss til sanning skal leida. Han ved Guds ord i Jesu namn Viser oss veg til himmelhamn: Jesus er vegen og livet.

5. Jesus, eg høyra vil til deim, Som etter deg du kann nemna! Lat meg ved deg til himmelheim Dagleg faa styra og stemna! Utan din arm i miss eg gjeng, Før du meg høgt paa ørneveng, Til eg i himmelen hamnar!

Vlix.

12.

DUS. Hjemad 6 eller L. 7.

1. Til himlene rækker din miskundhed, Gud, Din trofasthed naar dine skyer; Din retfærdshaand over bjergene ud Er strakt over dale og byer.

2. Som himlenes favn er din kjærlighed, Gud, Som havenes dyb dine domme; Til frelsen fører du sjælene ud, Vil skabningens suk ihukomme.

3. Hvor dyrebar er dog din miskundhed, Gud, Hvor menneskebørnene bygge! I mulm er kjærligheds-vingen bredt ud, Vi skjuler os under dens skygge.

4. Du kvæger i ørken den tørstende sjæl, Du bjerger den bævende due; Hos dig er livets det evige væld, Og lys i dit lys skal vi skue.

Ingemann.

13*

S. 30. K. 52.

1. Det stiger ein sukk yver heimen so vida, Der tiderne vendest og ætterne kvida: Kvi fær daa all vænleike stundom so illa? Kvi gjenger so ovmykje liv daa til spilla?

2. Det veks uti grendom so livlege flokkar Med leikande mod og med vonfulle tokkar. Um stokkute stunder er flokkarne skilde, Og mange kom aldri so langt, som dei vilde.

3. So heve det gjenge i framfarne tider Med ætter, som eldest og gløymdest um sider; Dei spurde, kvi ingen kann læra sin lagnad Og tyda sin hug til ein endelaus fagnad.

4. Men ovan av høgdom ei røyst heve svara Og mannen mot utol og vonløysa vara, Og ætterne lærde dei ord, som dei fingo, Og glad i sin hug utor heimen dei gingo.

5. Og faafengt i gisningar mannsbarnet grever; Hans umsyn i uppheimen verte for snever. Med alt som han grundar han kjem inkje lenger, Og stødt til det heilage ordet han trenger.

Ivar Aasen.

Med straalekrans om tinde.

14. [375]

L. 113 b. K. 891. S. 64.

1. At tro, det er at lægge Sig ned ved korsets fod Og begge arme strække Vor Herre Krist imod.

2. At tro, det er at slippe Sin egen herlighed Og fly til naadens klippe, Til Jesu kjærlighed.
3. At tro, det er at bygge Sit liv paa Herrens ord Og søge fred og lykke Kun der, hvor Jesus bor.
4. At tro, det er at hvile Paa hans fuldbragte verk, I døden kunne smile, I sorgen være sterk.
5. At tro, det er at takke; Guds vei er naadens vei; Gaar tidt det opad bakke, Gudsbarnet klager ei.
6. At tro, det er at tage Sin Frelser fast i haand Og vandre alle dage Veiledet af hans aand.

Herre Jesus Krist.

15.

L. 38. K. 355.

1. Sjaa, dagen sprett I auster-ætt! Han livet upp vil yngja. Sjaa, skuggar fly, og solglytt ny No gyllar sky, Og tusund munnar syngja!
2. I morgonstund, Ved uppstadmund Eg vil min skapar lova. Han vaker vel Fyr Israel, So trygg og sæl Eg i Guds fred kann sova.
3. Du sannings sol, Som rann i jol, Ver du mi morgonstjerna! Lys upp min gang, Som vidsynt vang All dagen lang, Mot myrkers vald meg verna!
4. I all mi gjerd Paa livsens ferd Ditt ord mitt ljos maa vera! Gud styr min stamn Til himmel-hamn I Jesu namn! So skal nog baaten bera.
5. So lid og renn Ein dag um senn Med sol i skuggedalar. Snart natti lid, Og fram det skrid Til morgon blid Med song i himmelsalar.

Blix.

16. [372]

K. 991.

1. Lov Jesu namn og herredom Høg-englar i hans slott! Ber kruna fram med hyllings ljom Og kryn han Allheims drott!
2. Du martyrflokk i himmel-kor, Som tolmods krans hev naatt, Kved kongskvad for den herre stor Og kryn han Allheims drott!

3. Du frelste her av Adams ætt, Løyst ut av naud og nott, Pris han som naade gav for rett Og kryn han Allheims drott!

4. Kvart folk i kvar ei heimsens bygd Her under sol-tjeld blaatt, Gjev han aaleine herre-høgd Og kryn han Allheims drott!

5. Ja gjev me med Guds kvite her Av all vaar hug og haatt Syng songen ny for Herren kjær, For Jesus, Allheims drott!

g.

Se Huseby's salmebogsudg.

17.

Nr 671. K. 990.

1. I Jesu namn Me stemma fram til himmel-hamn. Med Kristum bord Me styra yver livsens fjord. Naar han er med, Me fara i Guds fred.

2. Sjaa upp med von Til den velsignade Guds Son! Han hjelper fram Og aldrig gjer di von til skam. Naar fast du held, Hans ord stend fast som fjell.

3. Sjaa upp og statt I striden trugen dag og natt! Og i si tid Til siger fører Gud din strid. So statt daa vel! Hald fast som Israel.

4. Sjaa upp og bed! So sender Herren deg sin fred, So hjartat er Alt stillt og sælt i striden her Og veit so visst, Du sigrar daa tilsidst.

Blix.

18.

Dus. 80.

1. Trænges vi end allevegne, Møder modstand af enhver, Skuffes selv af vore egne, Har vi dog en hjælper nær. Gud er med os, Gud er med os, Og hans sag skal fremgang faa. Gud er med os! Gud er med os! I hans kamp vi seire maa.

2. Vil han os end trængsler sende, Skjænker han dog kraft med dem; Alting faar en herlig ende, Thi vi har en trofast ven. Gud er med os o. s. v.

3. Derfor skal vort mod ei svækkes, Om end fienden mægtig er. Naar vi ser, at synd're vækkes, Vide vi, at Gud er nær. Gud er med os o. s. v.

4. Kristi venner, hjælp at stride, Gaa medo s i hellig krig! Tænk, hvad Jesus maatte lide, Da han vandt os himmerig! Gud er med os o. s. v.

Sankey.

Du høie fryd for rene sjæle.

19* L. 15.

1. Tag Jesus med, hvorhen du længes, Da bliver du saa glad i sind! Men hvor din Frelser udestænges, Der maa du ikke selv gaa ind! Tag Jesus med paa dine veie, Da tør du være dem bekjendt, Og bed ham vaage ved dit leie, Naar dagens travle verk er endt.

2. Tag Jesus med, hvorhen du farer, Da kan du aldrig fare vild, Da vogter paa dig engleskarer, Om verden lukker øiet til. Og helder dagen — o, da kommer Din Frelser selv i dødens sted For til en evig, evig sommer At tage dig, en synder, med.

3. Tag Jesus med, naar du er hjemme, Og livet gaar sin vante gang, At han i dig sit verk kan fremme, Og tiden ei skal blive lang. Og synes du, at dagens byrde Blir tung at bære længer frem, Tag Jesus med, den gode hyrde, Han bærer dig og byrden frem.

Fra himlen høit jeg kommer her.

20. DUS 5. L. 24 a eller K. 561.

1. Kom, sandheds aand, og vidne giv, At Jesus Kristus er vort liv, Og at ei vi af andet ved End ham vor sjæl til salighed!

2. Kom, lysets aand, og led os saa, At vi paa klarheds veie gaa, Men aldrig dog fra troens grund En haarsbred vige nogen stund!

3. Gud Faders Aand, kom til os ned Med himlens ild: Guds kjærlighed! Læg paa vor tunge naadens røst Med livets ord til evig trøst!

Grundtvig.

Nu løftes laft og lofte

21.

DUS. 41.

1. Fortæl det gamle budskab, Det bedste som jeg ved, Om Jesu magt og naade, Om Jesu kjærlighed. Fortæl det ganske simpelt: Som til et lidet barn; Thi jeg er træt og saaret, Omspændt af syndens garn. Fortæl det gamle budskab! Fortæl det budskab du, Om Jesu magt og naade, Om Jesu kjærlighed!

2. Fortæl mig det kun langsomt, Saa det kan trænge ind, Det budskab om forløsning, Dybt ind i sjæl og sind. Fortæl mig det ret ofte, Jeg glemmer let igjen. Thi morgenduggens friskhed Ved middagstid svandt hen. Fortæl o. s. v.

3. Fortæl det jevnt og stille, Men læg dog alvor til, Husk paa, jeg er den synder, Som Jesus frelse vil. Fortæl mig det kun altid, Hvis virkelig din røst I hver en nød og trængsel Skal tale mig til trøst. Fortæl o. s. v.

4. Fortæl det samme budskab, Naar frygten ligger nær. At denne verdens glæde Er bleven mig for kjær; Og naar hin verdens klarhed Fremdæmrer med sin fred, For sidste Gang fortæl mig Om Jesu kjærlighed. Fortæl o. s. v.

Fra engelsk.

Deilig er den himmel blaa.

22.

K. 960. L. 59.

1. Kom, min Gud, med lys i favn Til vor ringe fødestavn! Aabne vore øienlaage, Saa vi gjennem støvets taage Ret din klarhed skue kan!

2. Lad din aands den klare røst Løse sukket i vort bryst, Længslen efter morgengryet, Da vor tunge som fornyet Lysets skaber love kan!

3. Ja, lad aanden dale ned, Skabe liv og lyse fred Over hele levnetsløbet, Saa i ynde det fra svøbet Indtil baaren vokse kan! Reitan.

Rind nu op i Jesu navn.

23. L. 122 b. K. 173.

1. Hvert et lys i livets nat, Hver en trøst i livets smerte, Hver en glæde i mit hjerte, Hver en sjæls og legems skat, Alt, hvad skjønt vort øie skuer, Alt, hvad herligt aanden ved, Alt, hvad mildt i hjertet luer, Skabte Gud, din kjærlighed.

2. Den er alt det godes rod, Den er alt det sandes kilde, Den udvælder aarle, silde I en klar og deilig flod, Gjennemstrømmer livet stille, Gjør det frugtbart, smukt og rigt, Lader himlens straaler spille Paa dets blomster yndeligt.

3. Ja, du store, milde Gud! Du ved faderkjærligheden Skaber atter her et eden, Sletter synd og sorger ud! Ogsaa mig, den store synder, Frelste du i Jesu navn, Og mit liv, mit alt jeg finder I din søde faderfavn. Wexels.

Deilig er den himmel blaa.

24. K. 960. S. 59.

1. Alt staar i Guds faderhaand, Hvad han vil, det gjør hans aand, Af Guds naade, til Guds ære, Evig glade vi skal være I vor Herres Jesu navn.

2. Sikre paa vor arv og løn Er med Guds enbaarne Søn, Af Guds naade, til Guds ære, Evig glade vi skal være I vor Herres Jesu navn!

3. Fælles om hans liv og fred, Lys og kraft og herlighed, Af Guds naade, til Guds ære, Evig glade vi skal være I vor Herres Jesu navn!

Grundtvig.

Med straalekrans om tinde.

25. L. 113 b. K. 891. S. 64.

1. Igjenom sorg og saknad Til sæla vegen gjeng, Naar syndesorg er vaknad, Du fyrst til frelsa treng.

2. Men den, om stor vil vera Og stundar upp i høgd, Kann vandt den visdom lera: Med naade vera nøgd.

3. I ovmod mannen meinar, Han sjølv sin frelsar er, Til livsens støitesteinar Den draumen sunder slær.

4. Gud kann alt stormod stagga, Som strævar høgt mot sky; Han kann kvar tunga tagga, Som mot hans krav vil kny.

5. Men vil du frelsa finna, Du maa di vanmagt sjaa. Vil livsens von du vinna, Fyrst døy din verdleik maa.

6. I faafengd alt du freistar, Men finn daa aldri fred, Fyrr fraa Guds log der gneistar Slær i ditt samvit ned.

7. Daa vert det ljos der inne: Di synd seg audsynt ter. Dit liv deg renn i minne, Og berre synd du ser.

8. Daa brest ditt stormod sunder: Du vesall vert og arm, Men so ved naadens under Lyft høgt til Jesu barn.

Blix!

Naglet til et kors.

26. L. 96 eller K. 969.

1. Sjæleførger fra det høie, Hold med os et vaagent øie, Vogt de smaa for falk og høg, Væk de dorske, styrk de svage, Tugt de trygge, fryd de spage, Gjør os daglig husbesøg.

2. Trøstens aand mod alt, som truer, Alt, hvorfor vort hjerte gruer, Skjænk os bod for alle savn, Dan vort hjerte, løs vor tunge, Saa vi bede, saa vi sjunge Yndelig i Jesu navn.

Grundtvig.

Zions vægter hæver røsten.

27. L. 142. K. 111.

Kom herind, o Jesus søde, At lede dette vennemøde Og lyse over os din fred! Israels læge fra det høie! Kom, salv vort dunkle troessøie, At vi kan se dit frelserfjed! Oplys os ved din Aand Og led os ved din haand! Giv os naade At tale saa, At ordet maa dem give fred, som hører paa!

Hans Utbø.

Fred for bod til bittert savn.

28. L. 25 a° S. 9.

1. Synd og sorg er systkin-ord, Fylgjast jamnan her paa jord. Synd fraa Gud oss heve skilt, Difyr lider hjartat ilt: Hjartat, som aat Gud er skabt, Syrgjer, naar det Gud hev tabt.

2. So er hjartat sjukt og saart, Til me sjaa den sanning klaart: Synd til all vaar sott er rot. Men i Kristi er helsebot; Og med syndesorg og tru Um fraa synd til Gud me snu.

3. Hjartat daa i Jesus Kristi Finner freden, som var mist, Fred, som yvergjeng alt vit, Giv vaart liv ein annan lit; Fred, som stiller all vaar trong, Løyser sorgi upp i song.

4. Vel eg enn ein syndar er, Difyr stend og sorgi nær; Harm og hugnad skiftast aat, Gleda blandast tidt med graat; Men igjenom skyer graa Kann eg Jesu aasyn sjaa.

Blix.

Aftensolen smiler.

29. K. 267.

1. Jesus stor i ære, Bøi dit øre ned, Hør os Frelser kjære, Med din Aand os led.

2. Du vor bøn besvare, Hjælp os i hver strid, Os fra synd bevare I din naade blid!

3. Du vort hjerte lede Til at elske dig, Frels os fra al glæde, Som har synd med sig!

30.

DUS. 87.

1. Til kamp, til kamp for Jesus, Om korset fylkes tæt! Løft høit hans kongebanner, Det taaler ingen plet! Fra seir til seir med ære Han føre vil sin hær, Til sidste fiende segner For Kristi herresverd.

2. Til kamp, til kamp for Jesus, Følg lurens kald til slag! Frem til det store stævne Paa herlighedens dag! Lad modet gro med faren, I styrke faa med den; Vis, I mod fiendevrimlen Vil tjene ham som mænd!

3. Til kamp, til kamp for Jesus, Staar sterke blot i ham, Her arm af kjød ei klarer, Vort eget er kun skam! Drag paa Guds fulde rüstning, Vaag dag og nat i bøn! Hvor pligt og fare kalder, Der bier eders løn!

4. Til kamp, til kamp for Jesus, Den strid ei vorder lang! Idag gaar slagets bulder, Imorgen seirens sang. Til hver en ærlig stridsmand Er henlagt livets krans. Og han med ærens konge Skal dele rigets glans!

G. Duffield.

Stedse maa jeg derpaa grunde.
Medens vi i verden vandre.

31.

DUS. 14. K. 952. L. 82 b.

1. Ungdomsskare, som i fare, Tumles om paa verdens hav, Ser du kastevinden haste Med at rede bølgegrav? Løft dit blik, mens tid det er, Se dog til, hvorhen det bær!

2. Ungdomsskare, se den snare, Verden spænder for dig ud! Vil du blive frelst, da give Du dit hjerte helt til Gud! Kun i Jesu favn og skjød Er du tryg for storm og nød.

3. Ungdomsskare, du, hvis klare Aasyn straaler glæden ud, Du, som vundet har og fundet Freden med din frelses Gud! Pris ham, tjen ham, vaag og bed, Prøv at faa de andre med!

4. Ungdomsskare, Gud bevare Dig i denne onde tid! Grib kun sverdet uforfærdet, Brug det godt i troens strid! Staa i rustning fuld og hel, Seirens fryd blir saa din del!

Joh. Søholt.

Almindelige foreningssange.

32.

Hell dig, du høga nord.
DUS. Tillæg 2. B. 185. K 1002.

1. Held dig, vor ungdomssag! Held dig, vort søskendlag! :,: Fremgang stor her i nord, Vi ønsker: „Gud dig bære!“ :,:

2. Kom du, Guds friske vind, Send i vort hjerte ind :,: Kjærlighed, trosfasthed At virke Gud til ære! :,:

3. Kjære vort fædreland, Du hver en kvinde, mand, :,: Fjeld og dal høre skal, Hvad Gud dig har at lære! :,:

*

Leve, leve, leve vort ungdomslag!

Nitedal ungdomsforening.

33.

Vift stolt paa Kodans bølge
eller DUS. 119 eller L. 60.

1. Som duggens perler glode Ved solens straaler vakt I liflig morgenrøde Med herlig demantspragt, Saa kommer Herrens unge, I sterte hellig dragt, Med hjerte og med tunge At love Herrens magt.

2. I sluttet række stander Vi fast med freidigt mod. Vort tegn er korsets banner, Os kjøbt ved Jesu blod. Med al vor magt og evne Vi gaar i kampen frem, I Jesu navn vi stevne Mod himmelkysten hjem.

3. For denne ungdomsskare Er Herren høvedsmand, Fra nød, fra hver en fare Han den bevare kan. Han lyser over livet Med stille røst sin fred, Han fylder ungdomslivet Med hellig nidkjærhed.

4. O, Herre! sign den skare, Som samles her idag, Og lær os tage vare Paa din den store sag. Gjør os til kjæmper sterke, Før os i striden frem, Før under korsets merke Din ungdomsskare hjem.

Bittmann.

34.

Min sjæl, min sjæl lov Herren.
L. 91 b. K. 825.

1. Hvor er den kraft at finde, Som retter hvert afmægtigt knæ, Forynger mand og kvinde, Gi'r ungdoms mod til alders sne; Den kraft, som selv i svage Gjør kjæmpers underverk, Og som i lykkens dage I ydmyghed gjør sterk; Som gaar de øde vidder Og vinder sonn og fjeld, Som til en renheds ridder Kan adle syndens træl.

2. Den kraft til livets seier, Den gives kun i Kristi tro! Med al den magt, jeg eier, Jeg ud det raaber tryg og fro; Thi troen lægger stille I sjælens evner staal Og virker først at ville Og saa at naa sit maal: Guds vilje helt at ville Og af hans fylde faa, Med fod paa jordens sville Hans høie himmel naa.

3. Hvor segner muskelhelte Dog let, hvis hjertet styrkes ei, Mens iført troens belte En syg gaar seig sin tunge vei. Forgjæves øves evner Og vækkes vikingsind I stolte idrætsstævner, Om troen skrumper ind. Forgjæves øver ætten Sin kraft, om den slaar vrag Paa førstefødselsretten, Det blir en sandet sag.

4. Vor stærke Gud han gyde Sin kraft i Norges unge sind, Da skal vi frem os bryde Og naa til gyldnest glitretind; Da skal vi ydmygt bære Hver seiers egelsv Og magte selv det svære At staa i hverdags stsv; Da skal vi synden binde, Som Samsons kræfter bandt; I troen skal vi vinde; Thi troen altid vandt.

Jonas Dahl.

35. Deilig er den himmel blaa.

L. 980. S. 59.

1. O, du skjønne ungdomstid! Du er livets foraar blid; Haabets gyldne stjerne blinker, Alting smiler, alting vinker, Livet er saa lyst og let.

2. Ungdom, nu er tid at saa Hellig sæd i hjertevraa, Nyttig sæd for manddomsdage; Sandhedskorn du til dig tage, Mørkets frø du rive op!

3. Ungdomstid er glædesaar, Fri for sorger, savn og saar. Lad de unge te sig glade, Deraf har de ingen skade, Blot de holder i Guds haand.

4. Ungdom, lad begeistring varm Fylde hjertet i din barm For det sande, skjønne, gode, For det ædle, som opgro'de, Det, som løfter slegten op!

5. Sæt dig for et helligt maal! Kjæmp for himlen, strid og taal! Seier skal du sikkert vinde, Evig hvile skal du finde, Naar din sol engang gaar ned.

6. Engang du, det ved jeg vist, Evig ungdom naar tilsidst, Blot i Jesu spor du træder, Blot i renhed du dig klæder, Blot du holder i Guds haand.

O. St. Ifene.

36. Hvor salig er den lille flok.

L. 47. K. 823.

1. De ungdomsaar er sædetid, De eier vaarens kraft; Røgt sædejorden da med flid, Saa Herren kan

faa lagt Den gode sæd i hjertet ind, De rene tanker, kristent sind, At livet rigt sig folder ud I kjærlighed til Gud.

2. De ungdomsaar er rydningstid; Al syndig lyst hug ned! Det koster møie, megen strid; Men kamp er vei til fred. Naar vilde lysters onde aand Vil fange dig i trællebaand, Vend dig til Gud i ydmyg bøn Om hjælp til seier stjøn!

3. Din ungdoms aar er virketid, Dit arbeidsfelt er stort; Bønfald da Gud om hjælp og vid, Han ingen støder bort. Hvor lykkelig den ungdom er, Som Herrens vingaardsgjerning her Faar røgte tro i alt sit verk, Ham Herren selv gjør sterk.

Peter Hoelseth.

37.

Mit aller første longeord.
B. 32. K. 1036.

1. Vor aller første trosskabsed Vi gav vor Gud, Og end om Jesu kjærlighed Vi sjunger ud.

2. Om vi er svage, han er sterk I kjærlighed, Han viser mod os i sit verk Taalmodighed.

3. Vi unge søger, stræver hjem Til evig fred, Gud styrke selv og holde frem Vor trosskabsed.

4. Vort næste store trosskabsord — Ja, venner gjet! Det gjælder hjemmet, far og mor, Vor barneret.

5. De vugged' os, fra vi var smaa, Og sik os frem, Og derfor skal vi altid staa Tro mod vort hjem.

6. Men U. K. K. F.s sidste trosskabsord Vi haand i haand Hverandre gi'r i enigt kor: Et sind, en aand.

Halfdan Møller.

38.

O, tænk, naar engang samles skal.
DUS. 124. S. 116. NSS. 160.

1. Derpaa, o Gud, det kjendes skal, At vi disciple er, Om vi, som er i søstres tal, Hverandre have kjær.

2. O, hjælp os mod vort onde kjød! Vi siger alle tidt: „Dig vil vi elske til vor død"; Men tegnet vises lidt.

3. Hjælp, vi hverandre større end Os selv dog agte maa, Ei dømme skjæven hos vor ven, Mens bjelken bæres paa.

4. Som vaarens vind saa frisk og mild Vort søsterssamfund gjør, Og skin af kjærlighedens ild Lad lyse fra vor dør!

Jonas Dahl.

39.

Integer vitæ. — Vingede stavet.
DüS. 8. K. 958. S. 167.

1. Tryg hos sin moder gaar den unge pige, Ved ei af kampen og dens angst at sige. Fredlyst er hjemmet — moders haand kan bære Altid det svære.

2. Moderlig haand den rene tanke freder, Moderlig haand den svage vilje leder, Derfor den haand, naar længsel findet saarer, Savnes med taarer.

3. Tidlig det savn saa mangt et barn maa bøie, Ensomme tanker ungdomsmodet bøie. Farer, naar verden vinker eller truer, Rundt om hun skuer.

4. Det har Guds kirke se't med modertanker, Hun er den kvinde, som sin penning sanker! Daglig hos ham, som ei det mindste glemmer, Trostab hun nemmer.

5. Os, sine børn, hun skikker ud at sige: Kom, her er hjælp for dig, du unge pige! Tæt ved den strøm, der bølger saa urolig, Staar der en bolig.

6. Moderligt blik skal der din vaande gjette, Moderlig haand skal hjælpe dig tilrette. Moderlig trøst, naar savnets taarer rinde, Der du skal finde.

7. Herre, vor Frelser, du som gav din kirke Del i din glæde, da du bød den virke! Vis os din gjerning — farer lær os fjerne! Lær os at værne!

40. Helligt er studentens kald.
DNS. 171. K. 162.

1. Hellig er vor ungdomstid, Hvert et indtryk hjertet rører, Alle veie fører did, Hvad du ser, og hvad du hører. Gjennem øiet skrives ind Lystryk snart paa sjælens blade. Gjennem øret drives ind Tankens ord til hjertets blade. Hellig, hellig er vor ungdomstid.

2. Hellig er vor ungdomstid! Saml' dig styrke i det stille! Vaarens sæd og bondens flid Bør du tidt dig forestille. Stormens magt har ødelagt Tidt med ett de bedste evner, Livets knop dog lukkes op, Naar ved Jesus frem du stevner. Hellig o. s. v.

3. Hellig er vor ungdomstid, Lad det gro og lad det gjære! Signe Gud hver ærlig id Os til gavn, hans aand til ære! Gjennem hvert et jordisk kald Jesus paa vort hjerte kalder. Hjerte, kjend det himmelkald, Før du ned i jorden falder. Hellig o. s. v.

4. Hellig er vor ungdomstid, Naar i Jesu navn vi strever! Salig er vor ungdomstid, Naar i Jesu navn vi lever! Færdig er vor ungdomstid, Naar os troen gjør retfærdig! Evig er vor ungdomstid, Er Guds kjærlighed os værdig. Hellig. o. s. v.

D. A. Lindeman.

41. Kom hid til mig enhver især.
L. 75 a eller K. 63.

1. Aa, tenk paa Gud i ungdoms aar! All vokster god maa gro um vaar, Um han skal grøda giva. So lat daa Gud ditt hjarta faa Fraa ungdom og til alder graa! Daa vert det lyst aa liva.

2. Aa, tenk paa Gud i ungdoms aar, Naar voni lyser væn og klaar Som vaar i ljose lundar! Naar hjartaliv som blomen sprett Og seg fyr ljoset opnar lett Og etter kjærleik stundar.

3. So tru paa Gud, naar du er ung, Fyrr du vert gamall, trøytt og tung, Og sorger hjartat fyller!

For trui aldar ungdoms aar, Giv kruna gjæv til graae haar Og deim med rettferd gyller.

4. Gud, lat daa bløma i kvar bygd Ein ungdom rik paa tru og dygd Og lær deim Kristi lydnad! Og lat so alle gamle faa Den gode alders kruna paa, Den kristne rettferds prydnad! Blix.

42.

Lover den herre.
L. 80. K. 149.

1. Tænk paa din skaber, mit barn, nu i ungdommens dage, Snart er din barndom, den deilige vaar, lagt tilbage, Da kommer der fristelser, møie, besvær, Aar, som dig ei kan behage.

2. Jorden maa pløies og sæden nedlægges itide, At den kan modnes, til stormene over den skride. Vaardagens flid Engang i høstningens tid Bringer dig dage saa blide.

3. Tag da itide paa gjerningen fat ufortrøden! Samle dig skatte, som følger dig selv gjennem døden! Græder du her, Medens du sæden udbær', Glad skal du hjembære grøden.

4. Hjertet giv Herren, som for dig sit blod lod udgyde! Deilige frugter lad stedse din vandel bepryde! Vaag nu og bed, Altid til striden bered! Engang du freden skal nyde.

5. Thi du skal høste alt, hvad her paa jorden du saa'de. Følg da din herre og lad ham i alting kun raade. Følg ham i nød, Følg ham i liv og i død. Selv han dig unde den naade!

G. Amundsen.

43.

K. 434. S. 15.

1. Lykkalig, lykkalig hver sjæl, som har fred, Dog ingen kjender dagen, før solen gaar ned.

2. Godmorgen! Godmorgen! sang fuglen paa kvist, Tidt saa den aftensolen bag fængselets rist.

3. Tidt dufted', tidt nikked' smaablomsten ved gry; Før aften laa den knust under haglveirets sky.
4. Tidt leged' smaabarnet i morgensol rød; Ved kveld det laa paa leiet saa stille og død.
5. Paa jorden ei lever saa salig en sjæl, Jo lykken kan omskiftes fra morgen til kveld.
6. Godmorgen vi sjunger med fuglen helt fro, Skal selv i mørke fængsel til natten vi bo.
7. Guds børn kan sig glæde som blomster ved gry, Skal selv de ligge knust under aftenens sky.
8. Lyksalig, lyksalig hver sjæl, som har fred! Guds fred er sjælesolen, som aldrig gaar ned.

Ingemann.

44.

Sjjor gjætt eg gjeitin.
DUS 199. L. 52. S. 30.

1. Jeg saa ham som barn med det solrige øie I regnbuens glans paa de hjemlige høie, Han kysted' min kind, og vi leged med stjerne; Men korset stod skjult mellem løv i det fjerne.
2. Jeg saa ham som yngling i livskraftens morgen, Da aanden fløi høit imod herlighedsborgen. Han vinked' min sjæl, og jeg glemte det lave, Hans ild kasted' glans paa forkrænkelsens grave.
3. Jeg saa ham som mand i den modnere sommer, Da synderen skalv for den hellige dommer. Da hjertet slog tungt, og min isse var sænket, Og dødstanken strengt havde livsmodet lænket.
4. Først da fik jeg kjende hans salige naade, Først da løste korset forargelsens gaade, Først da lærte hjertet at favne den byrde, Som han har mig rakt, den forbarmende hyrde.
5. Først da har jeg sagt ham, hvad før jeg ei vidste, At han er den første og bliver den sidste, Først da har jeg sagt, at med ham vil jeg følge I liv og paa dødens den rullende bølge.
6. Først da har jeg sagt, at til ham vil jeg ile,

Som grædende barn ved hans bryst søge hvile; Hos ham vil jeg mig og min usselhed skjule, Kun da fri's jeg ud af fortabelsens hule.

7. Og engang jeg ser ham, naar lyset nedbræn-der, Da rækker jeg mod ham de segnende hænder; Naar hjertet staar stille, og øiet vil briste, Da hilser jeg ham med et smil, med det sidste.

B. Birkedal.

45.

Kom hid til mig enhver især.
L. 75 a eller K. 63.

1. Paa breide vengjer eg deg ber Som ørni ungen sin og ver Alt ifraa gamle dage. Eg feder dine uppe bar Og var deim baade mor og far I vandskar og i plage.

2. Um mori barnet gløyma kann Og ikkje ynkest yver han, Den vesle attved brøste — Eg kann deg ikkje gløyma vekk, I hand og fot eg merkje fekk Av deg, daa eg deg løyste.

3. Vil alle folk med spott og haan Deg jaga vekk, forlorne son, Og vil deg ingen hysa — Sjaa her, sjaa her dit faderfang! Er vegen hit vel vond og lang? Deg heimsens ljos skal lysa.

4. Og kjenner ingen att den gut, Som frisk og ung og rik for ut, Men no kjem heim som arming — Din far — aa paa dit fotelag, Fyrr enn han ser dit andlitsdrag, Deg kjenner, for han elskar.

5. Her ventar deg eit livsens bad, Gløym alt det saare og ver glad! Sjaa her er nye klæde Og ring og sko aa taka paa, Men skond deg, son, me inn vil gaa Til gjestebod og glede!

Anders Hovden.

46.

Der ligger et land.
B. 5. K. 1037.

1. O, fik jeg kun være den mindste kvist Paa vintræet dit, Herre Jesus Krist! Og maatte vi aldrig saa stilles igjen, Men elske og elskes som ven hos ven!

2. Din saft er flydt mig i aaren ind. Jeg knælte og drak af din nadverdvin, Hvor kvægtes min aand, som før var saa mat, Ved himmelduggen skjærtorsdagsnat.

3. Nu skyde kvisten i tro sin knop, Du lukke den glad i din kjærlighed op! Gud give, mit haab maa staa frist i blomst, En sød liden drue til brudgommens komst.

4. Vi ranker os sammen, vi vinkviste smaa, Som brødre og søstre om Jesus vi staa. Ak, lad ingen visne af vore, o Gud! Ei brydes af stormen og ei kastes ud!

5. Du rense mit hjerte med ømmeste tugt, Og bløder end grenen, den bærer dog frugt. Du mener det godt med mit dryppende saar; Du har mig saa kjær, og du bedst det forstaar.

6. Ja, saar jeg kun være den mindste kvist Paa vintræet dit, Herre Jesus Krist! Dit kors rankes ind af de vinkviste smaa, Og op til dit hjerte jeg gjerne vil naa.

Sigv. Skavlan.

47.

Op søbeste sang.
L. 28 b.

1. Kom ungdom, kom med Til ham, som gav livet sit hen for din fred. Dit hjerte det længes og søger en havn; Din længsel kun ender i Frelserens favn. Han giver dig kræfter og fremmer dit med. Kom ungdom, kom med!

2. Kom ungdom, kom med! Og stil dig i Frelserens hær i geled. Det gjælder at verge din dyreste skat, Dit hjem og dit land fra fordærvelsens nat. Aa — vi dine kræfter at fremme Guds sag, Mens endnu er dag!

3. Kom alle, kom med! Vor Frelser vi alle jo gjorde vor ed. Kom villig som dug ud af morgenens skjød! Kom varsom med kjærligheds hellige glød. Sin aand vil Gud gyde i hjerterne ned. Kom alle, kom med!

48.

Lover den herre.
S. 80. K. 149.

1. Herre, jeg hjertelig ønsker at fremme din ære! Dertil du skabte mig, at jeg din tjener skal være. Hvor er jeg sæl, Som kan med liv og med sjæl Tjene saa naadig en herre!

2. O, at jeg kunde i gjerning saa gjerne, jeg vilde, Prise dig, Fader, al miskunds og kjærligheds kilde! Til alt dit verk Gjør mig lærvillig og sterk, Lad mig dit venskab ei spilde!

3. Væk selv mit sind og opmuntre mig flittig at sjunge, Til din taksigelse løsne min stammende tunge! Immanuel! Du bør i legem og sjæl Prises af gamle og unge!

49.

Kjærlighed er lysets kilde.
DüS. 177. S. 66 b. K. 738.

1. Herre Jesus, lat meg læra Av ditt ord og av di gjerd, At eg søkja skal Guds æra I mitt liv og all mi ferd; Ikkje syr mitt eiget syrgja, Berre etter ein ting spyrja, Berre paa det eine sjaa, At Guds sak eg fremja maa!

2. Som din mat det var aa gjera Viljen hans, som sende deg, Lat min høgste hugnad vera Deg aa fylgja paa din veg: I din Faders ærend fara, Medan her mi ferd skal vara, I Guds gjerning finnast tru, Alt til enden tru som du!

3. Lat meg ved din naade vinna Viljen min aa segja av Og mi lyst og lukka finna I Guds vilje og hans krav: At eg deg maa hjartat giva, So eg rett syr Gud kann liva. For Guds gjerning, sagde du, Er at me skal paa deg tru.

4. Som den stille aa kann renna Djupt i dalen sylverklaar, So di kraft me og kann kjenna I den stille livsgjerd vaar. Naar din Ande i oss raader, Gjeng han som ei livsens aader, Som det djupe underdrag Gjenom alt vort liv og lag.

5. Jesus, lær oss Gud aa dyrka, So som du, i

alt vaart liv, I vaar helg og i vaar vyrka, I den gjerning, som me driv! So vaar livnad Gud kann lova Endaa i den laage stova, So ei fatig fiskarbud Vert ei kyrkja fyre Gud!

6. Lat oss liva daa og anda Fyr Guds æra all vaar dag, I hans gjerning stendig standa Til vaart sidste andedrag! Og naar myrkret paa vil falla, Og herfraa du vil oss kalla, Giv oss daa i grav den ros: Du i livet var vaart ljos! Blix.

50.

Det er saa yndigt at følges ad.
DUS. 214. K. 691. S. 105.

1. Hvad solskin er for det sorte muld, Er sand oplysning for muldets frænde; Langt mere værd end det røde guld Det er sin Gud og sig selv at kjende. Trods mørkets harme :,: I straalearme :,: Af lys og varme :,: Er lykken klar! :,:

2. Som solen skinner i foraarstid, Og som den varmer i sommerdage, Al sand oplysning er mild og blid, Saa den vort hjerte maa velbehage; Trods mørkets harme :,: I straalearme :,: Af lys og varme :,: Er hjertensfryd! :,:

3. Som urter blomstrer, og kornet gror I varme dage og lyse nætter, Saa livsoplysning i høie nord Vor ungdom blomster og frugt forjætter; Trods mørkets harme :,: I straalearme :,: Af lys og varme :,: Er frugtbarhed! :,:

4. Som fuglesangen i grønne lund, Der liflig klinger i vaar og sommer, Vort modersmaal i vor ungdoms mund Skal liflig klinge, naar lyset kommer; Trods mørkets harme :,: I straalearme :,: Af lys og varme :,: Er røsten klar! :,:

5. Vorherre vidner, at lys er godt, Som sandhed elskes, saa lyset yndes, Og med Vorherre, som ler ad spot, Skal verket lykkes, som her begyndes: I gyldenkarme :,: Skal lys og varme :,: Med straalearme :,: For styret staa! :,: Grundtvig.

51. Aftensolen smiler.
K. 267.

1. Smaa vassdropar mange, Smaae korn av sand Gjerer store havet Og det vide land.
2. Slik dei smaa minuttar Gjer saa stor ei fengd, Danar verdensaldrar, ja ei ævelengd.
3. Soleis ringe ranstig Leider mannen av Ifraa rett og sanning, Ned i syndsens grav.
4. Smaae verk av kjærleik, Smaae kjærleiksord Til eit himmerike Skapar um vaar jord.

J. A. Barstad.

52. Sjaa soli paa Anaripigg.
K. 764.

1. Det unge liv i vaaren gror, Det sprikjer rikt i blad og blomeflor. Det leikar i Kvar melodi So glad og fri Fraa fugl paa kvist. Det lyser i den fargebragd Av gull og raudt paa hav og himmel lagd I dikt og draum, I gledeflaum, I taarestraum Det ter seg visst. Sannast kling det fraa barnemunnen, Varmast skin det fraa himmelgrunnen, Reinast glitrar i dogg paa siv Det unge liv.
2. Du unge liv med purpurblod, Nei seg, kvar var det tru di vogga stod? Kvar rann han upp Og sette knupp Din rosentupp? Kvar er din heim? I paradis Guds englar song Min pris paa jord syr allra fyrste gong. Men vekk eg kom Ved synd og dom I djupe flom, I ville sveim, — Vart umsider i stallen funnen, sprang som kjelda or harde grunnen, Laag der nyfødd paa turre siv, — All verdens liv.
3. Daa kvad paa nytt kring krubba trong Guds englar livsens fagre voggesong. Og tonar for Med sterke ord So vidt kring jord, Bar jul i sinn. Det unge liv i vaarljos dag Slo ut med kors i grunn sitt sigersflag — Det sterke mod, Det friske blod, All ungdoms glod Aa vigsla inn, Atter gror det i djupe grunnar, Atter syng det fraa tusund munnar, Atter Anden yv' verdi sviv Og skapar liv.

J. A. Barstad.

53* Aftensolen smiler.
K. 267.

1. Herre gjør mig stille, Stille kun for dig! Glad for i det lille At faa ofre mig.
2. Mig med dig forene, Herre, dag for dag, Hjælp mig tro at tjene Under ringe tag.
3. Herre, hvad er lykke? Blot at have dig! Lad ei jorden rykke Sindet bort med sig!
4. Hjælp mig du at blive, Herre, kun hos dig, Og paany dig give, Hvad du giver mig.
5. Bær mig gjennem verden, Kjære Herre Krist! Led og før du færden Hjem til dig tilsidst!

Efter Lina Sandell.

54.
B. 1 a. K. 926.

1. Syng kun i din ungdoms vaar I din lyse sommer! Sangens væld fra hjertet gaar Og til hjertet kommer. Engang dine ungdomskvad Vil, naar høsten kommer, glad :,: Tone dig imøde. :,:
2. Haaret graaner, sangens elv Flyder mere stille, Rinder, før du ved det selv, Ud i mindets kilde. Sødt er da hvert ungdomskvad, Som en røst vemodig, glad :,: I de tause lunde. :,: B.

55. Aa kjøre vatten.
B. 54.

1. Vi er en liden, men livsglad flok Med mod og ungdomsfriske tanker, Bag stuevæggen vi længe nok Laa indefrosen og for anker. Nu er der sommer over bygd og kyst, Og der er sommerglæde i vort bryst, Fjorden er blaa, Udad vi maa At drikke luft blandt blomsterranker.
2. Lad livet true med ve og verk, Den svarte alveflok vi skræmmer, Vi har en lægedom saa mild og sterk, Med helsebod for sjæl og lemmer. De gode aander er med os i pakt, Mod fiendeleiren gaar vi uforsagt, Lansen er fældt, Fremad som helt Med seierskrans af friske stemmer.

3. Ja, derfor leve vort broderlag Og trives vakkert gjennem tiden, Vi staar som hærmænd for lysets sag, Gud signe maalet og striden! Vor tid er daadens, og den trænger mænd Med klare tanker og med sverd ved lend, Gjælder det saa, Ud vil vi gaa, Vor flok er sterk, skjønt den er liden.

Ibsen.

56. Hvo ene lader Herren raade.

L. 45. K. 234.

1. Bliv hos os, mester, dagen helder! Saa bad i Emmaus de to. O trøst, som skriften mig fortæller, Du blev, du gav dem hjertero! Hør ogsaa os, o du Guds Søn! Vi beder just den samme bøn.

2. Bliv hos os med din aand tilstede, O mester, hver en aftenstund! At vi den rette bøn maa bede, Før øiet lukker sig til blund, Med ydmygt suk for hjertets brøst, Med haab om naadens himmeltrøst.

3. Bliv hos os, mester, med din glæde, Naar lykkens aftensol gaar ned; Naar smertens dugg vil kinden væde, da styrk os i taalmodighed! Fortæl os om din egen ve, At du lod Herrens vilje ske!

4. Bliv hos os du, naar dagen helder, Den sidste livets tunge dag, Naar dødens nat med magt udvælder, Og frygt og sorg gjør fælles sag, Med troens skjold udruste du Den bange sjæl mod dødens gru!

Boye.

57. Min sjæl og aand opmuntre dig.

L. 90. S. 14.

1. Kun dagligdags er al din dont, Det gjør en stolt og nærsynt ondt, Som eget liv ei fatter. Hvor merkeløst dets dage dø! Som Jordan mod den stille sø De hen mod graven rinde Foruden daad og minde.

2. Men kom til Jordans tause bred Ei verdens store frelser ned! Sligt Nil og Frat ei hændte. Velan, lad Jesus komme selv Til dine dages stille elv! Hvor godt, om tyst de trilled', Naar de kun bar hans billed'.

3. Hver morgen kald ham! Uden glans Den rinder ei i navn som hans; I det begynd din gjerning! Da har, om uden bram den er, Den storhed nok for ham, der ser Paa tingens aand og indre, Ei paa, hvor den kan tindre.

Wergeland.

58. Integer vitæ. — Vingede skarer.

DNS. 3. K. 958. S. 167.

1. I, som er givet Fremtids arv i eie! I, som ser livet Langt med lyse veie, Maatte I have Livets bedste gave Med paa den fristende færd!

2. Kun hvis I bygger Huset paa en klippe, Truende skygger Vil jer livsvei slippe. Kun hvis Gud Fader Aldrig I forlader, Lykken vil følge jert fjed.

3. Fristende dage Vandrer I tilmøde! Held dem, der vrage, Hvad de onde bøde. Held eder unge, Om I altid sjunge Sangen om julnattens fred.

4. Gud være ære I sit høie rige, Han vil os lære, Hvortil vi skal hige: Brave i verden, Dygtige til færden Mod det forjættede land.

Hans Woll.

59. Rind nu op i Jesu navn.

L. 122 b. K. 173.

1. Løfter ikke liden busk Blik mod himmelrift i skoven? Stængel strækker imod oven Selv den mindste blomsterduft. Opad, opad mod det lyse, Mod det rene, mod Guds sol! Nedad — nei! hvor hjerter fryse? Ørnen er min sjæls symbol.

2. Hæv dit hoved! har du mod, Har du tro, saa faar du evne, Kan mod maalet trøstig stevne, Naar det, om saa er, i blod! Bedre sige under merket Paa et rent og pletfrit skjold End med feighed svigte verket. Seiren staar i troens sold!

3. Hvad for Jesu skyld du gav — Om du kan din lyst fornegte — Det er vinding, det er egte. Kors er kristens vandringsstav. Rap paa fod gaar vei mod oven, Naar du kaster tvils besvær. Som en lerke over skoven Stiger mod paa lette fjær.

4. Opad, yngling, i din bøn! Opad i dit hjertes stilhed! Nedad bruser syndens vildhed, Vogt dig for dens hvirvel, søn! Op mod strømmen heller ene End med sværmen stryge med! Modig, mandig! For de rene Stjernen staar mod evighed!

Sigv. Skavlan.

60.

Stevtone.
B. 147. K. 1016.

1. Naar livet sender deg tunge dagar, Og alt paa tverke for deg seg lagar, Naar trøytt og mødug du vegen gjeng, Daa hugs at du 'kje aaleine gjeng.

2. Naar vineflokken sit andlit gjøymer, Og kalde guvser imot deg strøymer, Naar sut i hugen vil smjuga inn, Daa hugs, d'er ein, som er vinen din.

3. Det er din Gud, han deg kjærleg varar, Han vil deg hjelpa i tunge dagar, Naar du tek honom til fylgjesvein, Skal ingen deg kunna gjera mein.

4. Han altid vil deg so trufast fylgja I sorg og sut, yver brot og bylgja, Han sjølv vil taara di turka av, So sannt du hjartat aat honom gav.

Anders Vassbotn.

61.

S. 38. K. 355.

1. Herre Jesus Kristi! Min Frelser du est, Til dig haaber jeg alene; Jeg tror paa dig, Forlad ikke mig Saa elendelig, Mig trøster dit ord det rene.

2. Alt efter din vilje, O Herre, mig stille, At jeg dig trolig kan dyrke; Du est min Gud, Lær mig dine bud, Al min tid ud Du mig i troen styrke!

3. Nu vil jeg være, O Jesus kjære, Hvor du mig helst vil have, Jeg lukker dig ind I mit Hjerte og sind, O Herre min, Med al din naade og gave!

4. Nu ved jeg vist, Herre Jesus Krist, Du vil mig aldrig forlade; Du siger jo saa: Kald du mig paa, Hjælp skal du faa I al din sorg og vaade.

5. O, give det Gud, Vi efter dine bud Kunde os saa skikke tilsammen, at vi med dig Evindelig I himmerig Kunde leve i salighed! Amen.

H. K. Sthen.

62. Hvad kan os komme til for nød.
L. 44 eller K. 844.

1. Herren han er min hyrde god, Min vægter og min nærer; Thi falder alting mig til fod, Alt godt han mig beskjærer: Mig skal ei fattes sjælens mad, Og hvad der gjør mit hjerte glad; Vel mig for saadan herre!

2. Om jeg faar lyst til syndig ting, Min sjæl skal han omvende Og føre mig derfra omkring, Selv tage mig ved hænde Og lede mig saa tryg og fri Ved ordet paa retvisheds sti For sit navns skyld og ære.

3. Jeg skal saa nyde mangeled Din godhed her i live, Og din den store miskundhed Hos mig skal stedse blive, Derpaa skal jeg evindelig Bo i dit' hus og himmerig, Ei ende faar de dage! Arrebo.

63. Jesus, din søde forening at smage
DUS. 7. L. 63.

1. Herre, bevar og velsigne din ager, Plantet med ordets den himmelske sæd! Lad ikke stormen, som over den drager, Bryde den spire, som endnu er spæd! Vi kunne plante og vande alene, Bekjæften fremkalder din skabende Aand, Renser for torne og tidsler og stene Ageren selv med en naaderig haand.

2. Giv os da lykke med plantningens møie, Vis os de sandeste veie at gaa! Velsign os alle, som staar for dit øie, Her i din menighed, store og smaa! Giv os at glædes, o Herre du milde, Over din sæd og dens vekst i vor jord, Livets den rige velsignelses kilde Gyde du over din kirke i nord!

M. B. Landstad.

64.

L. 29. K. 1030.

1. Gladelig vil vi halleluja kvæde, Hjertet skal lege for Herren af glæde; Gud giver synderne til og udsletter, Tungeste sorgen af hjertet os letter!

2. Alt, hvad der lever paa jorden, skal love, Herren saa liflig som fuglen i skove; Veien og livet i Kristo er fundet, Døden og djævelens magt overvundet!

3. Alle, som tror, gjør han miskund og naade, Trøster og hjælper i værende vaade, Trofast i alle de evigheds dage Efter sit ord, som kan aldrig bedrage.

4. Gud være lovet, os løste af vaanden! Gud være lovet med Sønnen og Aanden, Han, som har været og er uden ende, Sand Gud, for syndere salig at kjende!

Joh. Agricola.

65.

Naglet til et lors.
DuS. 66. L. 96. K 969.

1. Du, som veien er og livet, Dig vi har vort haandslag givet, Dig det er, paa hvem vi tror; Mellem alle·verdens røster Din er ene den, som trøster, Led os i dit hyrdespor.

2. Hjælp os paa de trange stier, Støt os i de bratte lier, Sval os under dagens brand! Vogt os paa de glatte stene, Trøst os, skal vi vandre ene, Du, som altid vil og kan!

3. Giv, at dig vi følger efter, Nær de smaa, de svage kræfter, Bøi vor vilje, smelt vor trods! Lad dit navn i hjertet brændes, Saa ved dig vi her maa kjendes, At du hist maa kjende os!

Chr. Richardt.

66. Vintren rasat ut blandt våra fjellar.

B. 60 eller N. 20.

1. Skjøn er vaaren i vort Norges dale, Herlig seirer her dens blide magt; Jorden vaagner af sin lange dvale, Snart den klæder sig i blommet pragt. Løste floder ned mod havet danse, Fossen synger herlig i sin kraft, Overalt strør livet sine kranse, Gyder overalt sin trylleſaft.

2. Skjøn er vaaren i en ynglings hjerte: Se, paa kinden styder rosen frem! Skjøn er glæden, skjøn hver ædel smerte; Kjærligheden farvesmykker dem. Kraftig sig derinde rører livet, Strømmer fyldig ud i daad og sang, — Dog i sangen helst! thi den blev givet Bedst at tolke unge hjerters trang.

3. Skjønnest dog af alt er aandevaaren, Friheds frembrud hos et ædelt folk: I dens glans se Nor af Gud udkaaren Til at vorde store tankers tolk! Friheds-solen løste vint'rens lænker, Signed' hver en vraa med liv og lyst, Himlen overalt sin fylde sænker, Og af daadskraft svulmer hvert et bryst.

4. O, saa vil vi os ved vaaren fryde, Som saa signende for os frembrød! Lad os ret som ynglinge den nyde, Men som mænd og vide, hvad vi nød! Alvor mer og mer ind paa os trænger, Hvad nu spirer, modnes skal engang; Snart er Norge ingen yngling længer, Vaaren var i norden sjelden lang!

M. J. Monrad.

67. Till Österland vill jag fara.

N. 637. S. 93.

1. :,: Hvordan skal vi unge bevare Vor sti udi renhed for Gud? :,: Og hvordan i sikkerhed fare, Naar vi paa vor livsfærd skal ud?

2. :,: Lad gudsordet lygten saa være, Som lyser paa stien os frem! :,: Kun det kan os styrke og nære, Ei andet kan hjælpe os hjem!

3. :,: Thi bagenom ordet der lyser Et navn os

imøde saa klart, :,: Det er det alene, som huser Alt det, som har evigheds art.

4. :,: Og navnet er Jesus, vor Herre; Han er den Guds enbaarne Søn, :,: Korsfæstet, at vi skulde være For hannem hans dødssmertes løn.

5. :,: Det ord om vor Frelser vi unge Vil elske og leve derpaa, :,: Vi bær det i hjerte, paa tunge, Til kronen vi engang opnaa. —▪—

68. Nu rinder solen op.
L. 101.

1. Staa fast, min sjæl, staa fast I Herrens krige! Tænk, hvilken skam og last Sin Gud at svige! Tænk, hvilken skamfuld ting, Først Gud at kjende, :,: Og siden sig omkring :,: Til verden vende!

2. Begyndt er ikke endt, Det maa du vide, Som har din Jesum kjendt; Bliv ved at stride! Alt, hvad dit hjerte vil Fra Himlen vende, :,: Skal overvindes til :,: Din sidste ende.

3. At staa med magt imod Paa alle sider, Den sag er ret og god For den, der strider; Men der vil mere til Sin krans at finde, :,: Bestandigheden vil :,: Alene vinde. Kingo.

69. Deilig er den himmel blaa.
K. 960. S. 59.

1. Frihed bedre er end guld, Var end verden deraf fuld; Og vor frihed af Guds naade, Den for verden er en gaade, :,: Er dog af al frihed bedst. :,:

2. Frihed følger med Guds Aand; Brister alle trællebaand; Hvad med Gud os frit forbinder Som med venner og veninder, :,: Det er tro og kjærlighed. :,:

3. Som i verden blodets baand Brødre binder, haand i haand, Binder søster og til broder, Begge til den søde moder, :,: Saa er livet i Guds hus. :,:

4. Og som ægte børn paa jord, Lyttende til faders ord, Gjøre frit, hvad ham til ære Og til glæde bedst kan være, :,: Saa er Aanden hos Guds folk. :,:

5. Kjærlighedens lov og ret Gjør os aag og byrde let, Kjærlighedens liv og aande Raader bod paa ve og vaande :,: I vort himmerig paa jord! :,:

Grundtvig.

70* Kor mykje stort, kor mykje gildt, Kor mykje herlegdom Dei unge sitt liv kann syna fram Som Frelsarens eigedom! Naar berre Frelsaren vinna fær Det unge hjarta fullt, Og all ting upp i dagen ligg, Og ingen ting vert dult.

Kor: Fryd, kvar ungdom fryd! No hev me ungdomspryd. I unge sin flokk som dogg i glans Kring Golgata kross i krans Som vaarfugl syng eg i livsens vaar, Som stend i blømingsskrud: Det venaste syn som eg fær sjaa Er unge paa kne for Gud.

2. All ungdoms gleda rik og stor Fraa denne kjelda flyt. Guds ord med all sin herlegdom Me unge sanna lyt. Ved synet av hans kjærleik stor Me ikkje anna kann En syngja ut vaart vitnemaal: Me vil til livsens land.

3. Lat andre segja kva dei vil, Me dreg no likevel Til livsens land; for der me veit Er fridom for vaar sjæl. Og kraft til her aa halda ut Me finn paa kne for Gud. Lat so dei spotta vaar ungdoms fryd: Vaar kraft er himlens Gud.

4. Og ungdom, du som undrast paa, Um dette sanning er, Aa, berre kom til Jesus du, So visst du røyna fær, At han aaleine klaarar upp Det løynde for di sjæl. Paa kne, paa kne for himmelens Gud Du vert i sanning sæl.

Matias Orheim.

71. DUS. 173. S. 1033.

1. Vern din tro og ungdoms kræfter, Vern din tro! Sæt et maal til Herrens ære, Lad det godt og ædelt være! :,: Vern din tro. :,:

2. Stævner frem mod maalet, unge, Stævner frem! Skjønt det i det fjerne blinker, Hvor det herlig til dig vinker, :,: Stævner frem. :,:

3. Bliv ei træt af frem at ile, Bliv ei træt! Giv ei tabt, om foden støder Mod en sten iblandt og bløder, :,: Bliv ei træt. :,:

4. Gaa med Gud, han vil dig skjerme, Gaa med Gud! Bed, at Jesus dig vil følge Gjennem modgangs vilde bølge. :,: Gaa med Gud. :,:

5. Hvilken løn! er maalet naaet, Hvilken løn! At faa komme i Guds himmel, Skue engles glade vrimmel, :,: Hvilken løn! :,: Chrs. Hansen.

72.

Os ha gjort, kva gjeraft skulde.
DNS. 8. V. 104.

1. Jeg har hørt, hvor sangen gaar, Fra jeg var en liden, Gjennem ungdoms lyse vaar Og nedover tiden, Den har lydt fra moders mund Og i søskendklynge, Nu i mangen stille stund, Gamle toner gynge.

2. Den har lydt som fuglesang I de grønne lunde, Den har lydt som sol paa vang I midtsommerstunde, Den har kvæget blødt og mildt, Lig en vuggevise, Gjort det stakkels hjerte stilt, Bragt det ro og lise.

3. Bedste klang dog sangen fik, Da jeg lærte kvæde Om min Jesus, og hans blik Fyldte mig med glæde. O, hvor blev mit hjerte glad, Som var alt jeg hjemme, Som sang jeg i englerad Med en himmelsk stemme!

4. Derfor er jeg gjerne med Jesus tak at synge For hans glæde, for hans fred, Helst i søskendklynge! Lad os synge freidig her! Er det kun en stammen. Hjælp os hjem, o, med os vær, Herre Jesus, Amen!

A. F. W. J. Prytz.

73.

DNS. 180 eller 69, R. 57.

1. Kjærlighed fra Gud Springer lige ud Som en kilde klar og ren, I dens stille bund, I dens dybe grund Gjemmes livets ædelsten.

2. Kjærlighed fra Gud Som en yndig brud Kommer smykket til os ned. Luk kun op din favn, Kom i Jesu navn, Himlen bringer den jo med.

3. Kjærlighed fra Gud Er det store bud, Er det eneste, jeg ved. Bliv i kjærlighed, Og du har Guds fred, Thi Gud selv er kjærlighed. J. Schjørring.

Du, som freden mig forkynder.
Naglet til et kors.

74. DUS. 66. L. 96. K. 969.

1. Himlens sol og stjerneskarer, Sneen, som i luften farer, Foraarsstormen med sit sus, De blev alle tjenerinder, Hvem en anvist gjerning binder :,: I Vorherres store hus. :,:

2. Og vi alle, smaa og store, Sattes til at gaa for borde I den samme herres gaard; Hvad for kald vi fik paa jorden, Hvad end tjenesten er vorden, :,: Ham vi dog til regnskab staar. :,:

3. Om du tjener land og rige, Eller du som karl og pige Gjør din dont og gaar dit bud — Om du styrer gaard og fæste Eller kun din husbonds heste — :,: Det er ett for himlens Gud. :,:

4. Ære hver, som ærlig tjener, Guds og keiserens forener, Og er mer end leiesvend! Hvad end tjenesten omkredser — Øv den tro som Elieser, :,: Da vil Herren signe den! :,: Chr. Richardt.

75. DUS. 214. K. 691. S. 105.

1. Det er saa yndigt at følges ad For dem, som gjerne vil sammen være, Da er med glæden man dobbelt glad Og halvt om sorgen saa tung at bære; Ja, det er gammen :,: At reise sammen, :,: Naar fjæderhammen :,: Er kjærlighed! :,:

2. Det er saa hyggeligt allesteds, hvor smaa og store har ett i sinde, Og det, som drager det store læs, I hjertekamret er inderst inde; Ja, det er gammen :,: At holde sammen, :,: Naar ja og amen :,: Er hjertets sprog! :,:

3. Det er saa herligt at stole paa, Vi har en herre, som alting mægter, Han os ei glemmer, naar vi er graa, Hans naade rækker til tusind slegter; Ja, det er gammen :,: At allesammen :,: Er ja og amen :,: Guds naades ord! :,:

4. Det er vemodigt at skilles ad For dem, som gjerne vil sammen være, Men, Gud ske lov! i Vorherres stad For evig samles de hjertenskjære; Ja, det er gammen :,: At leve sammen, :,: Hvor ja og amen :,: Er kjærlighed. :,: Grundtvig.

76.

DuS. 155. R. 518. S. 80.

1. Deilig er jorden, Prægtig er Guds himmel, Skjøn er sjælenes pilgrimsgang! Gjennem de fagre riger paa jorden Gaar vi til paradis med sang.

2. Tider skal komme, Tider skal henrulle, Slegt skal følge slegters gang; Aldrig forstummer Tonen fra himlen I sjælens glade pilgrimssang!

3. Englene sang den Først for markens hyrder; Skjønt fra sjæl til sjæl det lød: Fred over jorden! Menneske, fryd dig, Os er en evig frelser fød!

B. S. Ingemann.

77.

Ja, vi elsker dette landet.
DuS. 134 og tillæg 1.
R. 120. S. 138.

1. Rundt omkring i alle lande Blir for Herren bygt Hus, som staar mod alle vande Paa sin klippe trygt. Sandheds borg til vagt og verge Mod al løgnens sæd, Tilflugts taarn, som vist skal bjerge Hver, som søger fred, Tilflugts taarn, som vist skal bjerge Alle dem, som søger fred.

2. Ogsaa vi vil gjerne være Herrens bygningsmænd; Fattig sæd, saa't til hans ære, Kommer nok igjen. Ungdomshaab har tit gjort sterke Kræfter, som var smaa, Ungdoms lid til sandheds merke Skal nok maalet naa, Ungdoms lid til sandheds merke Skal tilvisse maalet naa.

3. Ungdomstiden er som kilden, Naar den sprudler ud; Ledes løbet ret, saa vil den Naa til havn hos Gud. Af ham, ved ham, til ham være Alt vort verk og id. Saa skal vor „forening" bære Frugter til sin tid, Saa skal vor „forening" bære Frugter mange til sin tid. Chr. Knudsen.

78. Norges høitidsstund er kommen.

B. 42 eller S. 163.

1. Paa det jevne! paa det jevne! — Ikke i det himmelblaa — Der har livet sat dig stevne, Der skal du din prøve staa! Alt, hvad herligt du kan nevne, Alt, hvad høit din sjæl kan naa, Skal hernede paa det jevne Fast sin rod i livet slaa.

2. Komme ned — se, det er tingen! — Dale glad, som fugl fra sky, Naar med sang den sænker vingen — ikke falde tung som bly! — Komme ned og slutte ringen: Være glad i kveld og gry, Elske alle, hade ingen, Føle sig som født paany!

3. Ak, den kunst er tung at lære, Dyrkes kun af saare faa, Den uendelige svære, Den: paa jorden fast at staa, Den: sin himmel med at bære Overalt i hjertets vraa, Den: sin skaber glad at ære I det store, i det smaa!

4. Paa det jevne skal du bygge, Paa det jevne skal du bo! Ei som krøbling, ei paa krykke, Ei med dyrets dorske ro! Med dit savn og med din lykke, Med dit haab og med din tro Skal du paa det jevne bygge Op til stjernerne en bro. Kaalund.

79. DUS. 157.

1. Jeg har baaret lerkens vinge, Jeg har sunget høit dens sang, Jeg har følt, jeg skal mig svinge :,: Ind i paradis engang. :,:

2. Jeg har følt, jeg har kun hjemme Der, hvor fang og glæde bor, Gjenlyd af min ungdoms stemme :,: Altid følger mig paa jord. :,:

3. Lad kun graad mit øie blinde, Har min sjæl sin vinge blot, Skal jeg atter veien finde :,: Til min ungdoms lyse slot. :,:

4. Naar jeg frem med hævet pande Syngende i mørket gaar, Ved jeg, at i dødens lande :,: Springer atter ud en vaar. :,:

M. Rosing.

80*

1. Der er solskin i min sjæl idag, Bort svandt al kuldegys. Selv jord og himmel til mig ler, Thi Jesus er mit lys.

Kor: Der er solskin, sommersolskin, Medens fredfyldt dagens timer gaa. Ser jeg i Jesu aasyn ind, Er der sollyst i mit sind.

2. Der er lovsang i min sjæl idag, Et strengespil for Gud. Fra hjertet stiger toner fler' End jeg kan synge ud.

3. Der er foraar i min sjæl idag; Thi Jesus i mig bor. Og fredens due kurrer glad Blandt naadens blomsterflor.

4. Der er glæde i min sjæl idag Og lov- og takkesang For glæder, som han skjænker her, For hvad jeg faar engang.

5. Der er lykke i min sjæl idag, Jeg seirer ved Guds lam. Og mer, end jeg kan fatte nu, Er gjemt til mig hos ham.

81.

Bift stolt vaa Kodans bølge.
DUS. 119 eller L. 60.

1. Der var saa mange unge, Som ingen kjendtes ved. Og der var mange tunge, Forpinte hjerter med. Og mødres bange bønner Slog sine vinger ud. De mødre havde sønner, Som vandred' uden Gud.

2. Da steg en sager tanke Af fædres hjerte frem: Vi vil vor ungdom sanke Isammen om et hjem, Hvor haand i haand vi freder Om, hvad er sandt og godt, Hvor sindene vi leder Mod himmelhjemmets slot.

3. Det lyste lunt derinde, Der toned' salmesang, Der svæved' mangt et minde Om barndoms bøn engang, Der vinked' varme hænder: Aa, kjære, kom dog ind! Her er vi bare venner Med kjærlighed i sind.

4. Du sæle samlingstanke, Du elskte ungdomshjem! Os alle vil du sanke, Os alle bære frem Til lysets guddomskilde, Til evig tro, til haab, Til alt det englemilde I kjærlighedens daab.

5. Og derfor kan ei tiden Slaa al din kraft omkuld, Selv om vi unge siden Skal gjemmes under muld. Thi andre kommer efter I rig, fornyet vaar, Og saadan fik du kræfter De mange svundne aar.

Sigurd Folkestad.

82* Deilig er jorden.

DUS. 155. K. 518. S. 80.

1. Freden paa jorden kom fra høie himmel Med ham, vor Frelser fra evighed, Løser det bundne, reiser de svage, Synker i sjælen stille ned.

2. Freden paa jorden kun i strid kan eies, Hærklædt den rene sin bane gaar: Mod alle mørkets fredløse magter, Som slegtsmarven med helsot slaar.

3. Samle dig ungdom, frisk som morgenduggen, Løft høit dit banner; det er det værd, Hvidner af freden, rødmer af striden, Og kalder os til himmelfærd.

4. Freden paa jorden stridende at tjene, Større livskald ei nogen har faat. Saar vil der falde, seir skal der vindes, Fred med enhver, sit liv har forstaat.

5. Aand over aander, fred og strid tillige, Pris være dig for dit manende kald! Dan og bevæg os, styrk os og led os, Tæl os blandt dines hellige tal!

Gustav Jensen.

83*

Kjærlighed er lysets Kilde.
DUS. 177. L. 66 b. K. 738.

1. Syrgjande, men alltid sæle Er me, som paa Jesus tru. Høyra me hans milde mæle, Stillnar sut og graat og gru. Naar vaart hjarta kann seg lauga Ljuvt i ljoset fraa hans auga, Klaarnar alt, som fyrr var myrkt, Sorgtung hug vert still og styrkt.

2. Jesus, naar eg kann meg kvila Trygt i trui paa dit ord, Ser eg alle himlar smila Gjenom all den graat paa jord. Endaa gjenom daudens skuggar Ser eg syn, som hjartat huggar, ser eg deg, vaar sæle sol, Straala yver naadens stol.

3. Jesus, naar eg kann faa kalla Deg i sanning Jesus min, Naar eg deg i sang kan falla, Kjenna all den kjærleik din: Naar eg kan den sæla smaka, Skal meg ikkje længer saka All den hugverk, all den harm, Som kann brenna her ein barm.

4. Jesus, grunn till al mi gleda! Naar mi synd meg gjerer sorg, Um ditt storverk vil eg kveda: Fyr mi synd du gjekk i borg. Syrgjande fyr synder mine, Syrgjande um dygder dine, Graatande, men alltid glad Fer eg til din fagnads stad. Blix.

84.

Som tørstige hjort monne strige.
Gud Faders Søn enbaarne.
L. 31 a og b. K. 784.

1. Til dig vil vi komme, o Herre, Med ungdommens hungrende sind — O Frelser, du naadig os være Og lukke os helt til dig ind! Du ser denne ungdommens skare, — Den vil du dog ei lade fare Tomhændet bort fra dig igjen?

2. Og spør' du, du Guds Søn enbaarne: Hvad søger du, ungdom, hos mig? Vi svarer: en lod blandt de kaarne, Et himmerigs haab paa vor vei — En soning for synderne mange, At atter for hjerterne bange Kan banes en vei til vor Gud.

3. Men Herre, vi søger og mere, — Thi en ting, som tit vi har hørt: At du vilde menneske være — Saa underlig det har os rørt. Det ord just i ungdommens dage Os magter saa lokkende drage Til dig, o du menneskens søn!

4. Thi du har som menneske levet, Som menneske haabet og lidt, Da vist og dit hjerte har bævet, Da vist og du, Herre, har stridt Mod alle de fristelser mange, Som vil just i ungdommen fange Vor higende, længtende sjæl.

5. Og derfor du, Herre og broder, Forstaar os som ingen paa jord, Ja, dømmer os fader og moder, Du løfter os op ved dit ord; Os dækker din kjærligheds kaabe, Du lærer os atter at haabe, Gi'r mod til at kjæmpe paany.

6. Og du peger for os saa stille Paa hele dit hellige liv: O Herre, vi følge dig ville, Os kræfterne dertil blot giv! Da seier i kampen vi vinder, Da naar vi de sollyse tinder O Gud, paa dit helligheds bjerg!

Alette Heyerdahl.

85. DUS. tillæg 42 (Fanesang).

— Flyv ud, vort ungdomslivs symbol, Begeistrings glød har gi't dig farve. Lig sommerfuglen, vakt af vaarens glød, Fløi du af ynglinghjertets larve.

— End ligger livet let, Med stjerneskin paa fagre ungdoms drømme, Og tanken aldrig træt Sig tumler morgenfrisk paa tidens strømme.

— Men nærmer manddoms kampe sig med bulder Straal ud i glorie: Tro og haab! For dig da strider skulder vi ved skulder, Da hylder dig vort seiersraab.

— Og furer tidens plog vor pande, Og hvidner vint'ren end vort haar, Ja, vælter mod os dødens vande, Som Mose staw du vei os slaar.

Jonas Dahl.

86. [376] Jeg vil mig Herren love.
L. 60 eller DUS. 119.

1. Med Jesus vil eg fara Paa livsens ferd i lag. Gud, lat den samferd vara Alt til min dayand' dag! Det er mi høgste æra, Det er mi største ros Hans fylgjesvein aa vera Og vandra i hans ljos.

2. Min Jesus, sannings stjerna, Lys upp min myrke veg! Mitt hjarta vil so gjerna Faa fylgja etter deg. Du lyser enn i verdi Som fyrr fraa Betlehem. Ver du mitt ljos paa ferdi, Til heim med deg eg kjem!

3. Min Jesus, gjævast givnad, Min eignalut og skatt! I al min gang og livnad Meg stødt syr auga statt! Som vesle blomen trugen Ser upp mot sol og dag, Til deg so vender hugen, Til deg kvart andedrag.

4. Du til di grein meg sette Alt i min fyrste vaar, Med livsens dogg meg vætte, Gav sol og signat aar. Du vil og vokster giva, Alt til min siste slut. Lat meg i deg faa liva, I deg faa anda ut!

Blix.

87* Apostlerne sad i Jerusalem.
L. 7. K. 951.

Me treng ein ungdom med tru og dygd, Som ei fraa ordet vil vika. Me treng ein ungdom med trott og trygd, Som ei det smaae vil svika.

2. Me treng ein ungdom som i si gjerd Legg hugnad til alt sitt yrkje. Me treng ein ungdom som i si ferd Vil elska vaar heim og kyrkje.

3. Me treng ein ungdom som tru hev lagt Paa grunnar som aldri svigtar. Me treng ein ungdom som stend paa vakt, Og trufast gjer det han pligtar.

J. M. Steffensen.

88. [371] Hvad kan os komme til for nød.
L. 44 eller K. 844.

1. Fra ungdomsflok en takkesang Idag skal enigt klinge Til ham, som stiller hjertets trang, Gi'r

sjælens længsler vinge. For dig, vor Gud, vi kommer frem Med blikket mod dit himmelhjem Og barnets tro i hjerte.

2. Tak for hvert hjerte, som du fandt I ungdomslivets sommer! Tak for hvert troens baand du bandt For aarene, som kommer! Tak for hvert frø, du spire lod, Hegn selv din plantning, Herre god, At den maa frugter bære!

3. Sign, Herre selv, vor ungdomssag Og hellige vort virke! Lær os at nytte naadens dag Til gavn for land og kirke! Lad samles paa din vældes dag I helligt skrud din ungdom glad Som dug af morgenrøden!

Kjeld Stub.

89. [378] I alle de riger og lande.

S. 185 eller L. 113 b.

1. Den store mester kommer, Fuldkjærlig er hans id, Han sidder ved smeltediglen, Og lutrer sølvet med flid.

2. Det øieblik han venter Og agter kjærlig paa, Naar klarlig hans eget billed Vil dybt i sølvspeilet staa.

3. Da glædes høie mester: Da verket er fuldbragt; Da priser det ædle sølvstof Sin mesters daad i sin pragt.

4. Den store mester kommer, Som smelter sjæl og sind, Han sidder ved hjertegruben, Han ser i sjælene ind.

5. Og har i hjertedybet Sit billed klart han set, Saa glædes den høie mester, Saa er hans gjerning alt sket.

Ingemann.

Hjemmet.

90. [86] En liten gut ifra Tistedal'n.
B. 19. S. 988.

1. Ja, hjemme er det dog aller bedst, :,: Ja, her hjemme! :,: Man reise øst, og man reise vest — :,: Men her hjemme, :,: Her haver alting et eget lag, Her haver alting sin rette smag, :,: Ja, her hjemme! :,:

2. Her kan jeg bo paa min tue trygt, :,: Ja, her hjemme! :,: I hus og hjem, som min far har byg't, :,: Ja, her hjemme! :,: Ja, hjemme her paa min odelsjord, Her fik jeg sod under eget bord, :,: Ja, her hjemme! :,:

3. Her kan jeg stræve saa fro og fri, :,: Ja, her hjemme! :,: Vorherre selv han vil staa mig bi, :,: Ja, her hjemme! :,: Ja, hjemme her paa min stille ø, Her vil jeg leve, her vil jeg dø, :,: Ja, her hjemme! :,:

J. Olaffen.

91. [87] Home sweet home.
Dns. 55. S. 141.

1. Om glæder end betegned hvert sted, vi vandred frem, Dog længsel sjælen fylder ved tanken om vort hjem, Og aldrig du i verden vil finde noget sted, Hvor, som i barndomsegne, dit hjerte føler fred. Hjem! hjem! mit elskte hjem! Nei, ingen plet paa jorden er skjøn som du, mit hjem!

2. Landflygtig jeg mod hjemmet igjennem taarer ser! Ak! skal min elskte hytte jeg aldrig skue mer? Sødt fuglene de synger, med den mig kjendte røst. Der atter fred neddaler i sorgopfyldte bryst! Hjem! hjem! mit kjære hjem! Nei, ingen plet paa jorden er skjøn som du, mit hjem!

Faber.

92* S. 154.

1. Tidt eg minnest ein gamall gard Med store tre og runnar, Vollar, bakkar og berg og skard. Og blomster paa grøne grunnar. Der eg hadde meg so godt eit rom: Hus og mark med baade bær og blom, Alt eg nøytte som ein eigedom Med baade lut og lunnar.

2. Der var balar og lider nog, Der lur og bjøllor klungo: Der var ruster og sager slog, Der tusund suglar sungo. Tett med stova stod ei bjørk so breid, Der hadde skjorerne sitt gamle reid, Staren song i kvar ein topp, som beid, Og Erlor i tunet sprungo.

3. Heime var eg so vida kjend Og slapp inn, kvar eg vilde, I kvart hus i den heile grend, Um endaa folket kvilde. Der var kjenningar i kvar ei kraa, Og naar eg ukjende folk fekk sjaa, Spurde eg radt, kvar dei var ifraa, Og dei var lika milde.

4. Var det nokon som der leid vondt Og vart syre tap og spilla, Braadt det spurdest um bygdi rundt, Og alle tykte det var illa. Ofta minnest eg mi gamle grend, Naar eg framand ut i verdi stend, Heimlaus, frendelaus og lite kjend, Og likar paa leiken illa.

Ivar Aasen.

Dei vil altid klaga og kyta.
B. 5. eller S. 142:
93. [89] Millom bakkar og berg. A. 228.

1. Iblandt alle de herlige minder, Som Vorherre os skjænked paa jord, Altid forrest i rækken vi finder De om hjemmet, om far og om mor.

2. Ja, hvorhen vi i verden saar drage, Vil dog hjemmet for tankerne staa, Og helt op i de graanende dage Vil vi mindes, dengang vi var smaa.

3. Mindes fader- og moderord ømme — Give Gud ei med angerens ve! — Thi den bitreste kalk vi kan tømme, Er bebreidelsens stadige ve.

Georg Smidt.

94. [90]

Vær nu glad og vel tilmode.
L. 140 a eller R. 193.

1. Barnelivets fagre dage Kun forgjæves stod paa jord Kalder sukkende tilbage, Som en drøm, der hedenfor; Hjerte hvert dog føle maa: Vorde ei vi atter smaa, Aldrig mer paa himmelstige Vinder vi til himmerige!

2. Men hvad alle verdens vise Kun omsonst har prøvet paa, Han, som alle kristne prise, Har bevist, hans ord formaa. Hver, som tror af hjertets grund, Hvad han os har lagt i mund, De i daaben fødes atter Til Guds børn, hans søn og datter.

3. Vore egne barnedage I det bedste faderhjem Intet er mod dem, vi smage Med Guds Søn i Betlehem, Naar gjenfødte i hans navn Han os tager ømt i favn Og med mer end englerøster Kalder broder os og søster!

4. Disse Herrens barnedage, De er evighedens vaar, Vifter bort al sorg og klage Ogsaa fra de hvide haar, Taler med hinanden lydt Om det maal for livet nyt, Himmelvidt fra skyggedale: Guddomsliv i gyldne sale.

Grundtvig.

95. [91]

R. 1029. S. 145.

1. No ser eg atter slike fjell og dalar Som deim, eg i min fyrste ungdom saag, Og same vind den heite panna svalar, Og gullet ligg paa snjo, som fyrr det laag. Det er eit barnamaal, som til meg talar Og gjer meg tankefull, men endaa sjaag; Med ungdomsminne er den tala blandad, Det strøymer paa meg, so eg knapt kan anda.

2. Ja, livet strøymer paa meg, som det strøymde, Naar under snjo eg saag det grøne straa; Eg drøymer no, som fyrr eg altid drøymde, Naar slike fjell eg saag i lufti blaa. Eg gløymer dagsens strid, som fyrr eg gløymde, Naar eg mot kveld av sol eit glimt fekk sjaa, Eg finner vel eit hus, som vil meg hysa, Naar soli heim til notti vil meg lysa.

3. Alt er som fyrr, men det er meir forklaarat, So dagsens ljos meg synes meire bjart, Og det, som beit og skar meg, so det saarad, Det gjerer harde fjellet mindre hart. Sjølv det, som til aa synda tit meg daarat, Det gjerer sjølve skuggen mindre svart; Forsonad' koma atter gamle tankar; Det same hjarta er, som eldre bankar.

4. Og kvar ein stein eg som ein kjenning finner, For slik var den, eg flaug ikring som gut. Som var det kjempor, spyr eg, kven som vinner, Av den og denne andre haage nut. Alt minner meg, det minner og det minner, Til soli burt i snjoen sloknar ut, Og inn i siste svevn meg eingong huggar Dei gamle minne og dei gamle skuggar. Vinje.

96. [92]

Sørg, o kjære Fader du.
L. 68 b eller Naar du vil
paa fjeldefti. S. 150.

1. Hvor i verden mon du faar Bedre det end hjemme? Husk din faders sølvgraa haar Og din moders stemme! Husk paa bror og søster kjær Og paa ven og frænde! Ak, naar de nu samles her, Hvor er du saa henne?

2. Tror du, at du finde vil Der, hvor nu du kommer, Samme klang i bækkens spil, Samme sol og sommer? Tror du, at den blomst, som stod Ved din moders hytte, Ogsaa der har fæstet rod, Hvor nu du vil flytte?

3. Her er du som fuglen fri, Under gode love; Tænk, om nu det var forbi! Vil du vel det vove?

Her var dine fædres tro Dig et skjold og verge, Tænk, om du i fremmed bo Den ei kunde bjergel

4. Hvor i verden vil du gaa For dig selv at glemme? Bliv da i din faders vraa, Der, hvor du har hjemme! Er din hytte nok saa lav, Nok saa arm din lykke, Her skal vennehaand din grav Dog med blomster smykke. P. A. Jensen.

97. [93] S. 25. R. 987.

1. Herre, tag i din sterke haand Barnet, som leger ved stranden! Send du din værdige Helligaand, At det kan lege selv anden. Vandet er dybt og bunden glat, Herre, faar han først i armen fat, Drukner det ikke, men lever, Til du det naaderig hæver.

2. Moderen sidder i tunge savn, Ved ikke, hvor det farer, Ganger for døren og raaber dets navn, Hører slet ikke det svarer. Tænker som saa, hvor end det er, Han og du er det altid nær: Jesus, dets lille broder, Følger det hjem til moder.

Bjørnson.

98. [94] Dns. 41. S. 23 eller R. 891.

1. Nu løftes last og lofte Til stjernehvælven blaa; Nu flyver lille Haakon Med drømmevinger paa.

2. Der er en stige stillet Fra jord til himlen op; Nu stiger lille Haakon med englene til top.

3. Guds engle smaa, de vaager For vuggebarnets fred; Gud sign dig, lille Haakon! Din moder vaager med.

Ibsen.

99. [95] Den gamle sjøtonen. S. 28. R. 1003.

1. Heimen er baade vond og god, Det skytar med sut og gaman. Hæv er den, som med same mod Kann taka mod alt tilsaman.

2. Vegen ligger jo ymist til Med staup og store krokar. Ein kjemer der, ein inkje vil, Og fram i mange flokar.

3. Sveinen stemner i vegen radt Med store voner i barmen; Han møter ymist ein bakke bratt, Han møter stundom harmen.

4. Um ei stund han fær ein stur, Det hever sitt gamle gjenge: Gleda gløymest, fyrr du trur, Men sorgerna sitja lenge.

5. Kjem han sturen i verdi ut, So fær han liten fagnad; Ho snur seg burt ifraa all sut! So klagar han paa sin lagnad.

6. Han lastar verdi, som er so snar Fraa sorg til leik aa venda. Han gløymer lett, at det same var Hans eigen hug, kann henda.

7. Strenge dagar maa koma paa, Men etter koma dei milde. Den største hugnad me stundom faa, Der minst me vona vilde.

8. Lauvet fell um hausten av, Um vaaren atter det spretter, Dauden herjar um land og hav, Men livet kjem alltid etter.

9. Stormen ropar i skogom hardt, So tre og kvistar brotna; Men grøne kvister vil renna snart Av rotom til deim, som rotna.

10. Kjært er livet med al sin harm; Det klaarnar, alt som det gjenger. Men endaa treng me ei von i barm Um eit, som varer lenger. Aasen.

100. [96]

R. 995 eller S. 187.

1. Du gamle mor! du sliter arm, So sveitten er som blod, Men endaa i dit hjarta varm. Og du meg gav min sterke arm Og dette ville mod.

2. Du turkad taarer av mit tinn So mangein Herrens gong Og kyste meg som guten din Og bles meg uti barmen inn Min sigerfulle song.

8. Og gamle du, du gav til meg Mi mjuke hjarterot, Og derfor maa eg elska deg, Hvarhelst eg vankar paa min veg, Om so paa villan fot.

Vinje.

101. [97] DuS. 166. N. 898. S. 103.

1. Moders navn er en himmelsk lyd, Saa vide som bølgen blaaner; Moders røst er den spædes fryd Og glæder, naar isen graaner, Sødt i lyst og sødt i nød, Sødt i liv og sødt i død, Sødt i eftermælet!

2. Moders røst er den vuggesang, Der huer os bedst af alle; Modersmaal har en himmelsk klang, Naar børnene „moder" lalle. Sødt i lyst og sødt i nød . . .

3. Modersmaal er det rosenbaand, Som store og smaa omslynger; I det lever kun fædres aand, Og deri kun hjertet gynger. Sødt i lyst og sødt i nød . . .

4. Modersmaal er vort hjertesprog, Kun løs er al fremmed tale; Det alene i mund og bog Kan vække et folk af dvale. Sødt i lyst og sødt i nød . . .

Grundtvig.

102. [98] Paa skog og enger snjoen sell. S. 88 a. eller Jeg ved et evigt himmerig. N. 58 a.

1. Jeg har et hjem, det er saa godt, Skjønt kun en liden hytte; Men ei for noget kongeslot Jeg vilde det bortbytte.

2. Der har jeg baade far og mor Og mine søskend' kjære; Der dækkes dagligen mit bord; Hvad kan jeg mer begjære?

3. Der gaar min leg med søskend' smaa Og mange muntre venner; Kan stundom end lidt strid opstaa, Det fredelig dog ender.

4. Hav tak, o Gud, for gaven kjær, Den kom fra dig, Vorherre! Jeg fik det godt; bliv du mig nær, Saa faar jeg det ei værre!

P. A. Jensen.

Apostlerne sad i Jerusalem.
L. 7. S. 45.

103. [99] K. 951 eller DUS. tillæg 10.

1. Guds fred over huset, hvor kjærlighed bor, Og hjertet har smeltende stemme, Hvor fremmed og kjending, hvor liden og stor Saa hjertelig mødes som hjemme!

2. Guds fred med den gamle, der stunder til ro, Hans aften saa mildelig smile! Guds fred over graven, hvor støvet skal bo, Naar aanden gaar ind til sin hvile!

3. Guds fred med de yngre, som trolig i sind De henfarnes minde vil bære! Guds fred med de smaa, som med roser paa kind Opvokser i tugt og i ære!

4. Guds fred med os alle, hvor vi end skal gaa, Til engang vi synker i graven! Guds fred, naar det undes os salig at naa Gudsfreden i paradishaven.

Reitan.

104. [100] K. 790 eller S. 92.

1. Da barnet sov ind med haand under kind, Kom englene til med latter og spil. Da barnet det vaagned, stod moderen over: „Du smiler saa vakkert, du smaa, naar du sover."

2. Dets mor gik til Gud, og barnet kom ud! Det sovnede ind med taarer paa kind, Men hørte straks latter og moderord ømme, Thi englene fulgte med barnlige drømme.

3. Snart blev det saa stort, at taaren frøs bort, Det sovnede ind med tanker i sind; Men englene veg ei, de svævede over, Tog tanken og hvisked: Hav fred, mens du sover.

Bjørnson.

105. [101] Home sweet home.

DNS. 35. S. 141.

1. Jeg er en gjæst og fremmed Som mine fædre her, Mit hjem er ei paa jorden, Nei, over sky det er. Der oppe bor min fader I herlighed og glands; Der vilde jeg og være, Da her jeg alt er hans! Hjem, hjem, mit hjære hjem! Et findes sted paa jorden Saa hjert som du, mit hjem.

2. Hjert jordens blomster dufter Af trifthed og behag, Og hjert dens fugle synge Den skjønne sommerdag. Hjert venner, dyrebare, Saa lifslig møder mig. Mit hjerte endog længes, O, skjønne hjem, til dig! Hjem, hjem, mit hjære hjem! Et findes sted paa jorden Saa hjert som du, mit hjem.

3. Og snart, saa ordet siger, Jeg skal naa hjem til dig, Min Jesus selv skal komme Og hente mig til sig. Da skal jeg salig hvile, Hvad her jeg tro'de paa, Og til min Jesu ære Den gyldne harpe slaa. Hjem, hjem, mit hjære hjem! Et findes sted paa jorden Saa skjønt som du, mit hjem.

Fra svensk

106. [102]

DNS. 126. S. 191.

1. O, jeg ved et land, langt fra sorg og strid, Hvor Guds lam er solen klar og blid, Der ved flodens rand livets træer og vaa Med tolvfoldig herlig frugt derpaa, :,: Dette skjønne land er Guds venners land, Ja, mit eget hjære fædreland. :,:

2. Dette hjære hjem Jesus vandt til mig, Da han her gik torsets tunge sti; O, Jerusalem! haabets maal, for mig Snart din perleport skal aabne sig. :,: Dette skjønne land er Guds venners land, Ja, mit eget hjære fædreland. :,:

107. [103] Bevar, o sjæl, og bed.

DNS. 35. S. 26. NNS. 142.

1. Jesus, hjælp os hjem, Frelser, før os frem Gjennem torn og kamp i strid, Gjennem trængsel, nat og mørke, Frelser, før os frem, Jesus hjælp os hjem.

2. Er end veien lang, Bakket, tung og trang, Lad os dog i sorgens dage Aldrig over byrden klage; Thi paa modgangs vei Kommer vi til dig.

3. Falder smertens braad I vort hjertes lod, Skal og andres kors vi bære, Lad os dobbelt taalmod lære; I et freidigt mod Er der helsebod.

4. Ja, vi maalet naar; Jesus foran gaar. Ham vi ville trosast følge, Selv igjennem dødens bølge, Frem til livets strand, Til vort fædreland!

5. Jesus, hjælp os hjem, Frelser, før os frem Gjennem kors og kamp til kronen, Gjennem trængsels nat til tronen, Frelser, før os frem, Jesus, hjælp os hjem! Zinzendorf.

108* [105] Dan. S. S. 491.

1. Høit fra det himmelske høie Venlig et blik paa dig fer! Ser du det smilende øie? Stille, hvad ønsker du mer?

2. Om end et stormveir sig nærmer, Om dig end truer en hær, Frygt ei, Jehova dig skjærmer! Stille, hvad ønsker du mer?

3. Græder du, han tæller taarer, Klager du, han er dig nær! Han læger alt, hvad dig saarer, Stille, hvad ønsker du mer?

4. Bliver i mødige stunder Ofte dig længselen svar, Sødt du i døden henblunder. Stille, hvad ønsker du mer?

Kirken og kirkeaaret.

109. [106]

DUS. 119 eller Til kamp, til kamp for Jesus
DUS. 89 eller K. 60.

1. Guds kirkes sterke grundvold Er Jesus Krist, Guds Søn. Han er sin kirkes kampskjold Og meget store løn; Fra himlen høit han drager At vinde sig sin brud, Ved blodig død han tager Sin brud af fængsel ud.

2. Udvalgt fra alle egne Paa hele viden jord, En tro dog allevegne hun har, en daab, ett ord. En magt om hende freder, En kost hun næres ved, Ett haab mod maalet leder, En naade følger med.

3. Derfor hun stille glæder Sig i sin Herre Gud, Med hine frydfuldt kvæder, Der kom af striden ud. O Herre Jesus, lede Du bruden din vel frem! Du om os alle frede! Lad os faa komme hjem!

S. J. Stone, overs. af Prytz.

110. [107]

S. 70. F. 180.

1. Kirken den er et gammelt hus, Staar om end taarnene falde; Taarne fuld mange sank i grus, Klokker end kime og kalde, Kalde paa gammel og paa ung, Mest dog paa sjælen træt og tung, Syg for den evige hvile.

2. Vi er Guds hus og kirke nu, Bygget af levende stene, Som under kors med ærlig hu Troen og daaben forene; Var vi paa jord ei mer end to, Bygge dog vilde han og bo Hos os med hele sin naade.

Grundtvig.

111. [108] Maria hun er en jomfru ren.
L. 81 b. K. 978.

1. Du stridende kirke, Jesu brud! Dig trængsler din trostab veier, Dig lønne af al sin rigdom Gud! Han føre dig frem til seier! Vi elsker dig! du er vor mor! Guds kirke paa jord — Du gav os alt, hvad vi eier.

2. Du tog os i fang, da vi var smaa Og bar os til Gud i det høie. Du gav os din saga med billeder paa Og bad os betragte dem nøie. Vi saa, til tanken blev stor og varm, Det brandt i vor barm, Der glimtede glød i vort øie.

3. Du er vor første kjærlighed. Gud lade dig blive vor sidste! Saa os ledsager din hilsnings fred Fra vugge til grav og kiste. Du bar os til Gud i livets gry. Gjør det paany I døden, naar øinene briste.

4. Guds kirke paa jord, du Jesu brud, Dig vilde vi gjerne tjene. Saa styrke os dertil Herren Gud Og med sit lys forlene; At vi i dig ved din Helligaand I kjærligheds baand Kan blive levende stene.

5. Guds kirke paa jord, du verdens salt, Bliv sterk i din Herres vælde! Gud signe dig: du gav os alt; Dit liv vorde uden ælde. Gud signe dig i sin naade saa, At stedse du maa Staa frist blandt Norges fjelde.

B. Th. Anker.

112* Vor Gud han er saa fast en borg.
DuS. 1. L. 137. K. 191.

1. Til Zions bjerg vi løfter op Vort syn med alle fromme; Fra Zions høie bjergetop Skal hjælpen til os komme. Fra ham, som ved sit ord Har skabt de himles kor, Fra ham, som ved sit ord Nyskabte faldne jord, Fra Herren kommer hjælpen.

2. Der er i verden tændt en ild, Som piner og som døder, Men Kristuskilden, vældig, mild, Al sjælesskade bøder. Og ser vi op med savn, I Jesu Kristi

navn, Den bryder frem med magt At naa sin rene agt, Fra Herren kommer ilden.

3. Saa vil vi se i strid og fred Til dine sine Kare Og tænke, du arbeider med Og vil dit folk bevare, Og bringe hver vor sten Til kirkemuren ren Og vide ét forvist Og vide ét tilsidst: Fra Herren kommer hjælpen. Gustav Jensen.

113. [109]

Mig hjertelig nu længes.
S. 87. L. 366. LuS. 118.

1. Nu ville vi os samle I Jesu Kristi navn, De unge med de gamle Skal løbe ham i favn. Han er vor julegave, Vor glæde, lyst og liv, I ham vi og vil have Vor juleridsfordrin.

2. O Jesus, dig at finde Er vores fulde agt, At, giv os ret i sinde At gaa med samlet magt Din krybbe at omringe Med hjertens tak og tro, At salmerne kan klinge I hvermands hus og bo.

Brorson.

114. [110]

Vaag, o sjæl, og bed.
LuS. 83. L. 87. KSS. 142.

1. Seg Jerusalem: Sjaa din konung kjem Som ein frelsar logn og tolen, Ridande paa asenfolen! Fagna deg, Guds stad! Møt din konung glad!

2. Undarleg i raad, Sterk i dug og daad, Evig Gud, sin Faders like, Fredarfyrsten i Guds rike — Med det namn han er Velsigd i Guds her.

3. Fredleg er hans ferd, Fager er hans gjerd. Sjaa han kjem med fred og frelsa. Gakk daa ut og honom helsa! Høgt av fagnad kved! I din Gud deg gled!

4. Gjer daa vegen jamn Og syng ut hans namn, Som din konung honom kanna, Kved til honom hosianna! Lova den, som kjem I Guds navn til deg!

5. Ja til deg, til deg Gjeng hans konungsveg! I ditt hus han heim vil finna, Og dit hjarta vil han vinna. Inn din frelsar bed! Og ditt hus fær fred.

6. Signad du, som kjem Til Jerusalem! Fredarfyrste fraa Gud fader, Drag du inn i alle stader! Gjer kvart hjarterom Til din heilagdom! Blix.

115. [111] K. 960. S. 59. NSS. 23.

1. Deilig er den himmel blaa, Lyst det er at se derpaa, Hvor de gyldne stjerner blinke, Hvor de smile, hvor de vinke :,: Os fra jorden op til sig. :,:

2. Det var midt i julenat, Hver en stjerne blinked mat, Men med ett der blev at skue En saa klar paa himlens bue :,: Som en liden stjernesol. :,:

3. Naar den stjerne lys og blid Sig lod se ved midnatstid, Var det sagn fra gamle dage, At en konge uden mage :,: Skulde fødes paa vor jord. :,:

4. Vise mænd fra Østerland Drog i verden ud paa stand For den konge at oplede, For den konge at tilbede, :,: Som var født i samme stund. :,:

5. De ham fandt i Davids hjem, De ham fandt i Betlehem Uden spir og kongekrone, Der kun sad en fattig kone :,: Vugged barnet i sit skjød. :,:

6. Stjernen ledte vise mænd Til vor Herre Kristus hen; Vi har og en ledestjerne, Og naar vi den følger gjerne, :,: Kommer vi til Jesus Krist. :,:

7. Denne stjerne, lys og mild, Som kan aldrig lede vild, Er hans guddomsord det klare, Som han os lod aabenbare :,: Til at lyse for vor fod. :,:

Grundtvig.

116. [112] K. 339. S. 48. NSS. 27.

1. Glade jul! hellige jul! Engle flagrer bag sky i skjul! Hid de nu flyver med paradisgrønt, Og hvor de ser, hvad for Gud er skjønt, :,: Lønlig iblandt os de gaar! :,:

2. Julefryd! evig fryd! Hellig sang med himmelsk lyd! Det er engle, som hyrderne saa, Dengang Vorherre i krybben laa. :,: Evig er englenes sang! :,:

3. Fred paa jord! fryd paa jord: Jesusbarnet iblandt os bor! Englene sjunger om barnet saa smukt; Han har os himmerigs dør oplukt! :,: Salig er englenes sang! :,:

4. Salig fred! himmelsk fred! Toner julenat til os ned, Englene flyver til store og smaa, Sjunger om ham, som i krybben laa, :,: Fryd dig, hver sjæl, han har frelst! :,: Ingemann.

117. [113].

Dus. 163. S. 52. K. 878.

1. Jeg synger julekvad, Jeg er saa glad, saa glad! Min hjertens Jesus hviler I stald og krybbe trang, Som sol hin klare smiler Han paa sin moders fang. :,: Han er frelser min! :,:

2. O Jesu, du barnlil, Dig længes jeg saa til! Kom, trøst mig alle sinde, Træd ind, om her er smaat, Lad mig dig se og finde, O, da har jeg det godt! :,: Drag mig efter dig! :,:

3. Hvor er Gud fader mild, Sin Søn os sende vil! Vi vare plat fordærvet I synd og vor udyd, Saa har han os forhvervet Al himlens, himlens fryd. :,: Eia, var vi der! :,:

4. Hvor er vel glæde slig Som op i himmerig, Hvor alle engle kvæde En ny og liflig sang For Herrens stol og sæde Til Guds basuners klang! :,: Eia, var vi der! :,:

118. [114]

Aldrig er jeg uden naade.
K. 840 eller L. 69 b.

1. Syng om Herren, o mit hjerte, Troens sang, som han dig lærte, Om hans naade, om hans fred, Om hans store kjærlighed.

2. Syng om ham, der gav dig livet, Syng om alt, hvad dig blev givet, Syng det frist og freidig ud: Evig ære være Gud!

3. Lad din sang fra dybe dale, Stige op mod høie sale; Syng med englekoret hist: Lovet være Jesus Krist!

4. Syng om salig juleglæde: Herren er blandt os tilstede, Han, som fødtes julenat, Er vor aller bedste skat.

5. Syng, saa alle hjerter gløde, Om det sidste, store møde, Da Guds Søn vil komme ned I sin glans og herlighed.

6. Syng, saa alle det kan vide, At kun de, som ærlig stride, Vil vor Herre kjendes ved Nu og i al evighed.

119. [115] DNS. 5. S. 877. 8. 84 a.

1. Her kommer dine arme smaa, O Jesus, i din stald at gaa, Oplys enhver i sjæl og sind At finde veien til dig ind!

2. Vi løber dig med sang imod, Og kysser støvet for din fod; O salig stund, o søde nat, Da du blev født, vor sjæleskat!

3. Velkommen fra din himmelsal Til denne verdens grædedal, Hvor man dig intet andet bød End stald og krybbe, kors og død!

4. Men Jesus, ak hvor gaar det til, at dog saa faa betænke vil Den store, store kjærlighed, Som drog dig til vor jammer ned?

5. Saa drag os ganske til dig hen, O søde, fromme sjæleven, At hver af os saa inderlig I troen maa omfavne dig!

6. Lad verden ei med al sin magt Os rokke fra vor daabes pagt, Men giv, at al vor længsel maa Til dig, til dig alene staa!

7. Saa skal det ske, at vi engang Blandt alle helgens frydesang I himlens søde paradis Skal prise dig paa englevis.

8. Her staar vi nu i flok og rad Om dig, vort skjønne hjerteblad, Ak hjælp, at vi og alle maa I himlen for din trone staa. Brorson.

120. [116] Dan. 22. S. 85 b. S. 734.

1. Den fagraste rosa er funni, Ho upp millom klunger er runni: Vaar Jesus den dyraste blomen Rann upp av ei ætt under domen.

2. For sidan me misste den æra Guds bilæt' i hjartat aa bera, Laag verdi i øyda og villa, Og dauden oss herjade illa.

3. Men Herren ei rosa let bløma, All verdi til sæla og søma. God ange til himmels ho sender, Vaar jord til Guds hage umvender.

4. So blømer Guds kyrkja med æra Og yndeleg grøda kann bera, I Krist skal ho anda og liva, Han væta til vokstren vil giva.

5. No skulde vel verdi med gleda Til frelsaren lovsongar kveda. Men mange paa klungrarne glosa Og faa ikkje auga paa rosa.

6. Du syndar! kvi vil du dig herda, Som klungren med brodbar deg gjerda, Med storlaatne tankar i sinne, Som tornarne strake og stinne?

7. Stig ned fraa den sjølvgjorte hægdi Og graat fyr din frelsar i lægdi! So skal du hans kjærleike kjenna. For rosor i dalarne renna.

8. Mi rosa meg pryder og fagnar, Mi rosa meg gleder og gagnar, Dei synduge lyster ho driver Og mildt under krossen meg liver.

9. Lat verdi meg truga og tvinga, Lat tornarne riva og stinga! Naar hjartat umsider vil bresta, Eg rosa paa brjostet vil festa. (Etter Brorson.)

Blix.

121. [117] Her kommer dine arme smaa.
DNS. 5. N. 877 og 561. L. 24 a.

1. Det kimer nu til julefest, Det kimer for den høie gjest, som steg til lave hytter ned Med nyaarsgaver, fryd og fred.

2. O, kommer med til Davids by, Hvor engle sjunger under sky; O, ganger med paa marken ud, Hvor hyrder hører nyt fra Gud.

3. Og lad os gaa med stille sind Som hyrderne til barnet ind, Med glædestaarer takke Gud For miskundhed og naadebud.

4. O Jesus, verden vid og lang Til vugge var dig dog for trang, For ringe, om med guld tilredt Og perlestukken, silkebredt.

5. Men verdens ære, magt og guld, For dig er ikkun støv og muld! I krybben lagt, i klude svøbt Et himmelsk liv du os har kjøbt.

6. Kom Jesus, vær vor hyttegjest, Hold selv i os din julefest, Da skal med davidsharpens klang Dig takke høit vor jubelsang. Luther.

122. [118] Jeg vil mig Herren love.
L. 60 eller DNS. 119.

1. Den litle vene runnen, Jesaias spaadde um, Skal ein stad vera funnen I dalen myrk og stum. I stuggar, i eit lende, Mest kjøvt med vald og list, Der bar det til og hende, Der spratt den grønne kvist.

2. Kom no, so vil me leita, Um renningen me finn. Me baaten daa lyt beita Med magt mot straum og vind, Med laage strender lenda, Der inkje høgferd bur, Og foten lyt me venda Inn millom stein og urd.

3. Av visdom Grækland skrøyter Og Rom seg gjerer breid, Og jøden sjølvvis brøyter Guds ord i kjøtleg leid. Og mykket mun dei vinna, Daa visnar

deira blom. Dei kann ei træet finna Med liv og lækjedom.

4. Men her, her lyt me stogga! Ei eng so fint i stjol, Som himmels-dropar dogga, Der Gud er sjølver sol. Sjaa her Guds runne festa Seg rot i syndug jord! No himlen vil oss gjesta, Ei spilteſt Herrens ord.

5. Aa Kriſt! naar du vil festa Deg djupt i sinn og hug, Daa skal du hjartat gjesta med himmelkraft og dug. Daa spretta blad og blomar, Frukt kjem i rette tid, Og fram mot sol og sumar, Det gjenom myrkret strid.

6. Gud Fader! me deg lova Fraa inste hjarterot Fyr denne dyre gaava Til all vaar saalarbot. Du Herre, vil oss syna, At me lyt vera smaa, Skal gaava rett me skyna Og all din kjærleik faa.

J. C. Unger.

123*

C. 48.

1. Julen har englelyd, vi med fryd Os barnlig paa Gud fader forlader; Vi var i nød saalænge, dog hørte han vor bøn, Han ved, hvortil vi trænge, vor frelser blev Guds søn; Thi vil vi alle sjunge, med hjerte og med tunge, Et: ære være Gud for sit julebud!

2. Ret i en salig tid kom han hid; Da glemtes deres møde de bøde, Da de fik det at vide, at født var folkets ven, Som tog vor sorg og kvide, og gav os fryd igjen, Gik ned for os i døden, som sol i aftenrøden, Og stod i morgengry op for os paany.

3. Sorg er til glæde vendt, klagen endt: I lovsang kjendes fryden paa lyden! Syng med Guds engleskare paa Jesu fødselsdag Om fred og ingen fare, Gud faders velbehag, Som vil os sorgen vende til glæde uden ende, Bær os paa børnevis ind i Paradis!

Grundtvig.

124* Lover den Herre.
L. 80. K. 149.

1. Kimer, I klokker, ja kimer før dag i det dunkle! Tindrer, I stjerner, som englenes øine kan funkle! Fred kom til jord, himmelens fred med Guds ord, Æren er Guds i det høie!

2. Julen er kommen med solhverv for hjerterne bange, Jul med Guds-barnet i søbb under englenes sange Kommer fra Gud, bringer os glædskabens bud! Æren er Guds i det høie!

3. Synger og leger og klapper i eders smaa-hænder, Menneske-børnene alle til jorderigs ender! Født er idag barnet til Guds velbehag! Æren er Guds i det høie! Grundtvig.

125* Det er saa yndigt at følges ad.
NSS. 30 eller K. 691. S. 105.

1. Du grønne, glitrende træ, goddag! Velkommen, du, som vi ser saa gjerne, Med julelys og med norske flag Og høit i toppen den blanke stjerne! Ja den maa skinne, For den skal minde Os om vor Gud.

2. Den første jul i et fremmed land Sin store stjerne Vorherre tændte; Den skulde vise vor jord, at han Den lille Jesus til verden sendte. I stjerne-glansen Gik engledansen Om Betlehem.

3. Om Jesusbarnet fortalte mor Saa mangen aften vi sad her hjemme; Vi kan hans bud og hans milde ord, Vi ved, at aldrig vi dem maa glemme. Naar stjernen skinner, Om ham os minder Bort juletræ.

126. [119] Glade jul, hellige jul.
K. 329. S. 48.

1. Uforsagt, vær paa vagt! Jesus haver det alt fuldbragt. Han har vundet det store slag, Satan bundet til dommedag :,: Aabnet os himmerigs port. :,:

2. Uforsagt, vær paa vagt! Jesus haver det alt fuldbragt, Snart han kommer at hente sin brud Fra det fremmede land til sin Gud, :,: Hjem til sin himmelske fred. :,:

3. Uforsagt, vær paa vagt! Jesus haver det alt fuldbragt, Har du kun olje i dit kar, Brænder din lampe kun lys og klar, :,: Kan du hām møde med fryd. :,:

4. Klokken slaar, tiden gaar, Evigheden os foreslaar! Lad os da bruge den kostbare tid, Tjene vor Herre med al vor flid, :,: Saa skal vi nok komme hjem! :,: Agerbæk.

127. [120]

Hvo ene lader Herren raade.
L. 45 eller K. 234.

1. Udrundne er de gamle dage, Som floder i det store hav, Og hvor sig hviler nu den svage, Der fandt den sterke og sin grav, Men lovet være himlens Gud! De ædles æt dør aldrig ud!

2. Men graven kastes, vuggen gynger, Og liv udsletter dødens spor, Saa altid sig igjen forynger Hver ædel slegt i syd og nord, Og mindet om Guds miskundhed Forplanter sig i tusend led!

3. Saa lad derpaa os syn da fæste, Hvad ædle kalder livets lyst! Ja, lad os kjæmpe med de bedste Og vove kjækt mod død en dyst! At byde den og graven trods Kan med Guds hjælp og lykkes os! Grundtvig.

128. [121]

O, du store seierherre.
L. 103 eller K. 25.

1. Tiden svinder, tiden rinder, Tiden flyver hastig bort, Tag dig vare I din fare, Da din time er saa kort! O, du saar jo ei at vide, Hvor din død kan staa paa lur, Tænk paa evighed itide, Om den ei skal vorde sur!

2. Hold dig færdig, ren og værdig Til den store bryllupsfest, Til at være Der i ære Jesu brud og himmelgjest! Gud indbød dig, se at træde Frem for ham med bøn og bod, Tvæt dit syndesmitted' klæde Hvidt i lammets røde blod. Ambrosius Stub.

129. [122]

Af høiheden oprunden er.
L. 2. K 308.

1. Udrundet og afsluttet staar Paany for „unge mænd" et aar Med lyse minder milde; Thi Herren trofast var som før Og stod ved mange hjerters dør Og banked paa saa stille. Med hinanden bad de unge. Glad hver tunge Herren priste, som sin naade her beviste.

2. Han tændte troens juleglans Og viste for de unges sans Den fred, der ei kan vige, Saa glæden fødtes, rig og stor, Som lovet blev af engles kor Fra salighedens rige. Ei nu søges i det fjerne Julens stjerne, I vort indre Himmellyset klart vil tindre.

3. Og livets Herre glemte ei, At haabet gjør den unges vei Saa frydefuld at vandre, At al bekymrings mulm maa fly, Hvor paaskesol faar lov at gry, Og nat til dag forandre. Paaskehaabet frugt har baaret, Og i aaret, Som er svundet, Frem ad lysets vei er vundet.

4. Og Helligaandens pintsesus Har ofte fyldt det ganske hus, Naar der lød bøn og sange. Ja, kjærlighedens fest var her, Hvor venner sad hinanden nær I aftentimer mange, — Aaret atter nu skal prøves, Vi skal øves, Vise kræfter: Bedre følge Herren efter.

H. V. Martensen.

130. [123]

Glade jul, hellige jul.
K. 332. E. 48.

1. Klokken slaar, tiden gaar, Troen paa ordet sin prøve staar; Er det falbet i hjertemuld, Overstaar det vel vinterkuld, Bærer sin evighedsfrugt!

2. Klokken slaar, tiden gaar, Haabet Guds børn dog feil ei slaar; Det har vinger af engleart, Flyver til himmels med bønnens fart, Kommer tilbage med svar!

3. Klokken slaar, tiden gaar, Kjærligheden ei tæller aar; Den kan gjøre det gamle ungt. Gjøre let det, der synes saa tungt, Vand den omskaber til vin!

4. Klokken slaar, tiden gaar, Ene Guds naade urokket staar, Den os fører saa tryggelig frem, Bygger os hjælet og her et hjem, Fyldt med den sejrrige fred. Brandt.

131. [124]

Suomis sång.
Evs. tillæg s. K 808.

1. Stille, stille, Jesus lider, Blodet renn og sjæli svider. Det er sandelig. Vinfullt er kvart steg, han stiger, Trevlt og saar han saman siger I den store strid.

2. Bleik og blodum, spottad, slegjen Gjeng han sydug pinselsvegjen For den vonde verd. Klongretrynt han hædad gjenger, Regld til torsets tre han henger, Medan verdi lær.

3. Underføre guddomskjærleik, Lat meg kjenna i din nærleik Varmen av din eld. Lat meg deg i hjartat hysja, So du kann paa vegjen lysa Meg til sidste kveld. J. A. Berstad.

132. [125]

Evs. 108. S. 494.

1. Kin time i Getsemane Jeg aldrig glemme kan, Da jeg i angstens blodig' sved Fik se min Gud og mand. Jeg glemmer ei, jeg glemmer ei, Jeg glemmer ei din ve, Da jeg dig saa i angst paa kne Sank i Getsemane.

2. Da jeg i havens dunkle vraa I aanden vandred om, Jeg saa, hvor tungt, min Jesus, laa Paa dig Guds vredes dom. Jeg glemmer ei . . .

3. Forladt du og af dine blev, Ja af din Fader med, Og aldrig jeg udgrunde kan, Hvad da dit hjerte led. Jeg glemmer ei . . .

4. Og skulde engang blive kold Min kjærlighed til dig, Da mind mig om Getsemane Og om din sved for mig. Jeg glemmer ei . . .

133. [126] DUS. 64. S. 1090.

1. Hil dig Frelser og Forsoner! Verden dig med torne kroner; Du det ser, jeg har i sinde Rosenkrans om kors at vinde, Giv dertil mig mod og held!

2. Hvad har dig hos Gud bedrøvet? Og hvad elsked du hos støvet, At du vilde alt opgive For at holde os ilive, Os dig at meddele hel?

3. Kjærligheden, hjertegløden, Sterkere var her end døden: Heller giver du end tager, Ene derfor dig behager Korsets død i vores sted.

4. Ak, nu føler jeg tilfulde Hjertets haardhed, hjertets kulde; Hvad udsprang af disse fjelde, Navnet værd til at gjengjælde, Frelsermand, din kjærlighed?

5. Dog jeg tror: af dine vunder Væld udsprang til stort vidunder, Mægtigt til hver sten at velte, Til isbjerge selv at smelte, Til at tvætte hjertet rent!

6. Derfor beder jeg med taarer: Led den ind i mine aarer, Floden, som kan klipper velte, Floden, som kan isbjerg smelte, Som kan blodskyld tvætte af!

7. Du, som har dig selv mig givet, Lad i dig mig elske livet, Saa for dig kun hjertet banker, Saa kun du i mine tanker Er den dybe sammenhæng!

8. Skjønt jeg maa som blomsten visne, Skjønt min haand og barm maa isne: Du, jeg tror, kan det saa mage, at jeg døden ei skal smage: Du betalte syndens sold.

9. Ja, jeg tror paa korsets gaade, Gjør det, Frelser, af din naade! Staa mig bi, naar fienden frister! Ræk mig haand, naar øiet brister! Sig: vi gaar til paradis!

Bernhard af Clairveaux ved Grundtvig.

134. [128] Op alle, som paa jorden bor.

Z. 116. RSS. 7. S. 52.

1. Syng høit, min sjæl, om Jesu død! Han faldt ei seierløs; Thi hans „fuldbragt" saa mægtig lød, :,: At helved' skalv og gøs. :,:

2. Den er fuldført, det feiler ei, Den naadens verden ny, Og banet er hans kongevei :,: Til tronen over sky. :,:

3. Det kors, der rødmer af hans blod, Som vidste ei af svig, En trappe er til tronens fod, :,: Som staar urokkelig. :,:

4. Syng høit, Guds folk: det er fuldbragt, Min Frelser prisen vandt, Al verden ham er underlagt, :,: Hvis blod paa korset randt. :,:

5. For Jesu navn hans fiender fly Og styrte for hans sverd, Mens tronen vinker over sky :,: Den mindste, ham har kjær! :,:

Fra engelsk ved Grundtvig.

135. [129] Søde Jesus, vi er her.

Z. 139. RSS. L.

1. Jesus lever, graven brast! Han stod op med Guddoms vælde, Trøsten staar som klippen fast, At: hans død og blod skal gjælde. Lynet blinker, jorden bæver, Graven brast, og Jesus lever!

2. Jeg har vundet, Jesus vandt; Døden opslugt er til seier, Jesus mørkets første bandt, Jeg den kjøbte frihed eier; Aaben har jeg himlen fundet, Jesus vandt, og jeg har vundet!

J. R. Brun.

136. [130]

Her vil ties, her vil bies.
L. 40 a. K. 572.

1. Paaskemorgen slukker sorgen, Slukker sorgen til evig tid, Den har os givet lyset og livet, Lyset og livet i dagning blid, Paaskemorgen slukker sorgen, Slukker sorgen til evig tid.

2. Redningsmanden er opstanden, Er opstanden i morgengry! Helvede græder, himlen sig glæder, Himlen sig glæder ved lovsang ny. Redningsmanden . . .

3. Sangen toner, vor forsoner, Vor forsoner til evig pris; han vilde bløde for os at møde, For os at møde i paradis. Sangen toner . . .

Grundtvig.

137*

Hjemad os.

1. O salige stund uden lige, Han lever, han lever endnu, Han vandrer i seierens rige; Min sjæl, hvorfor sørgede du? Han er ikke længer i graven, Hvor blegnet i døden han laa :,: Jeg levende saa ham i haven, O, aldrig saa skjøn jeg ham saa! :,:

2. Han lever, og jeg skal faa bringe Hans venner det salige ord. O, jeg som er ringest blandt ringe, Den mindste han kjender paa jord. O, jeg skal hans hilsen frembære, O, kunde jeg synge det ud! :,: O, kunde ei engle begjære, At gaa med det salige bud! :,:

3. O, salige stund uden lige, Han lever, han lever endnu! Han vandrer i seierens rige, Min sjæl hvorfor sørgede du? Du søgte din trøst i den døde, Og elskede gravnatten kun, :,: Saa fik du den levende møde, O, salige, salige stund! :,:

Johan Halmrast.

138. [131] O, sanctissima. DUS. 169 eller K. 518.

1. O du herlige, o du salige Naadebringende pinsetid! Aanden nu vil trøste Alle os forløste! Fryd dig, fryd dig, o kristenhed!

2. O du herlige, o du salige Altfornyende pinsetid! Aanden vil os føre, Gud vil naadig høre! Fryd dig, fryd dig, o kristenhed!

139. [132] Her vil ties, her vil bies. K. 40 a. K. 572.

1. Kvitsundagen kyrkjehagen, Kyrkjehagen ber sumarstrud. Blomarne mange yndeleg ange, Yndeleg ange ber upp til Gud. Kvitsundagen kyrkjehagen, Kyrkjehagen ber sumarstrud.

2. Kristendomen rann som blomen, Rann som blomen av Kristi grav. Og denne rosa skal ikkje frjosa, Skal ikkje frjosa og falla av. Kristendomen rann som blomen . . .

3. Kristus saadde, fræ han straadde, Fræ han straadde, som no skyt aks. Anden gav trivnad, saakornet livnad, Saakornet livnad, og grøda vaks. Kristus saadde, Fræ han straadde . . .

4. Fyrste grøda i Guds løda, I Guds løda i dag kom inn. Tri tusund menner livsanden kjenner, Livsanden kjenner som sumarvind. Fyrste grøda i Guds løda . . .

5. Vitnerader alle stader, Alle stader saar ut Guds ord. Livskjelda fløder, ordet seg grøder, Ordet seg grøder so vidt um jord. Vitnerader alle stader . . .

6. Kyrkja helsar høgt sin Frelsar, Høgt sin Frelsar med tunga ny. Eldtungor ljona, lovsongar tona, Lovsongar tona til Gud i sky. Kyrkja helsar høgt sin Frelsar . . .

7. Heilag Ande! stendig stande, Stendig stande di kyrkja trauſt! Send mange vitne! Markerna kvitne, Markerna kvitne kring jord til hauſt! Heilag Ande! stendig stande, Stendig stande di kyrkja trauſt!

Blix.

140*

S. 7. N. 951.

1. Apoſtlerne ſad i Jeruſalem Og bied paa Herrens time, For øre da brat det ringed dem Som tuſinde klokker kime.

2. Det rørte dem alle ſaa underlig, Det var ikke før oplevet, Der taltes om dem i himmerig, Der blev deres navne ſkrevet.

3. Der taltes om dem, ſom livets ord Nu ſkulde med kraft forkynde, Om himmel-glæden ved Herrens bord, Som ſkulde paa jord begynde.

4. Da hørtes paa Zion der ſus og brus, Det bølgede ſom et lagen, Med kraft fra det høie det lave hus Opfyldtes paa pinſedagen.

5. Da ſaaes der tunger ſom ild og glød, Guds venner de fløi i munden, Paa alle folks tunger Guds ord gjenlød, Mangfoldig, dog ens i grunden.

6. Saa tendtes paa jorden det lys fra Gud, Der haver ſom ſolen ſtraalet, Hvor levende røſter Guds naade-bud Forkyndte paa modersmaalet.

7. Og har vi til nu paa det ſtore ord, Som børnene ſmaa kun ſtammet, Af himmelens ild, ſom kom til jord, Vi har dog en gniſt annammet.

8. Den gniſt, den lever hos os endnu, Opblusſer og i Guds time, Saa gladelig rinder det os i hu, At himmerigs klokker kime.

Grundtvig.

141. [133]

DUS. 215 eller N. 80.

1. Kirkeklokke! ei til hovedſtæder Støbtes du, men til den lille by, Hvor det høres trindt, naar barnet græder, Og inddysſes blidt ved vuggeſang.

2. Mens som barn paa landet jeg var hjemme, Julemorgen var mit himmerig, Den du meldte mig med engleſtemme, Kimed klart den ſtore glæde ind.

3. Højere dog ſtemte dine toner, Naar de med den gyldne ſol frembød, Kimed: „Støv! opreiſt er din forſoner, Stat nu op i paaſkemorgengry!“

4. Lifligſt dog det klinger, helſt om høſten I den ſtille, ſvale aftenſtund: Gjennem jorderig gaar himmelrøſten, Kalder ſjælen til ſin hvile ind.

5. Derfor nu, naar aftenklokken melder: Solen ſank, og fuglen ſlumred ind, Da mit hoved jeg med blomſten helder, Nynner ſagte mellem bedeſlag:

6. Kirkeklokke! naar tilſidſt du lyder For mit ſtøv, ſkjønt det dig hører ei, Meld da mine kjære, ſaa det fryder: Han ſov hen, ſom ſol i høſt gaar ned!

Grundtvig.

142. [134] 2. 18 eller R. 171 a.

1. Den ſtore hvide flok vi ſe, Som tuſend bjerge fuld' af ſne, Med ſkov omkring af palmeſving, For tronen. Hvo er de? Det er den helteſkare, ſom Af hin den ſtore trængſel kom Og har ſig toed i lammets blod, Til himlens helligdom. Der holder de nu kirkegang Med uophørlig jubelklang I høie kor, hvor Gud han bor Blandt alle engles ſang.

2. Her gik de under ſtor foragt, Men ſe dem nu i deres pragt For tronen ſtaa med kroner paa I himlens preſtedragt! Sandt er det, i ſaa mangen nød Tit taareſtrøm paa kinden flød. Men Gud har dem, ſtraks de kom hjem, Aftørret paa ſit kjød. Nu holder de og har tilbedſt' Hos ham en evig løvſalsfeſt, Og lammet ſelv ved livets elv Er baade vert og gieſt.

Brorſon.

Forbunds og festsange.

143. [135] DUS. 137. K. 131.

1. Kom brødre, lad os stevne hen Med freidigt mod til himlen hjem. Den herre Kristi da er vor ven Og fører os til maalet frem. :,: Vi svage er; men han er sterk. :,: Kun fremad, frem! At vi naar hjem, :,: Det er hans verk. :,:

2. Om Jesus vil vi samlet staa, For Jesus drager vi vort sverd. Med Jesus skal vi sammen gaa Med glæde i vor ledingsfærd. :,: Kom, følg da med, hans stridsmænd vær, :,: Kom freidig, fro, At tjene tro, :,: I Herrens hær. :,:

3. Saa rækker broderhaanden vi Til forbund ud i ynglingflok I kamp at staa hverandre bi; Thi livet har af farer nok. :,: Et kors det er vort forbundstegn, :,: Det være skal I ynglinghal :,: Et fredens hegn. :,:

4. Vor fører er en yngling skjøn, Saa stor og herlig fremfor alle; Thi han er Guds enbaarne Søn, For ham maa alting falde. :,: I kamp vi følger ham saa fro, :,: I frelserfavn, I Jesu navn :,: Vi bliver tro. :,:

5. Saa stevner frem paa himmelvei, Af guddomskræfter mægtig baarne! Den broderkjæde sprænges ei For Herrens stridsmænd kaarne. :,: I kampen tro, da seier skjøn, :,: Og kronens guld Fra Herren huld :,: Er seiers løn. :,: Chr. Hall.

144. [136] Ja, vi elsker dette landet. DUS. 134 og tillæg 1. K. 120. S. 138.

1. Unge mand og unge kvinde, Stevnet hid idag, Maatte I jer ogsaa finde Vel her i vort lag!

Give Gud os ord, som kunde løfte sjæl og sind, Bringe lov i eders munde, Fred i hjertet ind! Bringe lov i eders munde, Herrens fred i hjertet ind!

2. Fred i hjertet Gud dig giver Som den bedste skat. Har du den, det næste bliver, At du tager fat Paa det arbeid', han kan ville Vise dig hver dag, Saa du kjæmper tro og stille For din Frelsers sag, Saa du kjæmper tro og stille For din Frelsers store sag.

3. Aldrig finder du slig glæde I, hvad bydes dig, Som naar du faar lov at brede Lys paa andres vei. Aldrig løftes dine tanker, Dine længsler saa, Som naar varmt dit hjerte banker For din Herres smaa, Som naar varmt dit hjerte banker For din kjære Herres smaa.

4. Nyttes da kan hver en evne, Du af Gud har faa't; Han vil hjælpe dig at stevne Fremad i alt godt, Saa at engang han kan sige, Naar dit liv er endt: „Gaa med glæde i mit rige, Du mig tro har tjent — Gaa med glæde i mit rige, Du mig tro paa jord har tjent!" A. & N. R. Heyerdahl.

145. [137]

Vift stolt paa Kodans bølge
eller DUS. 119 eller L. 60.

1. Vor broderkjede bindes Saa vid over land, Hvor kristenfolket findes Med kjærlighedens brand; Der flokkes ynglingskare Om Herrens ord og bud Til kamp mod syndens fare, Med tak og bøn til Gud.

2. Vor bygning har vi grundet Paa Kristi eget bud; Den klippe har vi fundet, Der staar mod storm og flud. Ei veir fra vantro munde, Ei skyl fra syndens flom Kan rokke muld og grunde Og styrte huset om.

3. Dets vægge høit sig reiser I solens klare skin, Og spiret gyldent kneiser Og ser mod himlen

ind; Men vidt og bredt kan øiet Fra slottets høiensal Guds gjerninger fornøiet Beskue uden tal.

4. Her bindes broderkjede Til samværs korte fest, Saa være Gud tilstede Midt blandt os som vor gjest. Ja, signe han vort stevne, Saa ved vi, at dets frø Skal faa sin spireevne, Og mindet aldrig dø.

Hans Wall.

146. [138] Vor Gud han er saa fast en borg.

DUS. 1. S. 137. K. 191.

Vel mødt fra by, vel mødt fra bygd, Du stolte ungdomsstimmel, Vel mødt i Herrens tro og trygd Og under Herrens himmel! Vel mødt til løftningsstund Høit over li og lund! Lovsynger under sonn I Jesu Kristi aand Ham, som paa bjerge troner.

Jonas Dahl.

147. [139] Længe var nordens herlige stamme.

1. Fram under merkje, Staute og sterkje, Varmare hjarta og traustare tak. Alle seg nøyta Vegen aa brøyta, Fram skal ho ganga den sigrande sak.

2. Fylkad me stender, Einige hender Kjempa vil fram til fridom og rett. Høgare tankar, Hjarta, som bankar, Daa veks her fram ei sterkare ætt.

N. Raugstad.

148. [140] Ret som ørnen stiger.

DUS. 154. K. 184.

1. Vær velkommen, venner, Hid i Jesu navn! Bed, at Herren sender Aanden til vort gavn. Kun hvor fredens aand Knytter hjertets baand, Glædes vi som bedst Ved vor vennefest!

2. Vær velkommen, venner, Jesus er vor gjest, Hædersgjesten sender Aanden til vor fest, Aanden med Guds ord Tænder i vort kor Tonen i vort lag — Kronen paa vor sag.

3. Vær velkommen, kjære, Lyt til Jesu røst, Til Gud Faders ære, Os til liv og trøst, Sangen i vort bryst Vækker liv og lyst, Liv i Jesu ord, Lyst til Jesu spor!

4. Vær velkommen, kjære, I vort ringe lag, Gjør os nu den ære Og til takke tag! Som vor hæders mand Gjør selv vin af vand, Da blir glæden bedst, Naar du selv gjør fest. D. A. Lindeman.

149. [141] Jeg er saa glad hver julekveld.

K. 876. NSS. 22.

1. Vi samler glad vort unge folk Til toner og til ord Om alt, hvad der er skjønt og godt I himmel og paa jord.

2. Og tiljen, som os bære skal, Er Kristi tro og daab; Men over os vi hvælver tag Af høie ungdomshaab.

3. Og væggene er kjærlighed Til Gud og land og by Og hjemmet, hvor os far og mor Gav hus- og hjertely.

4. Og vinduet i hver en væg Er ædel kundskabstørst, Kun op med alt — for luft og lys! For naadesolen først.

5. Saa signe Gud vor ungdomsfest, Hans Aand den vie ind, At den kan gi' vor ungdom med Et fond af fryd i sind.

Jonas Dahl.

150. [142] Vor Gud han er saa fast en borg.

DNS. 1. L. 187. K. 191.

Din styrkes spir udræk vor Gud Og reis af dødens dvale Vor ungdom al ved naadens bud Igjennem Norges dale! Sank dem fra nord og syd! Klæd dem i hellig pryd Som dugg af morg'nens stjød! Giv kjærlighedens glød Frivillig dig at tjene!

S. K. Barstad.

151. [143] Vor Gud han er saa fast en borg.
DUE. 1. L. 137. K. 191.

1. O vaarens vækker, verdners sol, O kjærlighedens øie, Skin over os ved jordens pol I fylde fra det høie; Af landet lok dig liv Og aandens vaar os giv, Giv ungdomssagen frugt, Saa Norge grønnes smukt I kirke, stat og stuer.

2. Se, alles øine vogter spændt Paa dig, som alt forynger, Hver blomst er op mod himlen vendt, Hver fugl mod himlen synger. Og sjælen strækker sig I stilhed op mod dig, Kun ett, kun ett begjær, At være evig nær Dig, aandevaarens vækker.

Jonas Dahl.

152. [144] Du gamla, du frisk a.
DUE. tillæg 10. K. 540. S. 179.

1. Kom ungdom med hjerte og jublende lyst Og syng til Guds store riges ære! Som duggen afspeiler hans himmelhær tyst, Lad sjælen saa hans billede at bære.

2. Saa ynges du skal, om end aarene gaar, Som ørnen, der hæver sig fra vrimlen, Og vinger, som bærer, af Herren du faar, Du løftes, end paa jorden, op til himlen.

3. Og bedre du aander i høiden end her Blandt lysternes lænkebundne dverge. Løft ungdom dit banner, høit seiershaab bær: Frem fører han, som selv dig gav dit verge.

Chr. Knudsen.

153. [145] Op fødeste sang.
L. 23 b.

1. Heis merket i top, Lad korsfanen samle Guds stridende trop! Naar modet vort minker, og kraften ta'r af, Og kampen blir hed i det daglige kav, Vi samles om merket fra bygd og fra by Og styrkes paany.

2. Heis merket i top Du unge med livsmod og lysende haab! O, stil dig i Frelserens rækker idag Til kamp imod ondskabens fule bedrag, Til kamp for vor Gud og til kamp for vor bror, Til kamp for vort Nord!

3. Heis merket i top, Det merke du fik i den hellige daab! Al feighed og lunkenhed fra dig lad fly, Sligt sømmer ei dem, som er fødte paany. Kun den, som her strider, kan seir engang faa Og kronen opnaa.

4. Heis merket i top Og lad dig ei skrækkes af fiendens raab! Naar bølgerne truende bryder mod stavn, Og du synes prisgivet møie og savn, Da vis, at du dog er en stridsmand for Gud, Der tro holder ud. J. St. Ysene.

154. [146]

DUE. 152. K. 148 a.

1. Under korsets fane drog Fordum frem mod øst et tog; Øiet lued Sjælen Zions taarne skued :,: Mens Judæas palmer juste :,: ;,: Derfor bruste pilgrimssangen Freidig paa korsfarergangen. :,:

2. Frisk som dugg i morg'nens glød, Født af nattens dunkle skjød Herrens hære Evig ungdoms præg skal bære. :,: Løn for strid er seiersglæden :,: :,: Hjertefreden, Der bevarer, Herrens folk fra fald og farer. :,:

3. Slutter kjeden! brødres pakt Staar mod list og stormløb vagt, Vi de svage Broderlig ved haand vil tage :,: Paa vor frelses grund den trygge :,: :,: Sammen bygge, Saa vor byrde Bud os bære andres byrde. :,:

4. Frem da mod vort høie kald! Gud har sagt os, at vi skal Rense livet, Hellige, hvad os er givet :,: Elske alt, der i sig eier :,: :,: Ret til seier, Der forklares, Naar vor konge aabenbares. :,:

5. Er end veien ofte trang, Herren følger paa vor gang; Engang svinder Stridens nat, og dagen rinder. :,: Mod den stund vort haab sig svinger :,: :,: Derfor klinger Pilgrimssangen Freidig paa korsfarergangen, :,:

Jørgensen.

155. [147]

Ret som ørnen stiger.
DUS. 154. K. 184.

1. Snart som hav i brusen Under stormens jag, Snart som vindens susen Mildt en foraarsdag, Slig er aandens røst, Baade bod og trøst.

2. Korset begge tegner: Bod for gammel, ung, Trøst for den, som segner Under byrden tung, Derfor prentes det Ind i banneret.

3. Gudsfrygt vil det skrive I hver sjæl, hvert sind, Mægtig vil det drive Os til Jesus ind. Gid det altid maa Trolig agtes paa!

4. Ankeret det sterke, Det er taget med Som et haabets merke, Haab om trofasthed. Sligt et ungdomssind Vil det prente ind.

5. Trofast iblandt venner! Tro imod din Gud, Selv om han dig sender Modgang, kamp og nød! Tro i hver en stund, Tro til dødens blund!

6. Ungdom, løft dit banner! Vis det freidig frem, Til du engang stander Ved dit maal, dit hjem Hist i Salems by! Derop bagom sky!

Den unges ven.

156. [148]

Ret som ørnen stiger.
DUS. 154. K. 184.

1. Op mod lysets rige Bør i denne stund Lovsangs toner stige Fra vort hjertes grund. Godt at mødes saa I en tro ett haab, Ret feststemning faa Gjennem Aandens daab.

2. Vær velkommen, kjære, Vel mødt hver især! Ifra fjord og fjære Til vort stevne her! I stjøn harmoni, Høitidsfuld i hu, Med os stemmer i Al naturen nu!

3. Alt saa venlig vinker Mod os, hvor vi ser, Glædens straaler blinker — Hvad kan ønskes mer? Saadan samlings stund Løfter sjæl og sind, Den har guld i mund, Sendt fra naadens tind.

4. Lad da sangens toner Gaa af fulde bryst! Herren, som hist troner, Deri har sin lyst, Sangens gave brugt Til hans lov og pris, Vil som troens frugt Naa til paradis.

157. [149]

DuS. 148. B. 156. L. 60.

1. Ja, kom du hid i skoven, Du kristne ungdomsflok, Da fryd dig kun ved hvælvet og birkens lette lok Og lyt til fuglesangen Og sku mod himlens blaa, Men lær da ogsaa skovens Tiltale at forstaa!

2. Og se, hvor solen fylder Det grønne bladenet, Saa tegningen sig viser Saa gjennemsigtig let — Se, saadan skal vor høie, Vor gjenopstandne sol Dit hjerte gjennemlyse Fra naadens kongestol.

3. Og ret som granen kjæmper Sig op til lys og luft Og eier, naar den seirer, Saa styrkende en duft, Saa kjæmp mod torn og tidsel Og kjæmp imod dig selv, Til over spindelvæven Du naar mod himlens hvælv.

4. Og falder der for foden Et enkelt gulnet løv, Da husk, at trods din ungdom Du falde kan i støv! Men fløiter da ved solfald En drossel sødt fra kvist, Da lad en lovsang stige For livet her og hist!

Chr. Richardt.

158. [150]

DuS. 135. K. 708. S. 121.

1. Gud sign vor konge god, Giv ham i farer mod, Giv ham din fred! Giv du ham vise raad, Styrk ham i al hans daad, Styrt svig og ondskabs raad I støvet ned.

2. Gud sign vor konge huld, Let kronens tunge guld, Styrk du hans haand! Læg i hans gjerning ind Visdom og styrken din, Giv ham et Davids sind, Giv ham din Aand!

3. Høit sværger Norges mand Hver i sit kald, sin stand, Troskab sin drot. Trofast i liv og død, Tapper i krig og nød, Altid vort Norge lød Gud og sin drot. N. Fogtmann.

159. [151] Lover den herre, den mægtige konge. L. 80. K 149.

1. Medens i vaarskrud naturen forkynder Guds ære, Skal for hans aasyn vor bøn og begjæring det være: Herre, giv du Naade, at mødet maa nu Indsegl fra himmelen bære!

2. Aand, kom og salv os, vort hjerte, vor sjæl og vor tunge, Ild fra det høie opgløde os, gamle og unge! Pinsevind sus, Veir fra Guds himmel nu brus! Lad os en lovsang saa sjunge!

3. Rør ved det døde og væk den, som slumrer og sover; Ræk dine hænder mod sønnen, den tabte, som vover Veien at gaa Bare for naade at faa. Jesus vi beder og lover. Chr. Knudsen.

160. [152] DUS. 149. NSS. 155.

1. Kristi stridsmænd! ser I merket Vifter høit i sky; Hjælpen er her, vi har seiren Næste morgengry. „Hold blot skansen, se jeg kommer," Det er Jesu bud; Syng ham kjækt som svar tilbage: „Ja, vi vil, o Gud!"

2. Ført af mørkets fyrste rykker Fiendehæren frem. Sterke mænd omkring os segner, Og vi savner dem. Holder skansen . . .

3. Se, vort banner herlig vaier. Hør nu hornets klang! I vor førers navn vi bryder Hver en fiendes tvang. Holder skansen . . .

4. Rundt omkring os raser kampen; Men vor høvding god Er os nær med hjælp og kræfter; Mod, o venner, mod! Holder skansen . . . Fra engelsk.

161. [154] L. 80. K. 149.

1. Lover den herre, den mægtige konge med ære! Lov ham, min sjæl, og lad det din forlystelse være! Stem op en sang, Salter og harpe giv klang, Syng for Gud herren den kjære!

2. Lover den herre, som alting saa herlig regjerer, Han, som dig løfter som ørnen paa vinger og bærer, Lader dig faa Mer, end du kunde forstaa, Bedre, end hjertet begjærer!

3. Lover den herre, som alting saa vel for dig mager, Han, som dig helbred forunder og venlig ledsager! Han, som fra nød Gjemmer dig udi sit skjød, Kyllingen ind til sig tager!

4. Lover den herre, som dig i din stand giver lykke, Han, som med tusend velsignelser ved dig at smykke! Tænk dog derpaa, Alt, hvad hans magt kan formaa! Tanken dit hjerte henrykke!

5. Lov da den herre, min sjæl, og hvad i mig mon være, Alt, som har aande, ophøie hans store navns ære! Han er dig god, Ak, gjør ham aldrig imod! Amen. Han selv dig det lære!

Joakim Neander.

162. [155] Min sjæl, min sjæl lov Herren. L. 91 b. K. 825.

1. En Gud og alles fader! Er hjordens og dens hyrders raab: Ett livets væld os bader, Og ett er vore sjæles haab; En røst fra sanddru munde, En aand i alles røst, En fred, hvortil vi stunde, En tro med evig trøst, En kjærlighed, en længsel, En kamp for palmen hist, En udgang af al trængsel, Ett liv i Jesus Krist.

2. I aandens samfund vandre Vi da den store pilgrimsgang Og synger med hverandre Det frelste Zions seiers sang. Igjennem nat og trængsel, Igjen-

nem nød og død, Med stille haab og længsel, Med dyb forventnings glød — Fra kors, fra grav vi stige Med salig lov og pris Til den opstandnes rige, Til frelsens paradis!

Ingemann.

163. [156]

Den signede dag.
L. 11 a. K. 51.

1. Den lifligste lod paa jorderig Er Herrens erend' at gange For kjærligheds sæd fra himmerig At plante i hjerter mange Og vinde for Gud et vingaardsland Paa fædrenelandets vange.

2. Ja, snorene faldt paa lifligt sted For Hærem i hjemmets lunde, Her unde ham Gud et frugtbart bed I ungdommens hjertegrunde, Her saaed han ud en sæd fuldgod, Den bedste, her saaes kunde.

3. Hans livsdag den skred saa rig, men kort, Saa snart fik han hvilen finde, Men gjerningen her i Gud var gjort; Thi stanser den ingensinde, Fra slegt og til slegt den gaar forvist Og gjemmer saa vel hans minde.

4. For ynglinger skal hans billed' staa Med husfaderblik til alle Og vinke, hvor livets veie gaa Og evighedsrøster kalde. Saa følger han med fra slegt til slegt Som husfader for dem alle.

M. Færden.

164. [157]

Lover den Herre.
L. 80. K. 149.

Jesus, giv ild os i hjerte og gløder paa tunge, At vi iaften med kraft til din ære kan sjunge!Ræk os din haand, Send os din kjærligheds Aand, Glæd baade gamle og unge!

2. Giv os en fest, som vel længe herefter kan mindes! Lad os i kjærlighed inderlig fast til dig bindes! Frelsere kjær, At du iblandt os nu er, Lad det af alle befindes!

3. Tak for din kjærligheds aldrig udslukkede varme! Tak, at du over mig synder dig vilde forbarme! Tak, at dit ord, Lyser saa vidt over jord, Styrker og trøster de arme!

4. Jesus, din kjærlighed er dog den saligste gaade; Hjælp mig at tro, hvad forstanden ei mægter at raade! Hjælp mig at tro, at jeg skal altid faa bo Trygt i din frelsende naade!

5. Din vil jeg være, du Herre, der sonet for brøden! Staar du for roret, da har jeg en frelser i nøden. Før mig i favn! I dit vesignede navn Venter jeg freidig paa døden. G. Aagaard.

165. [158]

Millom bakkar og berg. K. 968. S. 142 eller B. 51 (Dei vil altid).

1. Under vekslende kaar paa det jevne Er der arbeid' og saaet de aar. Men der var dog en signende evne Over spirende sæden i vaar.

2. Som det livsfriske træ udi skoven Har vor ungdomssag vokset sig frem. Maa den signes og vies fra oven! Bære frugt i de tusende hjem!

3. Nu det gjallarhorn lyder i lien: Der maa fredes om voksende skog! Og til takten af den melodien Dra'r et øgende, seirende tog.

4. Vi vil plante og hegne og frede. Kom, vær med, slut geled til en vagt! Klæde fjeldet og lyset at sprede! I forstaaelsens samhold er magt.

5. Og til verge og vern mod det lave Slaar vi ring under korsfanens flag. Alt vort virke, vort liv og hver gave Ofres lysets og sandhedens sag!

6. Fram saa ungdom i fylking om merke! Lad os taale lidt modvind og gnaal! Gjennemglødes i kjærligheds virke! Fremad, opad, det være vort maal!

7. Vær velkomne i fest og i venlag Om vort arbeides fremtid og haab. Og vi giver hverandre det haandslag: Over os vær fornyelsens daab! Kalvik.

166. [159] Ja, vi elsker dette landet.

DuS. 134 og tillæg 1. K. 120. S. 133.

1. Stevnets lyse stund er kommen Med sin glød i hu! Med et frisk og glad velkommen Møder vi jer nu! Vaarens, vaarens fagre løfter, Alt er friet ind. Som'ren kom med sol og løfter Op til Gud vort sind.

2. Vi jo ere vaarens frænder, Som'ren er vort haab! Liv og lys i os det tænder, Født ved Aandens daab! Fremad, opad det os drager Til det himmelhjem, Hvor vi tror, ind Herren tager Alle, som vil frem!

3. Vel da mødt i Jesus-navnet Ven fra land og by! I det navn, som bøder savnet, Mod alt ondt gi'r ly, Fremmer, fremmer stevnets tanker Og gi'r mod og lyst Til at fylkes, om der vanker For vor sag en dyst! — x —

167. [160] Fra himlen høit jeg kommer her.

L. 24 a eller K. 561. DuS. 5 eller 2.

I troen paa Guds gode ord Vi samles nu ved dækket bord, Og Gud til ære, os til gavn Vi faar vor mad i Jesu navn.

168. [161] Tone som ovenstaaende.

For mad og drikke, her du gav, For din velsignelse deraf, For dagligt brød fra faderhaand Lær os at takke ved din Aand!

169* Tone som ovenstaaende.

Velsign vort hus, velsign vort bord, Velsign den hele vide jord; Velsign os med din milde haand Gud Fader, Søn og Helligaand.

170* Tone som foregaaende.

I Jesu navn til bords vi sad, Og fik af Herrens haand vor mad, Til gavn for legem og for sjæl. Gud lad os det bekomme vel!

Særlige foreningssange.

(Optagelse, indvielse, bibeltimer, talsmandsordn.)

171. [162] DUS. 165 eller K. 552.

Gjør du alt i Jesu navn, Mod vil dig din frelser sende, Glad vil du dit verk fuldende; Tryg du er i Herrens favn. :,: Gjør da alt i Jesu navn. :,:

Chr. Hall.

172. [163] Guds kirkes sterke grundvold. Til kamp, til kamp. DUS. 119 og 87 eller L. 60.

1. Vi rækker ud til forbund En trofast broderhaand, Det fæstet er paa fjeldgrund Vort dyre venskabsbaand. Et ord har os forbundet, Et banner høit vi bær: I merket kors og anker, Vort forbunds pryd det er.

2. Og om end alle fare Paa falske veie frem, Os skal vort tegn bevare, Trods storm vi skal naa hjem. Det merke, som vi bærer, Er korset i vort flag; Det maal, vi jager efter, Er Jesu Kristi sag.

3. Vi ved, paa hvem vi grunder Vor tro, vor salighed; Det er hans død og vunder, Som hist paa

korset led. Og hagler spotten over Os under striden her, Han er vort skjold og verge, Vor lods blandt verdens skjær.

173. [164] DUS. 101.

Haab imod haab, det vort løsen skal være, Verdens og tidernes ugunst til trods; :,: Korset, det tungeste selv vil vi bære Taalig, som Kristus bar korset for os! :,:

2. Haab imod haab er det flag, der skal tones, Selv naar fortabte alverden os tror, :,: Om vi med salighed hisset vil krones, Maa først med torne vi krones paa jord. :,:

3. Haab imod haab, selv om fienden kan møde Dobbelt saa mandsterk med braut og med bram! :,: Gjerne med Kristus hernede vi bløde, Naar blot vi hist kan ophøies med ham. :,:

4. Brødre! hold ud, om vi ærligen stride, Trods vore fald kan vi seire tilsidst; :,: Burde det selv ikke Kristus at lide Og at gaa ind til sin herlighed hist. :,:

Fr. Ambresin.

174. [165] Herligt en sommernat. K. 1008 eller DUS. 186.

1. Fremad, min unge ven! Hjemad, thi længselen Finder først fred i det høie! Lev vel! — i Gud blir klog! Glem ei din bibelbog, Vandre med „lyset" for øie!

2. Glæd dig ved bøn og sang, Syng ud din hjertetrang, Syng om, hvad kjært dig er givet! Syng om alt godt, du ved, Syng om Guds kjærlighed, „Sandheden, veien og livet".

3. Fremad med mod i barm, Elskende, hjertevarm, Unge, med lys paa din færden! Fremad i broderfred, Fremad i kjærlighed! Tag med dig Gud gjennem verden!

175. [166] DNS. 93. 22. NSS. 79.

1. Saa tag da mine hænder Og før mig frem, Indtil jeg salig ender I himlens hjem. Jeg kan ei gaa alene, End ei et fjed, Hvor du mig fører, ene Jeg følger med.

2. Lad intet her mig stille Fra naaden din Og gjør mig ganske stille, O Jesus min! Ved dine fødder hvile Dit barn saa trygt, Og tillidsfuldt det smile Foruden frygt.

3. Selv om jeg ei fornemmer Din sterke haand, Min salighed dog fremmer Din gode Aand. Saa tag da mine hænder Og før mig frem, Indtil jeg salig ender I himlens hjem! Ved P. Waage.

176. [167] Hvor salig er den lille flok. L. 47. K. 828. NSS. 100.

1. En evig ungdom findes kun I Jesus, Gud og mand. Paa Jesus-navnets sikre grund Du den her finde kan. Han er tilstede i sit ord Og sakramenter rundt paa jord, Han er i himlen ved Guds haand Hos os i sandheds aand.

2. En evig ungdom skaber han I hver en ungdoms bryst. Ja, vil du blive mand som han, Og er Guds ord din lyst: Da tages du i kredsen op, Og naar du kun vil holde trop, Med Jesu Kristi broderkreds Du evig blir tilfreds.

3. En evig ungdom er vort maal. Godt maal os giver mod. Godt mod i armen lægger staal Og spændstighed i fod. Saa lad os gaa i sluttet trop Med Jesus Kristus veien op Med tak til Gud i Jesu navn For evigt sjælegavn! O. A. Lindeman.

177. [168] Lover den herre. L. 80. K. 149.

1. „Giv mig dit hjerte!" o dyreste kald fra det høie! Bør vi ei lyde og lære hengivelsens mpie?

Himmelens Gud Be'r om saa ringe en brud, Skulde vi ikke ham føie?

2. „Giv mig dit hjerte!" er bud til os ynglinge mange; O, han saa gjerne os alle vil finde og fange. Lænsler og savn Ta'r han saa gjerne i favn, Ta'r baade sukke og sange.

3. „Giv mig dit hjerte!" kan høres fra lokkende munde, Daarende røster forvirrer fra helvedes grunde. Gid over alt Kaldet, vor Frelser har talt, Stedse fornemme vi kunde!

4. Ja Herre, hjælp os at give vort hjerte som gave, Du tog jo kalken for os i Getsemane have. Gid vore aar Ofres maa dig, til vi naar Livet bag trængslernes grave!

5. Dertil i kjærlighed vil du os alle forene, Bygge os ind i dit tempel af levende stene. Ungdommens mod Plant du ved korstræets fod, At vi som præster kan tjene. J. A. Barstad.

178. [169] Moders navn er en himmelsk lyd.

DUS. 166. K. 893. S. 103.

1. Op med døren for ungdoms flok, Velkommen saa skal du være. Ungdoms freidighed trænges nok I striden for Kristi ære; Ungdoms mod og freidigt sind, Kom herind, ja kom her ind, Lev til Kristi ære!

2. Han vor formand, vor konge er, Og over os er hans fane; Det er en ære at følge her, Lad ingen vor krone rane! Trofast mod og ærlig strid Krones skal i seirens tid; Strid til Kristi ære!

3. Kampen oftest i stilhed gaar Og mere jo mer alvorlig; Ofte giver den dybe saar; Thi ofte vi kjæmper daarlig. Lide maa af syndig lyst Tit og tungt det unge bryst; Lid til Kristi ære!

4. Da skal lettes den trange vei, Jo længer du trofast strider; Da skal aabne sig lys for dig Din Herres glæde omsider; Evigt liv i himmelvaar Kristi død den liflig spaar; Dø til Kristi ære!

5. Stride skal du, men glæd dig dog, Den lod er vor fælles vorden; Lide skal du, men Kristi aag Er største lykke paa jorden. Til hans strid og til hans fred, Til hans lyse salighed Hjertelig velkommen!

Joh8. Johnson.

179. [170]

DUS. 188. K. 1004.

1. Altid freidig, naar du gaar Veie, Gud tør kjende! Selv om du til maalet naar Først ved verdens ende.

2. Aldrig ræd for mørkets magt! Stjernerne vil lyse! Med et fadervor i pagt Skal du aldrig gyse.

3. Kjæmp for alt, hvad du har kjært; Dø, om saa det gjælder! Da er livet ei saa svært, Døden ikke heller.

Chr. Richardt.

180. [171]

Det er saa yndigt at følges ad.
DUS. 214. K. 691. S. 105.

Det er saa godt under bøn og sang Sit verk begynde og det fuldende, Da gaar vor gjerning saa jevnt sin gang, Da vorder frugten os let at kjende, Hver byrde lettes, hver modstand trættes, Det sunkne mod kan igjen oprettes :,: Ved bøn og sang. :,:

E. A. Thyregod.

181. [172]

O, sanctissima.
DUS. 169.

1. I vor ynglingflok Faar vi aldrig nok Af dem, som Gud vil tjene. Derfor vi sjunge, Hvergang de unge Trofast sig med os forene!

2. Vær velkommen her Du vor broder kjær! Ordets lys os veilede Himlen at finde, Vennebaand binde, Aanden berige og glæde.

3. Kom som til et hjem, Kom tit og fornem Glæden, vi har tilsammen! Kom og faa hygge, Lad dig opbygge! Signe dig Herren nu! Amen!

P. Waage.

182. [173] Vor Gud han er saa fast en borg.
DNS. 1. L. 187. K. 191.

1. I Herrens navn indviet er Vort hus til gavn og glæde. Treenig Gud, o Herre kjær, Du være selv tilstede! For ung fra nær og fjern Det blive ly og vern! Vær selv os, Herre bold, Den unges sol og skjold Paa alle livets veie.

2. Gud, sign du huset, sign hver en, Som ind og ud skal træde! Din naades hegn vort hus forlen, Din kjærlighed det frede. Hold over det din haand, Opfyld det med din aand, Lad saaes rigt dit ord, Giv god og frugtbar jord, Giv grøde for dit rige.

3. Sign virke, vidnesbyrd og daad, Som her, o Gud, skal føres! Giv kjærlighed og vise raad Til alt, som her skal gjøres! Giv bøn i Jesu navn For ungdoms vel og gavn! Vor ynglingskare giv Et freidigt troesliv Til fryd for fædrelandet!

4. Gud, hellige hver samlingsstund, Du, som det ene mægter! Bevar vort hus paa sandhedsgrund Til sene efterslegter! Pris ske dig først og sidst For Sønnen Jesus Krist, For himlens salighed, Som han har os bered! Gud, hjælp os der at mødes!

Kristiania ynglf.

183. [174] Vor Gud han er saa fast en borg.
DNS. 1. L. 187. K. 191.

1. O Gud, i denne høitidsstund Vi lov og pris dig bringe, Og tak fra hjertets dybe grund Skal sig til dig opsvinge, Du, som gav hjertelag Til det, som sees idag. Ja, eget hus og ly For ungdom i vor by! Stort, Herre, du bønhørte.

2. Saa mangen ung i denne by Sig livets korsvei nærmer; Ei far, ei mor, ei hjemmets ly Dem længere beskjermer. Hvor let at glide ud Og glemme Herrens bud! Saa mangt et suk og bøn Til Gud for elsket søn Forældrehjerter sender.

8. Saa tak, o Gud, for hus er byg't Til ly for ungdomsskarer, Et tilflugtssted saa godt og trygt Mod ungdomslivets farer. — I Jesu navn da vær Vort hus indviet her For kundskab i Guds Aand, For trofast vennebaand, For ungdomsglæder rene!

Kristiania ynglf.

184. [175] I rosenlund under sagas hal.

DUS. 129. K. 145 a. S. 180.

1. Mens lien gulner, og skogens flor For løvfaldsstakken maa vige, Her vier ind vi en urtegaard For aandens evige rige. Den ligger høit paa klippegrund, Den staar med mure trygge; — Gud signe mildt fra denne stund Det verk, vi her fik bygge!

2. Vi fjeldets sønner, vi ved saa vel, At urt kan artes paa heien, At tallens top, der den gror paa fjeld, Mod himlen kjækt finder veien; Vi ved, at straa bag fjeldets ur Kan aksets kronguld bære; Saa trives og bag skolens mur Den grøderige lære!

3. Thi Gud vil sende sit godveir ned Til urtegaarden herinde, Saa tankens spirer, saa aandens sæd Sig frem til modning kan vinde; Han skjænke frimarksluftning mild Og lys fra livets vidder; Thi friluft trænger tanken til Som vaaren fuglekvidder.

4. Saa vær da viet til sjælerøgt Du aandens fredlyste have! Det frø, her lægges, det spire trygt Udover slegternes grave! Skil aldrig livets vaarnatur Fra lærehjemmets tanke, Og hvælv dit tag og høin din mur Som vern, men ei som skranke.

Ibsen.

185. [176] Her kommer dine arme smaa.

DUS. 5. K. 877 eller L. 24 a.

1. Her samles vi omkring dit ord, Som børn omkring sin faders bord, Og beder dig, o Jesus kjær: Du selv nu midt iblandt os vær!

2. Vi ville høre, tal kun du Og giv, hvad vi behøver nu! Bestænk os med dit dyre blod Og giv os alle Aanden god!

3. Hold om vort øie, øre vagt Og tag vort hjerte vel iagt, At vore tanker ikke maa Langt bort i vide verden gaa.

4. Vi beder dig af hjertens grund: Velsign du denne andagtsstund Og mæt os med dit livsens brød, Saa svinder al vor sorg og nød.

186. [177] DUS. 9. L. 87. K. 965.

1. Dybe, stille, sterke, milde Guddomsord fra himmelhavn Raabe, kalde hjerter alle Til den gode hyrdes favn, Vidne om, hvad os er givet: Jesus er vor vei til livet.

2. Frelser kjære, tak dig være For din naade mod vor jord! Tiden rinder, verden svinder, Evig dog bestaar dit ord; Med dit ord din naade varer, Er vort vern mod alle farer.

3. Drag de mange sjæle bange Til dig ved din Helligaand! Allevegne døden segne For din sterke frelserhaand! Før os frem paa livets veie, Før os ind til livets eie!

Th. V. Olbenburg.

187. [178] Vor Gud han er saa fast en borg. DUS. 1. L. 137. K. 191.

Guds ord det er vort arvegods, Det skal vor afkoms være; Gud giv os i vor grav den ros, Vi holdt det høit i ære! Det er vor hjælp i nød, Vor trøst i liv og død! O Gud, ihvor det gaar, Lad dog, mens verden staar, Det i vor æt nedarves!

Grundtvig.

188. [179] Jeg beder dig, min Herre Gud. L. 54 a.

1. Tak, Herre, for din bibelbog, Som du os gav i naade! Hvor er den rig paa visdom dog Og løser mangen gaade! Hvor vidner den fra først til sidst Om dine store under, Om naadens dyb, hvorover hist Selv engles tanker grunder.

2. Hvor lærer den os godt din vei Og leder godt vor tanke, At paa vor pilgrimsvandring ei Den bort fra dig skal vanke! Hvor trøster den os godt i strid Og stiller os for øie Den fryd, som efter kampens tid Os venter i det høie.

3. Saa hjælp mig da, o Helligaand! Den skrift, som ved din naade Profeters og apostlers haand Optegned os til baade, At lære ret i Kristi tro Og med et villigt hjerte! Dens lys og trøst lad hos mig bo I glæde og i smerte. Wexels.

189. [180] DuS. 221 eller 14 eller K. 475. NSS. 18.

1. Herre, du velsigner alle I din store kjærlighed, Lad da ogsaa paa mig falde Nogle naadesmuler ned; Ogsaa mig, ja ogsaa mig, Nogle smuler skjænk til mig.

2. Staa mig bi, o kjære Fader, Skjønt mit hjerte syndigt er, Hjælp, at jeg dig ei forlader, Men dig har i hjertet kjær; Hjælp du mig, ja ogsaa mig, Saa jeg ret kan elske dig.

3. Kjære Frelser, jeg dig beder, Giv mig mere af dit sind! Du, som selv hver sjæl bereder, Tag mit hjerte ganske ind! Skjænk du mig, ja ogsaa mig Naade til at ligne dig!

4. Helligaand, du livets kilde, Guddomsmagt saa høi og mild! O, at du mig vække vilde, Døbe mig med Aandens ild! Rens du mig, ja ogsaa mig Ved et kraftigt ord fra dig.

5. O, du herlighedens herre, Drag mig mer og mer til dig! Lad mig altid hos dig være Og velsign mig rigelig. Ogsaa mig, ja ogsaa mig, O, velsign du ogsaa mig! Sankey.

190. [181] Min sjæl, min sjæl lov Herren.

L. 91. K. 825.

1. Det er so godt aa vitja Guds hus og heilagdom paa jord. Det er so sælt aa sitja Og lyda paa Guds gode ord. Der er det godt aa tjelda Fyr trøytte ferdamann. Der inn ved livsens kjelda Gror liv i aude land. Og der den kjelda surlar, Der byggja fuglar smaa. Den arme duva kurlar Og lengtar dit aa naa.

2. Der inn i heilagdomen, Der fordom blømde Arons stav, Der spring enn beste blomen, Der enno gror nytt liv av grav. Der Anden atter føder Dei smaa med vatn og ord. Der samlast me med brøder Som gjester ved Guds bord. Der er det sæle stunder, Der livna daude upp, Der læra me det under, at turre tre skyt knupp.

3. Gud, lat meg stødt faa vera Ein dagleg gjest uti ditt tjeld! Og lat meg med faa bera Nytt liv av ordet heim um kveld! Fraa kyrkja inn i stova Lat ordet lysa ned! Og lær oss deg aa lova I all vaar gjerd og jed! Gjer ordet til eit sæde, som brydder i kvart bu I heilag song og kvæde, I liv, som andar tru!

4. Vaar Gud, som ordet sende I forne tid til oss her nord. Gjer du vaart turre lende Rett grornæmt fyr ditt gode ord! Det var fyr vaare feder Eit livsens sædekorn; Det liver, og det gleder Enn born og borneborn. Gud lat det stødt faa standa Hjaa oss i fager gror! Kom Herre, paa oss anda! Gjer livande ditt ord! Vitr.

191. [182] Hvor salig er den lille flok.
L. 47. K. 828. NSS. 100.

1. Vor bibel er et kildevæld, En flod af livets vand, Som strømmer frist hver gry og kveld I dette ørkenland. Men mange sjæle tørstig gaar Og ei en læskedraabe faar, Fordi de søger kilden ei, Men gaar sin egen vei.

2. Du ungdoms flok, en plantning af Guds egen faderhaand, Sit liv vor Jesus for dig gav Og løste syndens baand. Han taler til dig naadens ord Og dækker for dig nadverbord. O, tag imod med tak til Gud, Du kjøbte Jesu brud!

3. Al verdens ære, gods og guld, Dens lyst og herlighed Dig drager ned i støv og muld, Men giver aldrig fred. Din sjæl ei mættes kun af brød, Og rigdom lindrer ei dens nød. Men livets ord er sjælens mad; Den gjør dig rig og glad.

4. Ei straaler altid solens glød Omkring dig paa din sti; der kommer trængsel, fare, nød, Hvem vil da staa dig bi? Da vender verden ryggen til; Kun Gud alene hjælpe vil. O, bliv hos ham og slip ham ei! Han aldrig svigter dig.

L. Busæth.

192. [183] Det er saa yndigt at følges ad.
DUS. 214. K. 691. S. 105.

1. Det er saa yndigt, naar sol gaar ned, Naar nat fremruller, og dagen ender, At kunne sidde i kjærlighed Om arnens ild mellem kjære venner Og blidt og stille :,: Med røster milde :,: I kvelden silde :,: At tales ved. :,:

2. Hvor det er yndigt at kunne tro, Vi har en ven, som har Satan bundet, Som slaaet har over graven bro Og vei til paradishaven fundet, Saa engle lige :,: Vi kan opstige :,: Til himmerige :,: Ved daabens pakt. :,:

3. Saa kom, vor frelser, og vær vor gjest, Saa ofte som her vi sidder sammen; Din aand, den milde, os lærer bedst Med barnetro at istemme amen! Da skal med glæde :,: Vi engang kvæde :,: I himmelsæde :,: Halleluja. :,:

193. [184] Naar solen ganger til hvile. K. 161.

1. Hvor deiligt det er at møde, Naar ene man vandrer frem, — En broder- og søsterskare Paa veien til samme hjem! Det er som en kvægende lufting, Som Herren os sender ned At styrke den trætte vandrer Paa veiens besværlighed.

2. Da banker hjertet, og blodet Saa varmt gjennem aaren gaar, Og hvad det vil sige at elske, Først da vi tilfulde forstaar; Thi da brænder kjærligheden, Ei smittet af jordisk glød; Saa ren og saa sterk den luer Og kjender ei kulde, ei død.

3. Og er saa for fuldt vort hjerte, Og kan vi ei tale ud, Da bærer vi frem i bønnen De kjære for naadens Gud. Og al velsignelsens fylde Vi beder saa gjerne ned, Alt over det elskede hoved For tid og for evighed.

4. Der gives ei jordisk slegtskab, Ei blodets det sterke baand, Som saa binder hjerte til hjerte, Forener saa aand med aand, Som dette at have tilfælles En tro og en frelser sød, Som barn af den samme fader Og født i ett moderskjød.

5. Og naar saa den sidste fiende Med ære besejret er, Da møder vi jo de kjære Som frelste af samme hær; Der tales ei mer om at skilles, Der bydes ei mere farvel. For evigt de vandrer tilsammen Ved livets sprudlende elv. K. D. H.

194. [185] Kom hid til mig enhver især.
L. 75 a eller K. 63. S. 77.

1. Forfærdes ei du lille hob Skjønt fiendehærens larm og raab Fra alle sider gjalde, De jubler ved din undergang, Men deres fryd ei bliver lang; Thi lad ei modet falde.

2. Din sag er Guds, gak i dit kald Og i hans haand dig anbefal, Saa er der ingen fare! Hans Gideon er end paa jord, Som Herrens folk og Herrens ord Skal mandelig forsvare.

3. I Jesu navn vort haab er vist, At vore fienders vold og list Til skam og spot skal blive. Vi staar med Gud og Gud med os, Med ham vi byder døden trods, Han vil os seier give.

Gustav Adolph.

195. [186] Deilig er den himmel blaa.
K. 960. S. 59.

1. „Frygter og forfærdes ei, Tror paa Gud og tror paa mig," Kom mit svage, syge hjerte, Her er trøst for al din smerte, :,: Her er fred at faa for dig. :,:

2. Har du brudt med Gud din pakt, Plettet til hans rene dragt, Tro og bed til livets ende, Og han vil dig hjælpen sende, :,: I hans time du den faar. :,:

3. Bliver du saa hjertetræt Af alt det, som ei er ret, Af at samle og at kalde, Af at prøve og at falde, :,: Af at her gaa korsets gang. :,:

4. Dog, du for Guds ansigt staar Og et smil imellem faar, Gaar du end paa mørke veie, Dog har livet du til eie, :,: Kristus lever jo i dig! :,:

5. Tro i al enfoldighed Paa hans store kjærlighed, Den kan løfte, den kan bære, Saa vi lever Gud til ære, :,: Lever som vor Frelser vil! :,:

6. „Frygter og forfærdes ei, Tror paa Gud og tror paa mig," Disse ord, o Frelser kjære, Skal mit lys, min lygte være :,: Her i livets dybe nat. :,:

Charlotte Anker.

196. [187] Søde Jesus, vi er her. L. 129. NSS. 1.

1. Jesus, som iblandt os staar, Byd din fred med os at være, Og din fred, som overgaar Al forstand, vort sind regjere! Vis den svage tro de hænder, Hvor den stridens merke kjender!

2. Vis os, at du stred og vandt, At du endnu er den samme! Liv og salighed de fandt, Som i troen dig annamme. Lad os, midt i stridens dage, Freden, som du kjøbte, smage! J. N. Brun.

197. [188] DUS. 14. K. 952.

1. Stedse maa jeg derpaa grunde I den gamle, hellige bog, :,: Hvordan i Judæas lunde Herren vandred from og klog. :,:

2. Hvordan han de syge læged, Lindred de betrængtes savn, :,: Hvordan han den arme kvæged, Kaldte ham ved brodernavn. :,:

3. Hvordan han hver synder trøsted, Der bekymret til ham kom, :,: Og det haarde hjerte rysted, Frelste det fra verdens dom. :,:

4. Stedse maa jeg derpaa grunde I den gamle, gyldne bog, :,: Hvordan i Judæas lunde, Han hvert hjerte til sig drog. :,:

5. Han har trolig hjorden ledet, Som ham himlens Fader gav. :,: Om dens vandring har han fredet Med sin milde hyrdestav. :,:

6. Herre, jeg mit leie kaarer I din hjord og ved din fod; :,: Lad mig flyde hen i taarer Frelst og salig ved dit blod. :,: P. Hjorth.

198. [189] Dus. 67. K. 10.

1. O, at jeg kunde min Jesus prise, Som jeg af hjertet dog saa gjerne vil, Fordi han vilde slig naade vise At byde mig sit himmerige til.

2. Jeg gik iblinde, jeg laa i døden, Og mørkets fyrste holdt mig ganske fast, Da raabte jeg til min Gud i nøden; Han frelste mig, og mørkets lænker brast.

3. Hav tak, o Jesus, for korsets smerte, For døden og for dine mange saar. Der fik jeg fred for mit arme hjerte, Og vinteren blev til en liflig vaar.

4. Op, alle venner, istemmer sangen Til ære, pris for ham, som har os løst! Vi gaar i trængsel og strid saa mangen, Men kun en liden stund, o hvilken trøst!

5. Snart er vi hjemme og staar for tronen, Hvad gjør det da, om solen har os brændt? Naar hytten falder, saa faar vi kronen, Og al elende er saa dermed endt.

6. Ja dig alene ske evig ære, O Jesus, som os kjøbte med dit blod! Vor synderbyrde du maatte bære, Den haandskrift slette ud, os var imod.

7. O hvilken lykke dig at tilhøre! Tak, tak, at jeg fik ogsaa være med! Den gode gjerning du selv fuldføre, Til jeg staar fri og frelst i evighed!

Prinsesse Eugenie.

199. [190] Ny stevtone. B. 147. K. 1016.

1. Her kjem ein usæling til deg, Herre, Som ikkje sjølv kann seg gjera be're. Men eg hev augnat min sælabrist, Difyr eg vonast, du hjelp meg vist.

2. Eg veit so vel, eg hev syndat mykje, Eg søgte jamnast mit eiget tykje, Eg veit so vel, eg hev faret vill, Men Herre, regn meg det inkje til!

3. Det ligg so tungt meg utyver sinne', Eg hev ei agtat din kjærleiks minne; du leid for mi skuld den bitre daud, Eg kund' ei gjera, kva' du meg baud.

4. Men Gud skje lov, at eg upp fekk vakna, At eg fekk læra min Gud aa sakna, Du hadde endaa ei naadesgjer', Du lækjer best, daa du hardast slær!

5. So legg din kross paa meg her i tida, Eg er vist ikkje for god te lida, Fekk eg bert sylgja den veg, du drog, Det kjem eg oftast med graat ihog.

6. Allverdens gleda dei hava maatte, Um eg din kjærleik i hjartat aatte; men lat meg minnast, naar det vert kaldt: Hev eg din naade, so hev eg alt!

H. M. Dahl.

200. [192] DnS. 40. K. 29.

1. Herre, fördölj ei ditt ansigte för mig, Trösta mig åter, välsigna mig, hör mig! :,: O, du min trofaste, dyre förlossare, Kommer du ei snart? Kommer du ei snart? :,:

2. Ännu ej hemma hos dig är jag vorden, Är blott en gäst och en främling på jorden! :,: O, du min trofaste, dyre förlossare, Kommer du ej snart? Kommer du ej snart? :,:

3. Håll mig, ack, håll mig blott fast vid det ena, Att jag må frukta dig, Herre, allena! :,: O, du min trofaste, dyre förlossare, Kommer du ej snart? Kommer du ej snart? :,:

4. Herre, föröka, föröka mig trona, Gif hvad du will, blott till slutt gif en krona! :,: O, du min trofaste, dyre förlossare, Kommer du ej snart? Kommer du ej snart? :,:

Lina Sandell.

201. [193] DnS. 86. K. 157. NSS. 145.

1. Nærmere, Gud, til dig, Nærmere dig! Trykker end kummer mig, Truer man mig, Saa dog trods korset her Dette mit løsen er: Nærmere, Gud, til dig, Nærmere dig!

2. Møder ved hvert et fjed Hinder og men; Finder til hvileſted Jeg kun en ſten, Saa ſelv i drømmen der Hele min længſel er: Nærmere . . .

3. Gaar og den trange ſti Opad hel ſteil, Blir jeg paa den dog fri, Ledes ei feil. Englen ſaa lys og glad Vinker fra ſalig ſtad: Nærmere . . .

4. Skinner bag nattens gru Sol atter klar, Jeg mig ſom før ſaa nu Dig viet har. Jeg bygger Betel her, Jubler med glæde der: Nærmere . .

5. Er den end ganſke ſkjult For mig din vei, Siger jeg ligefuldt: Nærmere dig! Og er min vandring endt, Da har jeg juſt mig vendt: Nærmere, Gud, til dig, Nærmere dig!

Ved H. N. Hauge

202. [194] DuS. 56. K. 950. NSS. 49.

1. Sikker i Jeſu arme, Tryg i hans ømme ſkjød, Finder jeg hjælp i farer, Friſtelſer, ſorg og nød. Let blev min tunge byrde, Snart ſvinder frygt og tvil; Kun nogle ſorgens taarer, Derefter glædens ſmil. Sikker . . .

2. Sikker i Jeſu arme, Tryg ved hans ømme bryſt, Finder min ſjæl ſin hvile, Søger den al ſin lyſt. Englenes lovſang toner, Hør deres harpers klang! Rundt gjennem himlens ſale Lyder de frelſtes ſang. Sikker . . .

3. Altid i Jeſu arme Og i hans ømme favn Søger min ſjæl ſin tilflugt, Har den ſin ſikre havn. Her tør jeg trygt og freidig Vente min Herres bud, Snart vil hans engleſkare Bære min ſjæl til Gud. Altid . . .

Sankey.

203. [195] Medens vi i verden vandre. DuS. 89. L. 82 b.

1. Frelſer kjære, kom at være Midt iblandt os denne ſtund! Dig til ære vil vi lære Livets ord af hjertens grund; Hjælp, vi nøie giver agt Og ved hjertets dør ſtaar vagt.

2. Drag vort øie mod det høie Efter naade, hjælp og trøst, Lad hvert øre her faa høre Faderkjærlighedens røst. Aandens kraft i hjertet giv, Saa der skabes lys og liv.

3. Styr vor tanke, lad den vanke Op til dig og finde ro. Under striden her i tiden O, forøg vor svage tro! I vor trængsel staa os nær Og vor trøst og styrke vær!

4. Frelser kjære, kom at være Du med os og vi med dig! Alle stunde flittig grunde Paa dit ord og finde vei Hjem til salighedens havn. Hør os for dit frelsernavn! J. K.

204. [196] DUS. 184 eller K. 267.

1. Brødre, lad os bede og ei blive træt, Bønnen er de frelste sjæles aandedræt; Dybe sukke lyder, alt mens hjertet slaar, Og paa troens vinger ind i himlen naar.

2. Standser aandedrættet, slaar ei hjertet mer, Da er livet borte, visse død man ser; Ak, saa gaar det sjælen, hvorfra mer ei lød Bønnens hjertebanken, den for Gud er død.

3. Er vor gang mod himlen ei saa jevn og let: Brødre, lad os bede og ei blive træt, Jakobskampen føre med Guds egen Søn, Han sit amen, amen svarer paa vor bøn.

205. [197] DUS. 83. K. 27. NSS. 142.

1. Vaag, o sjæl, og bed! Dig til kamp bered! Fristeren kan lægge snaren, Hvor du mindst formoder faren. Saadan er hans sed; Vaag, o sjæl, og bed!

2. Udi lystens spor Snigende han gaar. Vennens røst han efteraber, Sig som lysets engel skaber, Til han fast dig faar Udi lystens spor.

3. Vaag og bed, o sjæl: Bliv ei kjødets træl; Og lad verden ei dig vinde! Alt, hvad verdens børn kan finde, Er en daarlig del; Vaag og bed o sjæl!

4. Vellyst farer hen; Som en rose den Med et fagert skin dig daarer, Brudt, den kun dit hjerte saarer, Visner saa igjen; Vellyst farer hen.

5. Arven ei forspild, Som dig hører til, Naar du bedende og vaagen Tro igjennem verdenstaagen Jesus følge vil; Arven ei forspild!

6. Vaag og bed og strid End en liden tid! Snart dit Kanaan skal findes. Kronen rækkes, palmen vindes I en evig fred! Vaag og strid og bed!

Ved Wexels.

206. [198] DUS. 50. K. 1031.

1. Herre Jesus, tag mit hjerte, Fyld det med din Helligaand, Lad ei vellyst eller smerte Rive mer det af din haand. :,: Ei mig selv, o nei, :,: Men kun Gud tilhører jeg! Led du mig paa sandheds vei — Løft mig, bær mig, slip mig ej!

2. Tag min vilje, Frelser kjære! Nu den er ei mere min! Bøi den, Jesus, til din ære, Saa den bliver ett med din! Ei mig selv . . .

3. Tag du alle aandens gaver, Skjær af dem et bryllupsskrud, Intet af mig selv jeg haver, Alt er jo fra dig, min Gud. Ei mig selv . . .

4. Tag min tunge, tøil dens tale, Gjør den til din naades tolk, Saa den levende kan male Fredens budskab for dit folk. Ei mig selv . . .

5. Lad, o Herre, mine hænder Løfte høit dit kongeflag; Til hvad gjerning de sig vender, Lad dem tjene først din sag. Ei mig selv . . .

6. Mine fødder, lad dem løbe Dine erinder paa jord, Saa hvert trin kan verden røbe, Hvem der i mit hjerte bor. Ei mig selv . . .

7. Tag de flygtende minuter, Dan af dem en naadens tid, Giv, naar arbeidstiden slutter, Hvile efter døgnets strid. Ei mig selv . . .

8. Tag min kjærlighed og lær mig Naadens grundlov her paa jord, Snubler jeg paa veien — bær mig Did, hvor kjærligheden bor. Ei mig selv . . .

9. Tag mig helt — du skal mig eie, Tag mig, som jeg staar og gaar, Bort fra syndens vilde veie, Hjem, hvor faderhjertet slaar. Ei mig selv . . .

207. [199] DUS. 14. K. 952.

1. Lef för Jesus — allting annat Är ej värdt att kallas lif. :,: Åt den vännen framför andra Hjärtats första kärlek gif. :,:

2. Lef för Jesus — världens äflan, Rykte, rikedom och glans. :,: Gifva aldrig åt din ande Blott en timmas frid, som hans. :,:

3. Lef för Jesus, — samla själar Kring hans dyra korsbaner, :,: Skynda, innan natten kommer, Då du ei kan verka mer. :,:

4. Tusen, tusen, arma själar Sucka efter lif och fred. :,: Säg dem något ord om Jesus, Medan du ännu har tid. :,:

5. Säg dem blott, hvad sjelf du funnit, Vittna om, hvad sjelf du sett, :,: Om den kärlek utan like, Om den nåd, han dig betet. :,:

6. Lef för Jesus, — gif åt honom Lifvets stöna vårdag — men :,: Gif och mannaålderns styrka, Och den sena höstten än. :,:

7. Gif dig helt, ty det begär han, Sjelf han gaf sig helt åt dig, :,: När han fattig och föraktad Gick härnere korsets stig. :,:

8. Gif dig helt och vet, att ingen Än förlorat däruppå! :,: Lef för Jesus, tills du salig In uti hans ro får gå. :,:

Lina Sandell.

208 [200] Dus. 7. L. 63.

1. Jesus, din søde forening at smage Længes og trænges mit hjerte og sind; Riv mig fra alt det, mig holder tilbage, Drag mig i dig, min begyndelse ind! Vis mig ret klarlig min jammer og møie, Vis mig fordærvelsens afgrund i mig, At sig naturen til døden kan bøie, Aanden alene maa leve for dig!

2. Styrk mig ret kraftig i sjælen derinde, At jeg kan finde, hvad Aanden formaar, Tag dig til fange min tale og sinde, Led mig og lok mig, saa svag som jeg gaar! Mig og hvad mit er, jeg gjerne vil miste, Naar du alene i sjælen maa bo, Og sig omsider paa døren maa liste, Hvad som forstyrrer min inderlig' ro.

3. Naadigste Jesus, nu vil jeg mig binde Ved din den dyre forjættelses pakt: Beder og leder, saa faa I og finde! Saa har de sandrue læber jo sagt. Jeg vil med kvinden fra Kanaans egne Raabe dig efter og bliver ei stil, Før du paa bønnen til slutning maa tegne: Amen, ja amen, dig ske som du vil!

P. J. Hygom.

209. [201] Af høiheden oprunden er. L. 2. K. 308.

1. Drag Helligaand, du lysets tolk, Med ordet ud til alle folk, Som bor i dødens skygge! En hjord, en hyrde vorde skal, Kald hedninger i tusendtal I Guds paulun at bygge! Din røst hvert bryst gjennemklinge, Lys du bringe Over jorden længst i syd og høist i norden!

2. Nu skillevæggen ned er brudt, Fra naaden ud er ingen studt, Guds Søns blod alle gjældte; Nu Kam skal reises af sit fald, Og Jafet bo og bygge skal I Sems, sin broders, telte. Mødes, Glødes Skal adskilte, Det forspildte Atter vindes, Hvor for ordet indgang findes.

3. Du gode Aand, forlad os ei! Udret din gjerning, bryd dig vei, Vor salighed udvirke! Bær frem det ord, som ei kan dø; Paa hedningstrand, paa hver en ø Byg Jesu Kristi kirke! Vor daab, Vort haab, Troen, ordet, Naadebordet Du ledsage Med Guds kraft i alle dage!

M. R. Schmidth.

210* Af høiheden oprunden er.

L. 2. K. 303.

1. O du, som hører frelsens bud, Lad Aanden folde hjertet ud Og aabne høit dets porte, At ærens konge drager ind Til hersker over sjæl og sind, Saa Satan holdes borte; Fald ned, Tilbed, Hjerte, tunge Evig sjunge Herren ære; Tænk, han vil din brudgom være!

2. Og smager du hans kjærlighed, I Aandens lys, i troens fred, I haabets faste anker, O, tænk da hvilken jammerstand: Saa mange her i verdens land Ukjendte med ham vanker! Tænk dog Hvad aag Syndens slaver Paa sig haver, Hjerte! hjerte! Føler du ei herved smerte!

3. Saa gjør da, hvad du kan formaa, At fredens budskab ud maa gaa I hele verden vide; Og bed, at Herren fjernt og nær Maa friske op sin vidnehær Og løs fra verden slide. Ja han, Som kan Hjælpe, raade, Se i naade Til sin kirke, Fjernt og nær han livet virke!

Biskop N. J. Laache.

211. [203] Hvo ene laber Herren raade.

L. 45. K. 234.

1. O Herre, lys og liv du tænde I kristenheden mer og mer, At mange sig til dig maa vende Og drage til dig altid fler, At her maa staa en Kristi brud I Kristi retfærds rene strud.

2. O Herre Gud, dit ord du sende Til hedningerne rundt paa jord! Ei tomt tilbage skal det vende, Dit eget lysets, livets ord; Hvem du det, Herre, sender til, Du selv har sagt det virke vil.

3. Saa lad dit ord iblandt os virke I kjærligheds og sandheds aand At tømre op din sande kirke Og løsne Satans haarde baand! Lad ogsaa os med livets ord Faa sprede lys og liv paa jord!

Chr. Astrup.

212. [204] Jesus, din søde forening. DuS. 7. L. 63.

1. Herre, vor Gud, med det ømmeste hjerte, Herre, vor Gud, med den sterkeste magt! Du, som saa tit os i gjerningen lærte, Hvad du med sanddrue læber har sagt: At, naar vi beder, saa faar vi og finder, At, naar vi banker, oplukkes vor dør; Nu ved dit ord vi i troen dig binder, Naadig vor bøn og begjæringer hør!

2. For dine vidner, som budskabet bære Rundt i al verden om frelsen fra dig, Prise dit navn og udbrede din ære Midt under fiendens bulder og skrig, Beder vi: Herre, vær hos dem i nøden, Rust dem med styrke og visdom og mod! Herre, bevar dem i troskab til døden, Selv om du krævede og deres blod!

3. Herligste løn for de haardeste timer, Sødeste bod for de tungeste savn, Naar det i hedningelandet nu kimer Festlig til bøn i dit hellige navn! Herre, opfyld dine tjeneres længsel: Korset at skue, hvor afguden stod. Sjæle at skue, som løste af fængsel, Knæle, o Frelser, med tak for din død!

W. A. Wexels.

213. [205] Løver den herre. L. 80. K. 149.

1. Længselens sukke fra sorgfulde hjerter opstige; „Naar skal dog mørket, det dybe og tunge, bortvige?

Findes der ei En, som kan vise vei, Føre os fremad mod lyset?"

2. Hør, hvor fra hedningelande det klager og beder! Se, hvor i mørket de ængstelig famler og leder! Skal de der staa — Bede, men uden at faa, Lede, men uden at finde.

3. Nei, i Guds navn vil vi vand til de tørstige byde. Dit evangelium, Jesus, vi gjerne vil lyde! Kjærligheds magt Tvinger os; thi du har sagt: „Intet af mit skal jeg miste!"

4. Er vi end svage og unge, vi fremad dog stevne; Selv du, o Herre, skal give os styrke og evne! Ungdommens haab Krone du vil med din daab — Aandsdaaben hist fra det høie! Kjeld Stub.

214* Herre, förbölj ej. DUS. 40. K. 29.

1. Tungt ruger mulm over jorden saa vide, Langsomt i natten kun timerne skride; Hør, hvor det lyder fra hjerter i suk og angst :,: Kommer dag ei snart? :,:

2. Hedningeskarer fra dødsmørkets skygge Raabe til os, som i livslyset bygge; Herren og spørger os: Hvor er din broder? :,: Kommer han ei snart? :,:

3. Lidende broder i palmernes lunde, Bod skal du faa for hvert savn og hver vunde; Se, over dig skal Guds herligheds sol opgaa :,: Kristus kommer snart! :,:

4. Liv af Guds liv skal da læge din smerte, Lys af Guds lys vederkvæge dit hjerte. — Tys hør dog sukket, det trætte, det klagende! :,: Kommer dag ei snart? :,:

215* Kirken den er et gammelt hus. L. 70. K. 130.

1. Deiligt det er at tjene Gud, Deiligt for mand og for kvinde, Deiligt at kaste garnet ud,

Hedningesjæle at vinde! Glæden i himlen bliver stor, Herligen kvæder englekor, Naar sig en synder omvender!

2. Høsten er stor, og dagen er kort: Her er ei stunder at hvile. Se dog, mod evighedens port Tusinde hedninger ile! Kristus, vort liv, de kjender ei, — Haabløse gaar de da sin vei Ind udi dødningeriget!

3. Op da med hjerte, mund og haand! Intet vi her burde spare: Hjertet lad fyldes af din aand, Som faldt paa vidnernes skare! Munden fortælle alle mand: Nøden er stor i hedningeland, Broderhaand burde vi række!

4. Sølvet og guldet Herrens er, — Du er ei mer end laantager. Nu kommer Gud med det begjær: Giv mig, hvad selv du behager! Herre min Gud, hvor du er mild! Tag du af laanet, hvad du vil, Selv er du rigdommens kilde!

5. Kom, lad os kjæmpe nu i bøn For de forvildede sjæle! Jesus, du Guds velsigned' søn! Lad dem fornemme dit mæle! O, aabenbar dit Jesunavn, Saa de kan ile i din favn Og din retfærdighed finde!

216*

Hjemad 76.

1. Viden om jord, i mørke hedninglande Tusender dør i angst og nød og savn. Hvem, hvem vil gaa ud til de fjerne strande, Bringe dem frelsens bud i Jesu navn?

Kor: „Al magt er overgivet mig! Al magt er overgivet mig! Gaa ud til den vide jord, prædik mit budskab, og se, jeg er med dig altid!"

2. Vaagn op, vaagn op! Se døren nu staar aaben! Kristne soldat, o, il afsted, træng ind! Tiden er kort, det haster, grib til vaaben; Strid troens strid mod verdens had og synd. Al magt osv.

3. Hedningens raab: „o, kom og hjælp os arme", Lad det omsonst ei lyde til os her! Herre, vor Gud, dig over os forbarme, At vi saa sent forstod, det gjaldt enhver. Al magt osv.

4. Lad os da gaa med bud til fjerne strande, Bud om Guds rige faderkjærlighed! Tænde hans lys i mørke hedninglande, Bringe dem livets ord og sjælefred. At magt osv.

5. Hærskarers Gud, lad komme snart dit rige! Maatte i hast din vilje ske paa jord! Tænk hvilken lov og pris da skulde stige Fra de forløste millioners kor! Al magt osv. Fra engelsk ved M. S.

217* Hvo ene laber Herren raade. L. 45. K. 234.

1. Med kjærlighed og tak vi mindes Den gamle pagts udkaarne æt, Hvor løfterne forvaret findes, Guds dyre ord og lov og ret; O, kunde vi til tak og løn Dem læske nu af Jakobs brønd!

2. Der har du, Jesus, vederkvæget Saa mangen tørstig vandringsmand, Og vore syndesaar er læget, Der du os gav det livsens vand; Drag op, drag op! den brønd gaar ned I dybet af Guds kjærlighed.

3. Dit folk har tørst, som aldrig slukkes, Hvor veien vild i ørken gaar; Lad stenen ei for brønden lukkes, Før du dem alle læsket faar! Send mange bud med dette hverv, Velsign idag vor ringe skjærv!

Landstad.

218. [206] Jesu, dine dybe under. L. 61. Vær nu glad og vel tilmode. L. 140 a. K. 196 b.

1, Hvo vil med til himmerige? Kommer, Jesus raaber nu, Kommer, fattige og rige, Vender hjerte, sind og hu Fra den arme verden bort! Tiden er herefter kort, Her er mere at bestille End med verdens lyst at spille.

2. Har I brevet eders dage hen i synd og og sikkerhed, hvad vil det for ende tage? Det gaar jo til helved' ned. Vender om og søger raad I en hjertens bedringsgraad! Søger udi saadan smerte Jesus ret af ganske hjerte!

3. Dermed vandrer anderledes End den store verdens flok! Her skal kjæmpes, her skal bedes, Sagen er sagt' vigtig nok! Hver en lyst skal gribes fat, Som sig fast hos dig har sat, At den aldrig, aldrig mere Over sjælen skal regjere. Brorson.

219. [207] Hvo ved hvor nær mig er min ende. L. 48 a. K. 234.

1. Naar synderen ret ser sin vaade, I sjælen dybt besværet gaar, Og Jesus kommer med sin naade Og lægger den paa hjertets saar, Da slukkes sorgen salig ud, Da blir der glæde stor i Gud.

2. Naar Jesus kommer ind i huset, Og hans den søde hilsens fred Har alle hjerter gjennemsuset Og sænket sig i sjælen ned, Da blir der stille, lyst og mildt, Da enes atter, hvad er skilt.

3. Naar Jesus kommer ind i landet Og fanger folket med sin magt, Og alle hjerter have sandet Hans ord og gjort med ham sin pagt, Da blir der lysteligt at bo I Herrens fred og stille ro.

4. O, maatte han nu snart saa træde Derind, hvor han er ubekjendt, Og bringe liv og lys og glæde, At hedenskab kan vorde endt Og læget alle hjertesaar I kristnes hus og hednings gaard!

5. Han staar for døren nu og banker, Og hvor der lades op med bøn, Der gaar han ind og sjæle sanker Og holder nadver sød i løn — Tænk! under dit det ringe tag, Hvor blev det dig en salig dag!

6. Han staar for døren nu og banker, O dyre sjæl, giv agt derpaa! Fornegt ham ei i dine tanker Og lad ham dog ei ude staa! Jeg siger i mit stille sind: Du Guds velsignede, kom ind!

7. Kom ind til mig og alle mine Og bliv vort hjertes trøsteskat! Kom ind med lys til alle hine, Som bor endnu i dødens nat! Jeg siger i mit stille sind: Du Guds velsignede, kom ind!

M. B. Landstad.

220. [208] L. S. K. 998.

1. Ak Fader, lad dit ord, din aand, Dog ret faa overhaand! Og se, hvor fuld din urtegaard Af torn og tidsel staar! Din vekst du har vel her, Men ak, hvor tynd den er! Hvor lidet er dog kraften kjendt Af ord og sakrament!

2. O Jesu, Jesu kom dog snart At se din vingaards art! Af døbte vrimler stad og land; Men hvor er troens brand? Hvad hjælper det, vi ved, Du døden for os led, Naar vi ei staar mod Satans verk I troen frisk og sterk.

3. O Helligaand, for dig, vor skat, Vi græder dag og nat, Kom, giv os samme lys og kraft, Vor' formænd før har havt, Da kristendommen stod Som træ med sterkest rod Og krone fuld af frugters sne Og purpur! Lad det ske!

Brorson.

221. [209] Vor Gud han er saa fast en borg. DUS. 1. K. 191. L. 137.

1. Staa fast kvar mann i Jesu her! No er det tid aa strida. Spenn beltet fast og grip til sverd, Vaar høvding no mun bida. Sjaa myrkret det er stort, Og tidi ho er kort, Kom lat os saman gaa Eit slag syr Jesus slaa! Han raader sjølv for siger.

2. Staa fram og vitn um Jesu sak I liv og ord syr verdi. Du maa 'kje ganga meir i mak! Du svara skal syr ferdi. Den store fangeflokk Hev trælat lenge nokk! So mangein etter kvild Og etter hjelpi mild No lengtar djupt i sjæli.

3. Det mange er, som tyrster der Paa verdens turre beiter Og ikkje veit, at han er her, Som etter slike leiter. Du, som din Jesus fann, Daa ljoset syr deg rann, Som kvilar i hans sang Og nytter barnerang, Vil du deim ikkje hjelpa?

4. Sett frelsens hjelm um hovud fast, Tak paa deg rettferds brynja! So skal du staa, um fjelli brast Og jord av kamp mun dynja. Det frelsens glade bod Um Jesu død og blod — Det er ei magt heil sterk, Det gjerer underverk, Det skapar liv av daude.

J. A. Barstad.

222. [210] DUS. 28. K. 135 a. NSS. 126.

1. Kom til din Frelser, opsæt det ei, Her i sit ord han viser dig vei, Kjærlig han staar og indbyder dig, Kalder og siger: Kom! Saligt, saligt skal vort møde bli, Naar fra synden vi er ren og fri, Frelserens pris saa glad synger vi Hist i hans englekor.

2. „Kommer til mig!" lød fordum hans røst, Lad da hvert hjerte fyldes med trøst, Villig han er at læge vor brøst, Altid han byder „kom!" Saligt...

3. Tænk paa, o sjæl, han staar her idag; Adlyd hans kald! han ved, du er svag; Nu vil han sig antage din sag; Opsæt det ei, men kom! Saligt..

4. Lad dig ei fange i syndens net; Faren er stor, betænk dig dog ret; Dødsenglen kommer, er du beredt? Endnu er frelse — kom! Saligt...

F. G. Root.

223. [304] DUS. 190. K. 142.

1. Om dagen vid mitt arbete jag tänka vill på dig, Som burit dagens hetta och dagens tyngd för mig, Som lydig intill döden, ja, intill korsets död Har löst mitt arma hjerta ifrån en evig nöd.

2. Och hvad som eljest vore tungt och svårt på många sätt, Det gör din nåd, o Jesus, för mig så ljuft och lett; Ty kan jag endast tänka, vid hvad jag tar mig för: Det gör jag för min Jesus, hur lätt jag då det gör.

3. Jag har en säker hvilostad uti hans dyra får; Der har jag jul i fastan och midt i vintren vår. När verlden kring mig larmar, jag skyndar till mitt slott Och sjunger om min Jesus och har det der så godt.

Lina Sandell.

224. [212] Herre, förbölj ei dit anstgte för mig. DUS. 40. K. 29.

1. Har du ei lyst til i himlen at komme, Bjerge din sjæl, førend tiden er omme, Tænk paa din skaber, hans ord og hans domme, :,: Medens du er ung. :,:

2. Kan du ei stundom i hjertet fornemme Aandens den kaldende, varslende stemme? Tør du det bud fra din Herre forglemme, :,: Medens du er ung? :,:

3. Verden kun giver dig møie og trængsel, Tit vi her sukker i støvhyttens fængsel, Jesus vil vække til himlen din længsel, :,: Medens du er ung. :,:

4. Glæde og frihed kun Jesus os byder, Naade, forladelse ømt til os lyder, Vogt dig, at du ei din ven da forskyder, :,: Medens du er ung. :,:

5. Gjemt i sin favn han dig selv skal bevare Trygt gjennem verden for fristerens snare. O, at du stod blandt de saliges skare, :,: Medens du er ung. :,:

225. [214] DUS. 107 eller K. 267.

1. Kan du ei staa og styre Mængdens forvirrede fjed, Bøi dig og reis de faldne, Som trædes i trængslen ned!

2. Kan du ei løfte slegten Og vække dens sløvede aand, Kjøl en feberhed pande Og stjøt en svigtende haand!

3. Kan du ei naa de fjerne, Tal til din broder og ven Og drag din nabo med dig Paa salighedsveien hen!

4. Glemmes du saa af verden, Hver haand, du rakte ud, Og hvert dit ord for Jesus Skal huskes af din Gud. Fra engelsk.

226*

Medens vi i verden vandre.
DUS. 89. L. 82 b.

1. Jesum, Jesum, Jesum sigter Alt mit hjertes ønske til, Og sig hermed sterkt forpligter, At jeg vil, hvad Jesus vil; Hjertet i ham glad og stil' Raaber: Herre, som du vil!

2. Han den ene er og bliver, Som jeg elsker idelig, Jesus er det, som jeg giver, Hvad han haver givet mig. Har dit blod slukt vredens ild, O saa før mig, som du vil!

3. Synes noget mig at nytte, Og det ei behager dig, O saa lad det fra mig flytte, Giv kun hvad der tjener mig; Intet andet paa mig spild, Giv mig dig, og hvad du vil!

4. Og fuldfør din gode vilje I og ved mig nat og dag, Saa skal ingen nød mig skille Fra at elske dit behag; Hjertet lægger dette til Midt i døden: som du vil!

5. Jesus, det er mer end meget, At jeg dig til gave fik; Tag mit hjerte som dit eget, Sæt det i den rette skik, At jeg altid frist og mild Raaber: Herre, som du vil!

227*

K. 250.

1. O, Jesus, hør mig, naadig vær! Jeg bør, om hjælp et sendes her. O, bring din fred og frelse

nær. Og tag mig, som jeg er. Kor: :,: Ak tag mig, som jeg er! :,: O, bring din fred og frelse nær, Og tag mig, som jeg er.

2. Min synd er stor; men du er god, Paa korset randt dit dyre blod. O, giv mig naade, kraft og mod, Og tag mig, som jeg er.

3. Jeg ei mig selv berede kan, Ei bedste ønske holder stand; Thi maa du hjælpe, Frelsermand, Og ta' mig, som jeg er.

4. O, Jesus, jeg vil være din, Skjønt jeg er fattig, usel, blind, Vil du ei, Jesus, være min Og ta' mig, som jeg er.

5. Jeg ligger nu ved korsets fod Og søger hjælp kun ved dit blod; Fuldfør dit verk, min Jesus god Og tag mig, som jeg er.

228*

K. 962. NSS. 12.

1. Der skal bli strømme af naade, Dette er løftet fra Gud. Faar Jesus iblandt os kun raade, Strømmer velsignelsen ud.

Kor: Strømme af naade, Salighed, glæde og fred! Vi beder om mere end draaber, Strømme kom over os ned!

2. O, disse strømme af naade Fører os nærmere Gud! Kommer med trøst i al vaade, Bringer fra Jesus os bud!

3. Der skal bli strømme af naade, Gud, lad dem falde idag! Din skal alene bli æren, Kom at udrette din sag.

4. I disse strømme af naade Send os opvækkelsens aand, At mange om frelse maa raabe Og løses fra djævelens baand!

5. Vi venter paa strømme af naade Og fylde af dig, du Guds aand Kun du iblandt os maa raade Alt vort og os selv ved din haand!

229*

K. 979. NSS. 153.

1. Sæt dig for et helligt maal, Aabent det bekjend, Staa i rækken fast som staal Og kjæmp som Daniels mænd!

Kor: Vov at staa som Daniel, Hjelp fra himlen vent! Fat som han et helligt forsæt, Gjør det frit bekjendt.

2. Feige sjæle mistet har Haab om himmelen! De ei korsets banner bar Og stred blandt Daniels mænd!

3. Stolte kjæmper styrted om, Faldt i døden hen, om dem kjækt imøde kom En flok af Daniels mænd!

4. Trods da Satan og hans magt, Hæv dit banner, ven! Seirens krone er henlagt Til alle Daniels mænd!

230*

Kan du ei staa og styre.
DUS. 107 eller K. 267.

1. Jesus, jeg ønsker at leve Hellig og trofast og sand, Altid med maalet for øie, Styrket af livsfloden vand.

2. Jesus, jeg ønsker at vinde Sjæle, som kjender dig ei, Vise dem glæden, du skjænker, Livet og freden i dig.

3. Jesus, jeg ønsker at virke, Medens det heder idag, Altid dig villig at lyde, Vandre kun dig til behag.

4. Jesus, jeg ønsker at finde Hvile i alt, hvad du vil. Færdig, beredt dig at vente Naar du blot siger mig til.

5. Jesus, jeg ønsker at være Kjærlig og venlig og god, Stedse med takkesang mindes, At jeg er kjøbt med dit blod.

6. Jesus, jeg ønsker at være Villig til alting for dig, Baade at virke og vente, Naar du blot æres ved mig. J. W.-J.

231*

K. 982. NSS. 116.

1. Vi stemmer i en frydesang Om frelsen, fuld og fri! Immanuel paa korset hang, Udgjød sit blod for mig.

Kor: Hvor salig, hvor salig ved Jesu blod jeg er, Ja, salig, ja salig gjør mig vor Herre kjær.

2. Sørgmodig sjæl, o spring af fryd, Du blinde, frelsen se! Du fangne, ud i lovsang bryd, Vor Gud slaar fængslet ned.

3. O, spænder vinger, sjæle kom, Fly hen til Jesu saar! Der frelse er for alle, som Omvender sig og tror.

232. [215]

Naar solen ganger til hvile.
K. 161.

1. Rundt jorden der flyver en skare Fra nordiske moderhjem; Saa vidt omkring de fare Med vore skibe frem. De døier saa mangen trængsel, De lider saa mangt et savn, De tæres saa tit af længsel Alt efter den rolige havn.

2. Og rolige havne der findes, Der bliver alt flere af dem; De sjømandskirker de mindes Som deilige, fredfulde hjem. Der byder Gud Herren dem hvile Trygt ved sin faderfavn, I barneglæden at smile Og glemme sin nød og savn.

3. Og I, der sidder der hjemme Med adgang til rige væld, Som tonerne kan fornemme Fra taarnet ved gry og kveld, Som overflødig kan nyde Hvad vindes paa kirkevei — Naar kirkeklokkerne lyde, O, glemmer de sjømænd ei!

4. O, tænker paa dem derude, Som kjæmper en alvorskamp, Mens stormene hyle og tude, Og sjøen

staar i en damp — O, tænker paa dem, naar de drage I fremme havne ind, Og ingensteds de kan tage En kvægende drik for sit sind.

5. O, virker med hjerter og hænder, Alt hvor de end mon gaa — Ved jordens yderste ender — De sjømandskirker maa faa! Lad aldrig dem føden savne, Den søde, som nærer dem, Der stunder engang at havne I himlens deilige hjem. Prytz.

233. [373] Apostlerne sad i Jerusalem.

L. 7. K. 951. NGS. 55.

1. De sjømænd, som drager i verden ud Og færdes paa dybets bølge, Vi siger farvel og befaler Gud, Hans varetægt, fred og følge.

2. De farer saa mange vi tænker paa For legem og liv ei ene, Men bølgerne kolde, som sammenslaa At dræbe Guds-livet rene.

3. Og kommer han over i fremmed havn, Hvor fristelser mange virke, Hvor godt, om han mødes i Herrens navn Af Guds-ordets præst og kirke.

4. Og dertil vi byder haandsrækning her Med kjærligheds hu og tanke, Og vi ville hjertelig takke hver, Som med os til Gud vil sanke.

5. Ja, tag med dig Herren paa land og vand, Du dristige sjømand unge, At reddet paa legem og sjæl, du kan Guds pris ved din hjemkomst sjunge!

6. Vi ønsker hver sjømand paa land og hav Sand gudsfrygt og gode seder! Og hvor han end finder tilsidst sin grav, Gud give ham himlens glæder!

7. Vor Herre bevare de skibe vel, Som udgaar af vore havne, Og naar de hjemkommer til julekveld, Vi ingen da maatte savne. M. B. Landstad.

234* Fra himlen høit vi kommer her.

L. 24 a eller K. 561. DUS. 2 og 5

1. Der lyser kors i nordens flag, Syng høit med os Guds pris idag! Han samled med sin hyrdestav Os til en hjord fra havn og hav.

2. Gud saa den arme sjømands nød, Hvor høit de syndebølger brød, Hvor paa den gamle Adams vis Saa mangen sjæl led dyrt forlis.

3. O, Gud ske lov! som op af grav Kom Jesus vandrende paa hav. Da lyste sol paa bølgen blaa, Saa vi Guds naade undred paa.

4. I mastetop paa vinge vid Med oljeblad fløi duen hid. Hør turtelduens røst — o, hør! Hvor paa vort maal den ei løb før.

5. Nu brised op en pinsevind; Nu sank der dug i visne sind, Det spurgtes vidt og bredt paa sjø: Gud vil, en synder ei skal dø.

6. Gud øse ud din Helligaand, Saa brister Satans sterke baand, Og sjømandsmenigheden prud Skal prydes til en Jesu brud.

7. Tak, Herre, for dit sterke ord, For lys paa sti, iland, ombord! For raad og trøst af viet mund Og forbøn i den bange stund!

8. For julesang saa hjemlig glad, Der savned os i fremmed stad, For sandheds salt, for vin og brød, Hvor os forkyndt blev Herrens død.

9. End bruser hav paa gammel vis; Men altid ny er Herrens pris. O Gud, de frelstes tal forsler, Indtil at havet er ei mer! Sigvald Skavlan.

235*

Apostlerne sad i Jerusalem.
L. 7. K. 951. NTS. 55.

1. Du sundag, du sundag, aa sæle dag Med sol ifraa himmerike! Du lyser med yndelegt andlits-lag, Det er ingen dag din like.

2. Den morgon, daa fyrst denne myrke jord Di aasyn fekk sjaa og kjenna, Det var paa den dagen, Guds skapar-ord Baud ljos yver jordi renna.

3. Daa straala den ovrande sundagssol Fraa himmelen fyrste gongen. Og englane song for Guds konungsstol Den himmelske sundagssongen.

4. Men fagraſte morgon den ſundag rann Med ſtraalar ſom gullet raude, Daa ſælaſte ſoli, vaar frelſarmann, Stod ſtraalande upp av daude.

5. Den ſundagen Kriſtus av gravi ſtod Med ljos og med liv og ſæla, Daa tona den ſælaſte ſolar-ljod Fraa alt det ſom kunde mæla.

6. Og ſidan med ljoſaſte ſumars lag Det daga ein ſundags morgon, Og det var den heilage kvit-ſundag, Daa Anden me fek til borgon.

7. Den dagen me ſtendig ſo heilag held, For enno det ordet lyſer, Som vakte ved tungor med Andens eld Den livande von, me hyſer.

8. Og ſidan, ſo ofte ein ſundag renn, Det ordet ſom ſolgull glimar. For Anden han liver i ordet enn Og ſignar dei ſundagstimar.

9. Aa heilage Ande, ſo lat ditt ord Ved tru i vaart hjarta liva, So dagleg det ſkapa maa ljos paa jord, Og æveleg ſundag give. Blix.

236. [358] Kirken den er et gammelt hus.

L. 70. K. 180.

1. Nu er det ſøndag — hør klokkernes ſlag! Fra taarnet de lokkende kime, Melder: Idag er det Herrens dag, Nu er det høimeſſens time! O ſtore Gud, lad ringes ind Søndagens hvile i vort ſind, Saa vi dens naade kan kjende!

2. Søndag med hvile og fred i favn Kommer til unge og gamle, Kommer i Jeſu velſignede navn Os om Guds ord at forſamle, Samle ind i Guds eget hus Bort ifra Verdens ſus og dus Sammen med menigheden!

3. Søndag er Jeſu opſtandelſes dag, Staar ſom et levende minde Om, at han vundet har vor ſag, Saa vi ved ham og ſkal vinde Seir over ſyndens ſkyld og ſold, Saa vi ei mer i Satans vold Trænger at gaa under aaget!

4. Søndagen er os et pant, en tolk For at endnu staar tilbage Sabbatshvilen for Herrens folk, Som vi af naade skal smage, Da naar hans stridende menighed Skal sine vaaben faa lægge ned Evig sin søndag at feire.

5. Vær da, o Jesus, idag vor gjæst Baade i kirken og hjemme, Saa vi med dig kan holde fest Og ret af hjertet fornemme: Søndagen i vor menighed Skjænker os sabbatshvile og fred, Ja, den er dagenes perle!

Harald Olstad.

237. [216] O, lad din aand nu med os være. L. 115.

1. Gud gjerer godt paa kviledagen, Han verkar alltid tru og mild, Endaa han alt i Edens-hagen Gjekk inn til helg i evig kvild.

2. Ja, Gud kvar dag i verdi verkar Og all sin skapning uppe held, Og all vaar trong hans auga merkar Og blundar aldri, naar det gjeld.

3. Og likſom faderen arbeider Fraa fyrste upphav alt til no, So verkar Sonen alle leider Og ingen dag seg unner ro.

4. Han kviledag og kvardag helgar Ved all sin dag aa gjera godt: Han hjelper, lindrar, lyser, sjelgar I naud og armod, sorg og sott.

5. So vil han og, at me skal gjera Kvar livsdag til ein heilagdag, Hans namn forkynna og hans æra I alt vaart liv, i lyd og lag.

6. Me skal paa Herrens dag vel kvila Og stillt oss styrkja i Guds ord, Men og hans kjærleik lata smila I all den sorg og naud paa jord.

7. Han vil, at me i helg og vyrka Hans dyre fotfar fylgja maa, At me skal Gud med kjærleik dyrka, Med trøyst til alle trengde sjaa.

Blix.

238. [217]

Tænk, naar engang. NSS. 165.
En liden ſtund vi kun er her tilhuſe.
DUS. 128. K. 718.

1. Et ungdomsliv er ſkjønt ſom morgenrøden, Naar kun det leves rent i Herrens frygt; Det knækkes ei af ſtormveir eller døden, Naar det paa klippen Jeſus Kriſt er byg't.

2. Dit hjerteliv maa fremfor alt bevares, Din barnetro, dit haab, din kjærlighed. For alt engang der ſkal jo regnſkab ſvares, Naar dagens ſtrid er ſlut, og ſol gaar ned.

3. Naar kan den unge livets ſti bevare, Saa den er ren og lys ved dag og nat? Det ſker alene, naar Guds ord det klare Er lys og liv og fred og hjertets ſkat.

H. G. Heggtveit.

239. [218]

Jeg har baaret lærkens vinge.
LUS. 157.

1. Se til liljerne i enge, Herrens øie hvilte paa! Baarens viſt af harpeſtrenge Vil om dem ſin hymne ſlaa.

2. Uſkyldsren, i duggen badet — O, min ſjæl, vær karſt ſom den! Først naar du har ſynden hadet, Vælger Herren dig til ven.

3. Rank og lys paa uſkylds ſtængel, Enfolds ſommerfugleleg, Om dig flagrer renheds engel — Ve dig, barn, om bort den veg!

4. Bøier ømt ſig liljens bæger Mod din ſjæl i kjærlighed, Sød er elſkovs duft, ſom kvæger, Tramp ei hviden lilje ned!

5. Kunde Herrens rene tale Finde hjertebund og ſted, Da blev Norges ſtille dale Til et deiligt liljebed.

6. Renhed er vor fælles mening, Bøn og ſang er regn og ſol! Derfor vælg til vor forening Liljen til vor pakts ſymbol!

Sigv. Skavlan.

240. [219] Blandt alle lande i øst og vest.
K. 957. S. 139. B. 4.

1. Se markens lilje — hvor deilig Gud Har smykket den som en yndig brud; Guds engles ømme Og rene drømme I den sprang ud.

2. Og se paa sneen en vinterdag! I solen funkler de tætte lag Som ædelstene, Der funkler rene Fra vang og tag.

3. Men en ting ved jeg, som endnu mer End snehvid lilje er ren og skjær, Et fagert smykke Med lys og lykke Hvorhelst det er.

4. Det er den sjæl, som har fundet fred, Hvis synd er sluk't i Guds kjærlighed, Saa rig paa glæde, I engleædde, Naar sol gaar ned. Thv. Bugge.

241. [220] Integer vitæ. DUS. 3. K. 958. S. 167 eller L. 139.

1. O sterke Kriste, menighedens herre, Den du har tegnet med dit kors til ære, Kom dog at hjælpe os af fiendens snare Og os bevare.

2. Før du selv striden for de børn saa svage, Tving du vor fiende, driv hans magt tilbage, Hvad sig mod dig og dine vil ophøie, Du selv nedbøie.

3. Fred udi kirken vi af dig begjære, Fred udi landet du os og beskjære, Fred udi hjertet du for alting give, Hos os du blive!

242. [221] Der er et yndigt land.
DUS. tillæg 3. S. 119. K. 1010.

1. Der gaar et stille tog Igjennem kampens bulder, :,: Med bøn paa alle sprog, :,: Det bøier mod det faldne ned, Med korset paa sin skulder, :,: Med bud fra hjem og fred. :,:

2. Det findes der ei kun, Hvor kampens vunde bløder, :,: Men paa al verdens rund. :,: Det er al verdens kjærlighed Af ædle, gode hjerter, :,: Som stille knæler ned. :,:

3. Det er arbeidets sky For krigens mord og herjing, :,: Det be'r om fred og ly; :,: Det er hver lidende paa jord, Som kjender nød og kummer, :,: der sukker for sin bror. :,:

4. Det er hvert smerteskrig Af saarede og syge, :,: Det er den kristnes bøn; :,: Det er forladtes blege raab, Det er den krænktes klage, :,: Den dræbtes sidste haab! :,:

5. En bønnens regnbubro Op gjennem verdens uveir, :,: I skin af Kristi tro: :,: At over lidenskabens nød Maa kjærlighed faa seire; :,: Thi saa hans løfte lød. :,:

Bjørnson.

243. [222] Moders navn er en himmelsk lyd.

DUS. 166. S. 103. K. 893.

1. Gud ske lov for det klare vand, Den herlige himlens gave! Som gjør frugtbart vort fædreland Og vandede Edens have; Sundt til mad, Drik det glad! Hvorfor vil man blæse ad, Hvad man ei kan savne?

2. Klare draaber, smaafugles drik Og blomsternes blide væde! Hvi har mennesker ei for skik At tolke jer deres glæde? Samfundsbaand I Guds haand Med Guds ord og med Guds Aand Knytter I i daaben.

3. Moderdrikken til hver en drik, Du uforfalskede vare! O, hvor tindrer dog mangt et blik Ved synet af vandet klare! Syg og sund Drikker kun Vandet, skabt for hver en mund. Gid vi ei det savne

4. Gud ske lov for det klare vand, Det bedste af, hvad der rinder! Liv det bringer i hungers land, Fremkalder saa glade minder! Bølgeklang, Bær vor sang Til hvert hjem rundt lysten lang Gud til lov og ære!

Holmgaard.

244. [223]

Guds kirkes sterke grundvold. DnS. 119.
Vist stolt paa Kodans bølge. V. 156. L. 60.

1. Forsamlet nu vi ere; Velkommen en og hver! Giv sandhed os maa lære At leve varsomt her! Skal vi ret glade være, Af mødet have gavn, Da ske det Gud til ære I Jesu Kristi navn!

2. Vi søger ikke glæden I verdens sus og dus, Og ei vi lystigheden Vil kjøbe ved en rus; Den føder bitre minder Og avler sorg og nød; Hvor drukkenskab man finder, Der tunge taarer flød!

3. En vældig flod os truer At fluge mer og mer, Og vore hjerter gruer Naar vi den jammer ser. Forsagt' og modløs staar vi Som oftest alle mand Og spørger angstfuld: naar vi Engang til frelsens strand?

4. Men Gud kan frelsen sende, For ham alt muligt er, I bønnen vi os vende Da til vor Herre kjær: Vær med din Aand tilstede, Hjælp os at tale saa, Til sandhed det maa lede For ei saa ganske faa!

245*

Syng med os baade mark og skog.
S. 82.

1. Herre sign du vaart avhaldslag. Gjev du siger fraa dag til dag! Sign dei store og sign dei smaa, Lat os framaat mot maalet naa I Jesu namn!

2. Herre sign du vort reisningsverk, Gjer du trui og viljen sterk! Gjev oss anden sin heilhugsbrand. Gjev oss tolmod og visdom sand I Jesu namn!

3. Herre, sign du vort møte her, So det gagnar vaar sak so kjær! Lat oss veksa i daad og dygd, Lat det ljosna i by og bygd I Jesu namn!

Olav Langeland.

246* For Norge, kjæmpers fødeland.
K. 1035.

1. Med Gud, for hjem og fædreland! Saa skal vort løsen være. Mod fienden vil vi holde stand Og vinde seir med ære. Der er ei magt paa jord, som kan Vort mod, vor sag nedbryde. „Med Gud for hjem og fædreland" Saa skal vort løsen lyde.

2. Med Gud vi gaar til seier frem Mod mørkets fule magter, Som vil forstyrre hus og hjem, Som haaner alle pakter. Vor faldne broder som en brand Vi vil af ilden rive. „Med Gud, for hjem og fædreland", Vi tro vort løfte blive.

247* Jeg ved et evigt himmerig.
L. 58 a eller S. 88 a.

1. Statt upp til strid mot myrkheims her, Som landet vaart vil herja! Upp alle mann, tak skjold og sverd! Me heimen vaar vil verja.

2. Me verja vil vaar gamle mor Og turka hennar taara, Me reisa vil vaar fallne bror, Som syndi hardt hev saara.

3. Me verja vil vor gamle far Og vaare unge søner. Me byggjer borg kring grend og gard Med vaapen og med bøner.

4. I kjærleiks kraft me vaapen ber, Naar striden hardt maa dynja. Men rett og sanning er vort sverd, Og bøner er vaar brynja.

5. Med striden hard i landet stend Og folket saart maa sukka, Stig bøner upp fraa gard og grend Um fred og folkelukka.

6. Og strider me den gode strid, Daa ser me himlen open, Gud sender hjelp i rette tid: Me vinn med Herrens vaapen.

7. Og slupnar me paa hermanns veg Og vaare namn vert gløymde, Vaarherre ber os heim til seg: Me vert i himlen gøymde.

8. So gakk med Gud i denne strid! Han oss med siger fagnar: Fraa blaae hav til grøne lid Det no kring landet dagnar.

Bernt Støylen.

Fædrelandet.

248. [225] DUS. 134 og tillæg 1. K. 120. S. 138.

1. Ja, vi elsker dette landet, Som det stiger frem Furet, veirbidt over vandet Med de tusend hjem, Elsker, elsker det og tænker Paa vor far og mor Og den saganat, som sænker Drømme paa vor jord.

2. Dette land har Harald verget Med sin kjæmperad, Dette land har Haakon verget, Medens Øivind kvad; Paa det landet Olav malte Korset med sit blod, Fra dets høie Sverre talte Roma midt imod.

3. Bønder sine økser brynte, Hvor en hær drog frem; Tordenskjold langs kysten lynte, Saa det lyste hjem. Kvinder selv stod op og strede, Som de vare mænd! Andre kunde bare græde; Men det kom igjen!

4. Norske mand i hus og hytte Tak din store Gud! Landet vilde han beskytte, Skjønt det mørkt saa ud. Alt, hvad fædrene har kjæmpet, Mødrene har grædt, Har den Herre stille lempet, Saa vi vandt vor ret.

5. Ja, vi elsker dette landet, Som det stiger frem Furet, veirbidt over vandet Med de tusind hjem. Og som fædres kamp har hævet Det af nød til seir, Ogsaa vi, naar det blir krævet, For dets fred slaar leir!

Bjørnson.

249. [226] DnS. tillæg 5. R. 993.

1. Jeg vil verge mit land, Jeg vil bygge mit land, Jeg vil elske det frem i min bøn i mit barn, Jeg vil øge dets gavn, Jeg vil søge dets savn Ifra grænsen og ud til de drivende garn.

2. Her er sommersol nok, Her er sædejord nok, Bare vi, bare vi havde kjærlighed nok. Her er digtende trang gjennem arbeidets gang Til at løfte vort land, blot vi løfter i flok.

3. Vi for vide paa tog Over gyngende vaag. Rundt i landene kneiser normanniske taarn. Men vort modige flag Flyver vid're idag, Og det rødmer af sundhed som aldrig tilforn.

4. Og vor fremtid er stor; thi det trekløvde Nord. Det skal samles igjen, det skal blive sig selv. Hvad du evner, kast af J det nærmeste krav, Det skal bæres helt frem af en voksende elv.

5. Denne bostavn er vor, og vi elsker den for, Hvad den var, hvad den er, hvad den bliver igjen. Og som kjærlighed gror Af den hjemlige jord, Skal den gro af vor kjærligheds frøkorn igjen.

Bjørnson.

250. [228] B. 5 eller S. 140. R. 1087.

1. Der ligger et land mod den evige sne, I revnerne kun er der vaarliv at se. Men havet gaar til med historiedøn, Og elsket er landet som mor af søn.

2. Hun tog os i fanget, dengang vi var smaa, Og gav os sin saga med billeder paa. Vi læste, saa øiet blev stort og vaadt: Da smilte den gamle og nikked blot.

3. Vi sprang ned til fjorden, vi stirrede mod Den askegraa bauta, hvor gammel den stod; Hun stod der end ældre, sa' ingen ting! Men stensatte hauger laa rundt i ring.

4. Hun tog os ved haanden, og følge hun gav Bort derfra til kirken saa stille og lav, Hvor fædrene ydmygt har bøiet knæ, Og mild'lig hun sagde: Gjør I som de!

5. Hun strødde sin sne over fjeldbratte li, Bød saa sine gutter at staa den paa sti. Hun knuste med stormhaand det Nordhavs speil, Bød saa sine gutter at heise seil.

6. Hun satte de vakreste gjenter i rad At følge vor idræt med smil og med kvad, Og selv sad hun høit i sin sagastol Med maaneskinskaaben op under pol.

7. Da lød der et fremad! et fremad endnu Paa fædrenemaal og med fædrenehu For frihed, for norskhed, for Norge hurra! Og fjeldene selv roper langt hurra.

8. Da løsned begeistringens rullende sonn, Da døbtes vi af hendes mægtige aand, Da stod over fjeldet et syn i glød, Som siden os maner indtil vor død.

Bjørnson.

251. [229] S. 126. B. 15. K. 1009.

1. Mens Nordhavet bruser mod fjeldbygt strand Og stolte erindringer vækker Om fædrenes ry, som til fjerne land Det bar paa de nordiske snekker, :,: Op, nordmænd, synger til harpens slag En sang for Norriges frie flag! :,:

2. Du blomster af palmen paa friheds grund! Skjøn er du at skue trefarvet! Det hvidene kors i den røde bund, Det har du af Danebrog arvet! :,: Men hjertebladet, det mørkeblaa, Af frihedens marv maatte først udgaa. :,:

3. Fra himlen faldt Danebrogsfanen ned, Blev tvillinglandssnekkernes smykke Og stod gjennem sekler i krig og fred Omstraalet af hæder og lykke. :,: O flag for Norrig, stand evig saa, Mist aldrig dit hjerteblads høie blaa! :,:

Schwach.

252. [230] Toner af Selmer og Wendelborg. S. 1023.

1. Norge, Norge! Blaanende op af det graagrønne hav, Øer omkring, som fugleunger, fjorde i tunger, Indover did, hvor det stilner af; Elve, dale følges fra fjeldene, Skogaas og li langelig efter. Straks som det letter, sjøer og sletter, Helgedagsfreden med tempel i. Norge, Norge! Hytter og hus og ingen borge! Blidt eller haardt, du er vort, du er vort, Du er fremtidens land.

2. Norge, Norge, Skibakkeløbets skinnende land, Sjøulkens havn og fiskerleie, fløterens veie, Gjæterens fjeldbjom og jøkelbrand. Agre, enge, runer i skovlandet, Spredte skaar, byer som blomster, Elvene skyder Ud, hvor det bryder Hvidt ifra havet, der skærmen gaar. Norge, Norge! . . . Bjørnson.

253. [231] For Norge, kjæmpers fødeland. S. 155. B. 8. K. 1035.

1. Mer grønt er græsset ingensteds, Mer fuldt af blomster vævet End i det land, hvor jeg tilfreds Hos far og mor har levet; Jeg vil det elske til min død, Ei bytte det, hvor jeg er født, Om man et paradis mig bød Af palmer overskævet.

2. Hvor er vel himlen mere blaa? Hvor springer vel saa glade De bække, som i engen gaa For blomsterne at bade? Selv vinteren jeg frydes ved Saa hvid og klar som strøet med Al stjernehimlens herlighed Og hvide liljeblade. Wergeland.

254. [232] Nu han sväfvade kring. B. 196.

1. Hvor i verden vi gaar, om i syd, om i vest, Det er dog ei min hjemlige strand; Thi det fjeld, som jeg saa i min barndom, er bedst: Jeg er stolt af mit fædreneland.

2. Ei fordi der er pragt i den vilde natur, Ei for klippens den ensomme gru; Ei fordi der er gjenklang af oldtidens lur Mellem fjeldenes vægge endnu.

3. O, men folket, som lever med mig paa en dag, Det er mit, er mit fødelands lyst, Og naturen er skjøn kun ved hjerternes slag, Som en blomst paa den elskedes bryst.

4. Ofte synger en fugl om den deilige frugt Fjernt i syd over bølgernes vei. Ak, hans stemme er sød, og han lover saa smukt — O, men tro ham, o, tro ham dog ei!

5. Du vil savne den jord, hvor din moder har grædt, Hvor som barn du i skovene sang. I det land, hvor din fader til jorden er stedt, Vil du længes at hvile engang.

6. Hvor i verden du gaar, om i syd, om i vest, Det er dog ei din hjemlige strand; Thi det sjeld, som du saa i din barndom, er bedst, Og dit liv er dit fædreneland.

A. Munch.

255. [238] For Norge, kjæmpers fødeland.

S. 155. B. 8. K. 1085.

1. Vi er et folk, vort land er frit! Saa lød sang og tale En livsensjubel sterk og vidt Udover Norges dale. Med smerte født, i trængsler svøbt, Med frimænds kvasse ordlag døbt, I løvens høie billed' støbt, Brød Norges aand sin dvale.

2. Men ve dig, norske mand, ifald Du sløvt dig lukker inde Bag væggen i din fortidshal Med drømme om dit minde. End har du mangt et slag at slaa, End mangen trængslens vei at gaa, End mangt et seirens maal at naa, Før hvilen tør dig finde.

3. Fri er du først, naar aandens flag Tør foldes frit fra stangen, Naar fædres fagre tonelag Tør tordne gjennem sangen; Fri er du først, naar aasens

bryn, Naar vaardags guld, naar høstkvelds lyn Gaar frem for tanke som for syn I hjemmets lys fra vangen.

4. Saa verg din odel uforsagt, Om horn og faner kalde, Og hold ved varden nattevagt, I fjeldets sønner alle! Speid over grænsen viden ud, Fra dal til dal bær baalets bud; For frimand kjæmper friheds Gud, Hans sag kan aldrig falde. Ibsen.

256. [234] S. 133. B. 4. K 957. NSS. 57.

1. Blandt alle lande i øst og vest Er fædrelandet mit hjerte næst. Det gamle Norge Med klippeborge Mig huer bedst.

2. Fra Vesterhavet til Kjølens rand, Fra Nordishavet til Kristiansand, Der har jeg hjemme Og kan istemme: Mit fædreland!

3. Jeg elsker eder I gamle fjeld Med høie tinder og dybe væld, Med skog om barmen Og jern i armen Til tidens kveld.

4. Jeg elsker eder I bække smaa, I stolte fosse, I fjorde blaa, I sjøer blanke, Hvis stille tanke Kan himlen naa.

5. Jeg elsker furu- og birkelund Med toneklangen fra fuglemund; Og meget aner De dunkle graner I vaarens stund.

6. Jeg elsker bølgen, hvor frihed gror, De dybe dale, hvor freden bor, De lier fagre Og gyldne agre Paa odelsjord.

7. Jeg elsker høilig mit modersmaal, Det klinger kraftig som hærdet staal Fra hjertets grunde I folkemunde Hos Per og Paal.

8. Dog mest jeg elsker det folkefærd, Som har sit hjem mellem fjeld og skjær, Hvor unge hædre De gamle fædre, Som bygde her. D. Vig.

257. [235] Du gamla, du frista.

DnS. tillæg 10. S. 179. K. 540.

1. Jeg elsker dig Norge, du fagreste land Med midnatssol over dine fjelde, Som nyskabt og livsfrisk du stiger af hav Saa underskjøn og blyg i al din vælde.

2. Jeg elsker dig Norge, Du fagreste land Heroppe blandt klipperne i Norden; Du skjønneste syn for de tusende seil, Der farer over hav rundt vide jorden.

3. Jeg elsker dig Norge, du fagreste land Med sus fra de hjemlige skove, Hvor barndommens toner og ungdommens røst Lød stemningsfuldt fra tinder, over vove.

4. Jeg elsker dig Norge, du fortidens land Med hærskrig fra kjæmpende forfædre; Med lysglimt fra skjold og fra sværdenes egg, I døden vilde de dig tappert hædre.

5. Jeg elsker dig Norge, du fremtidens land, Saa skabende rig i hellig vorden, Med evnerigt folk, der i sluttede lag Din glans, dit lys vil sprede over jorden.

A. L. Hansen.

258. [236]

K. 944. S. 148.

1. Norges bedste Vern og fæste Er dets gamle fjeld. Skumle død sig skjuler I dets dybe huler. Varden oppe Paa dets toppe Speider dag og kveld.

2. Hør fra urens Styrtning lurens Klagende signal! Jægerkjeden skrider Langs ad aasens sider, Fjeldets stemmer Den fornemmer Fra den dybe dal.

3. Velten venter Paa dets skrenter, Bonden passer paa, Om han snart kan lade Fjeldets barrikade Ned fra tinden Over fienden Som et uveir gaa.

4. Ingen feide Kan han speide. Hæng da riflen hen, Gamle bjørneskytte! Krans med løv din hytte! Tapre jæger, Tøm et bæger For dit fjeld og den.

5. Høie, klare Toner svare Fra dit gamle fjeld. Folkets glade løfter Klinger fra dets kløfter. O, hvor mange Tusend gange Sang de Norges held!

6. Held da eder Blaa geleder Om mit fædreland! Fred og gode dage Over bondens tage Stedse skinne, Stedse rinde Over fjeldets rand!

Wergeland.

259. [237] Med straalekrans om linde.

L. 118 b. K. 891. S. 64.

1. Det folk, som gjævt vil vera Og vinna lukka lang, Det høgt Guds ord maa bera Som ljoset paa sin gang.

2. So høyr Guds ord med age, Aa land høyr Herrens ord! So fagert som ein hage Du lysa kann i Nord.

3. Ja, lat Guds ord faa bera Si grøda i kvar grend, Saa du eit land maa vera, Som høgt i bygder stend!

4. Eit land, som Gud velsignar, Der andens grøda gror, Ein hage, der det dignar Kvar grein med frukt til jord.

5. Der folk med kristne bygder, Med god og gudleg sed Bur sælt i sine bygder I lukka, ljos og fred.

6. Som sol paa grøne vangar So lyser der Guds ord: Det gyller tind og tangar Og glitrar yver fjord.

7. Gud, lat ditt ord daa fylla Kvar heim fraa fjell til strand Og med sit ljos faa gylla Vaart fagre fedraland!

Blix.

260. [238] Jeg vil din pris udsjunge.

L. 59.

1. Gud signe og bevare Vort kjære fædreland, Afvende nød og fare Og give glæden sand! Gud

signe, gjøre sæl Hver kristen mand og kvinde Her ude og hist inde Imellem Norges fjeld!

2. Gud signe eng og ager! Han sætte selv sit hegn, At grøden stander sager Ved tidlig sol og regn! Ulykken ei tillad! Et frugtbart aar os unde, Gud mætte alle munde Og gjøre alle glad!

3. Gud signe vore strande Og havets fiskegrund, At og de dybe vande Fortæller Guds miskund! Velsign hver sjømands slid, At han for smaa paa skjødet Maa ærlig finde brødet Med Gud i al sin tid!

4. Gud lade hjerteædden Dog fremfor alting gro! Gud signe os med freden, Som her tilsammen bo! Guds trøst i al vor sorg, Guds hjælpehaand i nøden, Guds fred og ro i døden Og fryd i himlens borg.

M. B. Landstad.

261. [239] I rosenlund. DUS. 129. K. 145 a. S. 180.

1. Midt i jerntid, som ikkun tror Den magt som vaabnerne vinder, Du ligger rolig, du høie Nord I aandens sollys og skinner. Din storhed er ei guld og pragt Og ei kanoners torden. Du er en stille verdensmagt For hjertets sag paa jorden.

2. Vist maa end slaaes mangt aandens slag For dig bag korsede skjolde. Men tanken staar som et solskinsflag Paa Nordens grønnende volde! Og frygt dig ei, du lille hær, Som modig vover striden, Hvert ungdomskuld i Norden bær' En fylking ny ind i den.

3. Ja, hil dig hellige hjem i Nord, Hvorover nordstjernen vaager! Gud gi'r dig seiren, fordi du tror Igjennem tidernes taager, Fordi med enfolds fromme sans Du aandens storvei kjender Og bærer i dit sind den glans, Som paa din himmel brænder.

Jonas Lie.

262. [240] Den signede dag.
L. 11 a. K. 51. S. 55.

1. Gud signe vaart dyre fedraland Og lat det som hagen bløma! Lat lysa din fred fraa fjell til strand Og vetter fyr vaarsol røma! Lat folket som brøder saman bu, Som krisine det kan seg søma!

2. Vaart heimland i myrker lenge laag, Og vankunna ljoset gjøymde. Men Gud du i naade til oss saag, Din kjærleik oss ikkje gløymde: Du sende ditt ord til Noregs fjell, Og ljos yver landet strøymde.

3. Og Noreg det ligg vel langt i nord, Og vetteren varer lenge; Men ljoset og livet i dit ord Det ingen kann setja stenge. Um fjellet er høgt og dalen trong, Ditt ord heve daa sitt gjenge.

4. No er det i Noreg atter dag Med vaarsol og song i skogen. Um sædet enn gror paa ymist lag, Det brydder daa etter plogen. So signe daa Gud det gode saad, Til groren ein gong er mogen!

Blix.

263. [241] Mens Nordhavet bruser.
S. 126. B. 15. K. 1009.

1. Mens vaarsolen flommer med guld om land, Og liderne løves og blinke Fra Lindesnæs op til Finmarks strand Og vester til Statlands brinke, :,: Vi mindes ville den mai, som lyst Sig knopper og vaarer i folkets bryst. :,:

2. Vi mindes ville den store sang, Som havet det sjunger rundt Norge, De livsens bølger i folkets trang, Der fagert for fremtiden borge, :,: Vor folkedrøm og vor frihedssag, Vor solblaa, skinnende fremtidsdag. :,:

3. Mens snehvide snekker fra isstængt havn, Lig hære af maager, er seilet Med flaget rundt verden, og mangt et navn Det Norrige hædred i speilet, :,: Vi mindes alt, som laa indestængt, Før frihedens maisol fik isen sprængt. :,:

4. Og bryder sig havet tit uveirsgraat Og prøver de barkede gutter, Det bliver dog atter blankt og blaat Og speiler de gamle nuter — :,: Det billed' er af den tunge strid, Vort folk har kjæmpet fra arilds tid. :,:

Jonas Lie.

264. [242]

S. 147. B. 6. K. 1018.

Her er det land, som hugar meg best, Og hit hev eg lengtat lenge; Her var det stødt, som hugen var fest Og gjekk i sitt gamle gjenge. Vida hev eg flutt og faret ikring, Aldrig saag eg slike hyggjelege ting. Ja, mykje hev eg set, og meir hev eg frett, Men her hev eg set det beste.

2. Her er vel jordi hugleg aa sjaa Og yndeleg paa alle tider, Helst naar ho heve sumarsploggi paa Og blømer til dei øvste lider. Aldri vild' eg bytt i nokonhanda skatt Denne vaar sæle sumarljose natt, Daa jordi ligg i skrud og søv som ei brud, Og dagen vakjer trutt um landet.

3. Her heve alt ein vænare lit, Han gjer meg so godt i hjarta: Her er det rett, som alt hadde vit Og kunde baade læ' og garta. Folket og eg er lika som eit, Alt kvat dei segja, skynar eg so greidt, Og aldri er der ord paa all den vide jord, Som ganga meg so til hjarta.

4. Her kann eg kjenna bygder og bol Og berg i so ymse rader; Fjøra og fjell og himmel og sol Er kjendar' enn andre stader. Saart hev eg saknat heimen ei tid, Difyr' er han no so kjær og so blid. Lat koma kva som kann; eg møter som ein mann, Og aldri fer eg ut or landet.

Ivar Aasen.

265. [243]

Integer vitæ. DUS. 3. K. 958.
Vreden din afvend. L. 189.

1. Dag over Norge! „Verdens lys" er oppe, Kaster sin glans paa sjord og fjeldetoppe, Taler om Gud og kalder paa de unge Ham lov at sjunge.

2. Dag over Norge! Mulm og mørke skygger Siger mod landet ind, hvor nordmænd bygger, Gudsløsheds mulm, og i det fjerne ruller Alt tordenbulder.

3. Dag over Norge! Vaagner op, bereder J, som er unge, landets fremtid hæder, J, som skal reise Norges sjunkne kirke Ved eders virke.

4. Dag over Norge! Gud, lad lysets straaler Fælde hver ting, som ikke lyset taaler. Lad af din Aand vor ungdom gjennemglødes, Saa land ei ødes.

5. Dag over Norge! Gud, lad dagen komme Seirende hid, før alt vort haab er omme, Komme med liv fra oven til de slegter, Som kommer efter.

Andreas Hansen.

266. [244] Gud sign vor konge god.

DUS. 135. K. 708. S. 131.

1. Gud signe Norigs land, Kvar heim, kvar dal og strand, Kvar lund og lid! Han lat det aldri døy, Han verje bygd og øy, Han verje mann og møy Til ævleg tid.

2. Me fekk det høgt og fritt, Me fekk det vænt og vidt Med hav og fjell. Det stend so tryggt og godt, Det stend so reint og blaat Ret som eit gudeslott Med solskinstjeld.

3. Det er vaar elsk paa jord, Det er vaart bedste ord, Vor trivd og trygd. Storfrægdarmenn dei var, Som fram til oss det bar; Det er vor ættargard Til fridom bygd.

4. Stort arbeid ned er lagt Til landsens fred og magt Fraa tid til tid. Det kostad tusund aar J kav fraa vaar til vaar, J strid so lang og saar, Fyrr me vart fri.

5. Her ligg dei, grav i grav, Fraa heid og ned i hav, Som stridde so. Gud sign kvar ærleg svein, Som søv der under stein, Gud sign dei kvar og ein, Der dei er no.

6. Men landet, dei hev rudt, Det vil me verja trutt Til sidste stund. Vor elsk og bedste agt, Vaart liv og al vaar magt Skal vera Norigs vakt Til sidste stund.

7. I kjærleik varm og mild Me legg vaar vilje til, Daa veks det fram. Daa fær det bløma blidt, Daa fær det spyrjast vidt Og altid standa fritt Fyr naud og skam.

8. Her stig det stort og blaatt, Vaart fagre heimlands slott Med tind og taarn. Og som det ervdest ned Alt fagrar led fyr led, Det byggjast skal i fred Aat vaare born.

A. Garborg.

267. [245]

B. 51 eller Millom bakkar og berg.
S. 142. K. 928.

1. Dei vil altid klaga og kyta, At me ganga so seint og so smaat; Men eg tenkjer, dei tarv ikkje syta: Me skal koma, um inkje so braadt.

2. Ja, det skyt inkje fram, saa det dunar — Som no ingen kann undrast uppaa; men det munar daa jamt, ja det munar, So det stundom er hugnad aa sjaa.

3. Lat det ganga fram, lat det siga! Berre eit eg ynskjer og bed: At me inkje so høgt maatte stiga, At me gløyma vaar fedraneseð.

4. Lat os inkje forfederna gløyma Under alt, som me venda og snu! For dei gav oss ein arv til aa gjøyma. Han er støre, enn mange vil tru.

5. Lat det merkast i meir enn i ordi, At me halda den arven i stand. At, naar federne sjaa att paa jordi, Dei kann kjenna sit folk og sit land.

Ivar Aasen.

268. [246]

Sønner af Norge.
B. 207. K. 1032.

1. Dagen er kommen og mennerna møta Dei som fraa folket er kosne til ting, Mangt vil dei hava

te syta og bøta, Mangt er te greida um landet i kring. Væl maa dei vega kvart ynske, kvar anken, At det kann synast, um trangen er sterk, Klaarna og skirna skal aalmennings tanken, Til han er buen aa ganga i verk.

2. Lenge det laag som ei natt yver landet, Tinget var tagnat, og folket var fraa, Aalmennings-hugen var sovnat i landet, Giv han maa aldri meir sova som daa! Tiderne vendest, og folket var vaknat, Reist or si lega og løyst or sitt band, Myket var ugjort, og myket var saknat, Lenge det leid, fyr en alt kom i stand.

3. No er det von til, at verket skal lettna, No er det tungaste taket vel gjort, Grunnen vil fastna, og vegen vil slettna, Framstig vil fylgja paa framstig alt fort. Lat oss no vonast, at lukka vil vera Landet so god, at det slepp fyre strid, Og at vaar møda si frugt maatte bera, At me maa hava ei hyggjeleg tid!

Ivar Aasen.

269. [247] Vi færdes med lyst.

N. 997. S. 132. B. 84.

1. Med jubel vi toner vort fædrelands flag, Vort arbeids indviende merke! Det folde sig ud over barndommens dag Og mane med minderne sterke At vokse i kundskab og kræfter Og kjærlighed fædrene efter!

2. Det førte jo fordum i strid for vort land Til seir eller hæderens vunder. Det fulgte vor fader i braat og brand Og tjente os brødet derunder. Og moder med jubel det kjendte, Naar sluden fra reis hjemad vendte.

3. Thi kjærligheds troskab mod folk og mod hjem Jo luer i bannerets farver Og træder alt renere, sterkere frem, Mens slegt efter slegter det arver, Og minderne frem af det dunkle Som bannerets blaaøie funkle.

4. Og derfor vi toner vort fædrelands flag Med troskabs og mindernes merke, Og vier os aarle vort fædrelands sag Og stunder at vokse os sterke, At byrden for det vi kan bære, Vor Gud og vor hjemnavn til ære. Engebret Hougen.

270. [360] B. 9. S. 192.

1. Gamle Noreg, nørdst i grendom, Er vaart eiget ættarland. Der er hav, som heilt aat endom Leikar um den lange strand. Der er vikar og votn og øyar, Tusund fjordar og tusund fjell, Snøydor, der sjeldan snjoen tøyar, Dalar, der fossen diger fell.

2. Leid er vel den lange vetter, Endaa grøn vaar granskog stend, Og naar lauv i lidom spretter, Fagre liter fær vor grend. Store dagar og stutte næter Lida lett um den ljose jord; Strand og fjord og fjell og sæter Skiner av sol fraa sud og nord.

3. Born av dei som bygde landet, Er paa tuftom endaa til. Garden stend i gamle standet, Bygd og bøtt, som bonden vil. Van til møda meir en til kjæla Leikar lyden paa land og sjo. Giv han sitje med sømd og sæla trutt paa tuftom i trygd og ro! Aasen.

271* Tone af Sven Ulsaker. (Br. Hals's udgave).

1. Hil dig, du gamle land Med dine unge krefter! Sol over hav og strand Og fjeldet som følger efter! Ungdomsvarme hjerter slaar Mod dig med sterke bønner: Gud signe Norges land, Gud signe Norges Sønner!

2. Hil dig, vort unge folk Med dine gamle minder: Hjemfarne slegters tolk, Som taler fra fjeld og tinder! Folkets daad i nutids kamp Fremtid til fortid binder; Gud signe Norges folk, Gud signe Norges minder!

8. Hil dig, vor høie drot, Hil dig paa Haralds trone! Fred være i dit slot, Aldrig for tung din krone! „Alt for Norge" lød dit ord, Hør da fra folket tone: Gud signe Norges drot, Gud signe Norges trone! Sven Ulsaker.

Syttende mai.

272. [363] Vor Gud han er saa fast en borg. DuS. 1. S. 137. K. 191.

1. I Norges vetter rann ein vaar, Og sol reiv myrkret sunder. Det var ein maimorgon klaar Og fager som eit under: Daa rann vaar fridoms sol, Vaar gamle konungstol Vart reist i Noreg ny, Og upp fraa bygd og by Steig lovsong yver landet.

2. Sjaa federne paa Eidsvoll stend, Med log dei land vil byggja, Men standa maa med sverd ved lend For ufreds sky vil skyggja Fyr Noregs nye dag; Dei vaaga maa eit slag Fyr landsens rett og fred. Men Gud, du stod attved Og fridomsverket fremjad.

3. Vaar Gud, du er den bygningsmann, Som landsens lukka bygde: Du fred og fridom aat oss vann Og trutt vaar framtid trygde, For ikkje med vaart sverd Og magt og mandomsferd Me friad Noregs land; Men Gud, di sterke hand Vaar sak til siger førde.

4. Du Gud, som gav oss dette land, Hjelp oss det trutt aa verja Og staa som brøder hand ved hand Mot kvar, som vil det herja! Det høge, dyre ord, Som vore feder svor: Aa standa fast som fjell, Til gamle Dovre fell, — Det ord lat søner sanna!

5. So lenge fridomsdagen renn Med vaarsol yver landet, Lat frie stande Noregs menn Og halda b:oderbandet! So renn daa, maidag, Med ljose andlitslag, Renn fager, blid og fjelg, Du Noregs fridomshelg, Velsignad millom dagar! Wiz.

Olavsdagen.

273. [364] Var Gud han er saa fast en borg.

DUS. 1. S. 137. K. 191.

1. Vaar Gud, deg vere lov og ros Og æra utan ende, At du ditt sæle sanningsljos Til vaare strender sende! Du valde deg ein mann, Som ved din naade vann Aa kristna Noregs folk Og vera Kristi tolk Fyr oss paa norrøn tunga.

2. Fram kristmenn, krossmenn, konungsmenn! Det merke Olav reiste. Fyr Kristi tru hans hjarta brenn Til sidste livsens gneiste. Kong Olav seig i blod, Men krossens merke stod So fast i Noregs jord, At fraa hans grav Guds ord Fór sigerferd um landet.

3. Med Olav og hans konge-ætt Rann Noregs gode stjerna, For kristendom og landsens rett I eit dei vilde verna. Dei Noregs lukka saag I Guds og Olavs log; I Kristi tru dei fann Fyr folk og fedraland Den bedste skjold og verja.

4. No skin i landet nytt det ljos, Som rann med Olav konge. Kristkyrkja stend i Nidaros Nyreist fraa tider tronge. Og ordet av Guds munn Gror nytt paa gamall grunn. Gud, lat det halda ved Til seinste ættarled Aa skapa liv i landet!

5. Vaar Gud, som Olav gav det kall Aa byggja Noregs kyrkja Og reisa landet ved sitt fall, Du og vaar tru maa styrkja Aa verja til vaar grav Den arv, oss Olav gav! Og kvat so koma maa, Aa Gud, lat krossen staa Som Noregs siger-merke.

Blix.

274. [248] DUS. tillæg 2. B. 185. K. 1002.

1. Hell dig, du höga Nord! Hell dig, vår fosterjord! Kraft och mod, lif och blod vi offra för din ära.

2. Hell dig, du fria ſtrand! Hell dig, du hjeltars land! Enighet, troſaſthet är dine ſöners lära.
3. Hell er, I gamla berg, Jättar med jern til märg! Fjäll og haf aldrig ſlaf i manhem ſkola bära.

J. B. Töſter.

275. [249] DUS. tillæg 10. S. 179. R. 540.

1. Du gamla, du friſka, du fjällhöga nord, Du tyſta, du glädjerika ſköna! Jag hälſar dig vänaſte land uppå jord, :,: Din ſol, din himmel, dine ängdar gröna. :,:
2. Du throner på minnen från fornſtora dar, Då äradt dit namn flög öfver jorden. Jag vet, at du är, och du blir, hvad du var, :,: Ja, jag vill leva, jag vill dø i norden! :,:

R. Dybeck.

276. [250] B. 35 eller S. 129. R. 1025.

1. Se hiſt ved øſterſaltets vove Det underfulde ſagaland Med ſjøer blaa, med dunkle ſkove, :,: Med deilig mø, med kraftig mand. :,: Der lever ſang paa folkets munde, Der klinger fuldt det gamle ſprog, Der ſkrider gjennem mindets lunde De ſtore fædres lange tog.
2. Vidt lyſer de med ſverd og krone, De Karlers, de Guſtavers rad. Hvor ſaadan hæder kunde tone, :,: Der ſkyder egen atter blad. :,: Af Sveas grund, den dybe, gamle, Med duft linnæa blomſtrer frem, Og ſkalde, vismænd rigt ſig ſamle Paa ættehøi ved Odins hjem.

A. Munch.

277. [251] DUS. tillæg 3. S. 119. R. 1010.

1. Der er et yndigt land, Det ſtaar med brede bøge Nær ſalten øſterſtrand; Det bugter ſig i bakke, dal, Det heder gamle Danmark, Og det er Freias ſal!

2. Der sad i fordums tid De harnisklædte kjæmper, Udhvilende fra strid! Saa drog de frem til fienders men; Nu hvile deres bene Bag høiens bautasten!

3. Det land endnu er skjønt; Thi blaa sig sjøen belter, Og løvet staar saa grønt; Og ædle kvinder, skjønne møer Og mænd og raske svende Bebor de danskes øer.

Øhlenschlæger.

278. [252] DUS. tillæg 4. N. 533. S. 177.

1. Vårt land, vårt land, vårt fosterland, Ljud högt, o dyra ord! Ej lyfts en höjd mod himlens rand, Ej sänks en dal, ej skjöljs en strand Mer älskad än vår bygd i nord, Än våra fäders jord.

2. Vårt land är fattigt, skall så bli För den, som gull begär; En främling far oss stolt förbi, Men detta landet älska vi, För oss med moar, fjäll og skär Et gull-land dock det är.

3. Vi älska våra strömmars brus Och våra bäckars språng, Den mörka skogens dystra sus, Vår stjernenatt, vårt sommarljus, Allt, allt, hvad här som syn, som sång Vårt hjärta rört engång.

4. O land, du tusen sjöars land, Der sång och trohet byggt, Der lifvets haf oss gett en strand, Vår forntids land, vår framtids land, Var för din fattigdom ej skyggt, Var fritt, var gladt, var tryggt!

5. Din blomning, sluten än i knopp, Skall mogna ur sit tvång; Se, ur vår kärlek skall gå opp Ditt ljus, din glans, din frøjd, ditt hopp, Och högra klinga skall en gång Vår fosterländska sång.

Runeberg.

279. [253] DUS. tillæg 8. N. 800.

Hör, hur herrligt sången skallar, Mellan Wäinös runohallar: Det är Suomis sång, det er Suomis

sång! Hör de höga furor susa, Hör de djupa strömmar brusa: Det är Suomis sång, det er Suomis sång. E. v. Qvanten.

280. [254] K. 1011. S. 174. B. 27.

1. Yderst mod norden lyser en ø Klart gjennem isslag og taage, Der ved en bjergild, som aldrig kan dø, Oldtidens billeder vaage — Derfra gaar sagnet vidt over sjø Som en maage.

2. Op til det sælsomme eiland drog Først vore herlige fædre. Med sig fra Norge de høisædet tog For at opreise det bedre. Norrøna maal de i ensomme krog Skulde hædre.

3. Medens det synkende Nordens magt Deltes og maatte forsage, Blev der paa Island bevaret og lagt Livsfæd for kommende dage. Der nu et tegn paa stammernes pakt Staar tilbage.

4. Skjønt vore frænder bag isdækte mur Lyde maa fremmede love, Kan de dog sende til Norges natur Længselens kvad over vove. Hjemlig det naar til os som en lur Dybt fra skove. A. Munch.

Naturen og folkelivet.

281. [257] Iljor gjætt eg gjettin. OuS. 199. K. 52. E. 30.

1. Al skabningen sukker tilsammen i smerte — Hvi stunder og higer og længes dens hjerte? Forkrænkeligheden med trældom den trykker; Den higer at bryde sin lænke istykker.

2. Forbandelsens ord efter menneſtefaldet Vidt henigjennem hele naturen har gjaldet; Det lød over jorden til dyret i ſkoven, Til træet, til fuglen, til fiſken i voven.

3. Se, derfra er ſuſet i ſkovtoppens krone, Hint dæmpede ſuk, hin forlængſelens tone. Se, derfra den blanding af ſorg og af glæde, Som ſtrømmer til øret fra ſmaafugles kvæde.

4. Og kunde blot ſtenen i fjelduren tale, Den ſkulde den ſamme forlængſel os male — Forlængſelen efter den nyſkabte morgen, Da alt eier liv, uden ſynden og ſorgen.

5. Forlængſelen efter den dag, der ſkal lue Med evighedsglans over laveſte tue; Den dag, da vor Herre ſkal løſe den bundne Og reiſe det faldne og ſunkne og ſvundne.

6. Da ulven og lammet ſkal græsſe tilhobe Og fredelig drikke af livsvandets draabe, Da Guds børn ſkal ſtande med palmer i hænde, Med ſange og jubel, ſom aldrig faar ende. Jørgen Moe.

282. [258] DUS. III. K. 1044.

1. Lær mig, nattens ſtjerne, At lyde faſt og gjerne, Ei at vige fra den vei, Himlens Gud tilmaalte mig! Lær mig, nattens ſtjerne!

2. Lær mig, markens blommer, At bie paa min ſommer, Midt i verdens dybe ve At ſpire under vinterſne! Lær mig, markens blommer!

3. Lær mig, golde hede, Du brune lærkerede, Nøiet med en fattig høſt, At huſe ſangen ved mit bryſt! Lær mig, golde hede!

4. Havets bølgehære, Lær mig mit aag at bære Og ſom I, naar ſol gaar ned, At ſpeile lidt af himlens fred! Havets bølgehære!

5. Lær mig, grønne lunde, At skygge, om jeg kunde, Hver, som kommer mig forbi, Ven og fiende paa min sti! Lær mig, grønne lunde!

6. Sol i aftensvale, Lær mig den kunst at dale! Kun mod nattens dyb at gaa For nysødt atter at opstaa! Lær mig, sol, at dale!

Chr. Richardt.

283. [53]

K. 1022. S. 99.

1. Undrer mig paa, hvad jeg faar at se Over de høie fjelde? Øiet møder nok bare sne; Rundt omkring staar det grønne træ, Vilde saa gjerne over; — Tro, naar det reisen vover?

2. Ørnen løfter med sterke slag Over de høie fjelde, — Ror i den unge, kraftfulde dag, Mætter sit mod i det vilde jag, Sænker sig, hvor den lyster, — Ser mod de fremmede kyster.

3. Engang, jeg ved, vil det række frem Over de høie fjelde; Kanske du alt har din dør paa klem? Herre, min Gud! godt er dit hjem, — Lad det dog endnu stænges, Og jeg faar lov til at længes!

Bjørnson.

284. [259]

Naar solen ganger til hvile.
K. 161.

1. En ungbirk stander ved fjorden Og vandspeilet ganske nær; Hvor stor og smuk den er vorden De aar, jeg har boet her! Nu løfter den hvide stamme Kronen fra bredden lav! Men tro dog ei, den vil bramme, Den ved ikke selv deraf.

2. I Guds og i hver mands øine Den vokser fra dag til dag, Og kvistene, som sig høine, Nu byder hver sangfugl tag. Men birken undres derover, Den kjender slet ei sin rang; Den bøier mod vandets vover Saa ydmygt bladenes hang.

3. Juſt dette kan den forlene Skjønhed for andre træer Og lokker hen i dens grene Al himlens vingede hær. Juſt det, at den ikke tænker At løfte ſin krone op, Men ſtille kviſtene ſænker — Gjør ſkyggende lun dens top.

4. Hvad kommer det af? — Den ſkuer Sig daglig i bølgens ſpeil. Ved ſiden af krat og tuer Og ſkuer ſaa deilig teil. Thi alt ſom mod lyſets riger Den hæver ſin krones ſtav, Den ſynes, den nedad ſtiger og vokſer ſig mere lav.

5. Du deilige birk, du kjære! Paa dig vil jeg ofte ſe. Gud give, jeg maatte lære, Hvad du mig ſaa ſmukt kan te: At vokſe i eget øie Nedad med hver en dag — At krone og at ophøie, Det vorder da Herrens ſag!

Jørgen Moe.

285. [260]

1. Lette bølge! naar du blaaner, Gjennemſigtig lys og klar: Himlens farveſkjær du laaner. Selv du ingen farve har, Himlen ei, kun himlens billed', Hviler i din dybe favn. Aldrig er din længſel ſtillet, :,: Den er evig ſom dit favn. :,:

2. Bølge, hvor du klareſt rinder, Speiles himlen i dit bad: Ak, din længſel hjertet minder Om, hvad ſkjæbnen ſkiller ad. Hjerte, du bør ikke klage! Selv naturen føler favn! Trøſt dig, hvis du har tilbage :,: Kun et billed' og et navn. :,:

J. L. Heiberg.

286. [261]

DUS. tillæg 12.

1. Mitt lif är en våg, Som röres en tid I ſvallande tåg Vid vindarnes ſtrid. När lugn blir på haf Och vinden är tyſt, :,: Då ſlumrar hon af Vid ſtranden, hon kyſſt. :,:

2. Hon lägger sig ner Till ro i det blå; Hon synes ej mer, Men sins der ändå. Af verldshafet ju En droppe hon är; :,: Och solen ännu Kan spegla sig der. :,: Nicander.

287. [262] S. 83 a eller L. 58 a.

1. Paa skog og engjer snjoen fell Og kaldt det er derute, Men vesle fuglen synger lell Og sitter paa vor rute.

2. Han syng so sint: giv ti! giv ti! Og rister med smaa vingjom: Giv ti, so vert det grønt i li, Og blomen sprett paa engjom.

3. Giv ti, so skyter livsens tre, Um skavlar no det gjøyma, Giv ti, so skal for dag seg te Det, du fekk fagert drøyma.

4. Giv ti, og snart so vænt eit liv Or hjartom fram skal bløma! Giv ti, til Herren solskin giv, So skal full vetren røma. Ingemann ved Bøhn.

288. [246] Som Wärmelandsvisen. L. 146. B. 77. S. 153.

1. Det lysnede i skoven, da ilede jeg frem, Snart stod jeg, hvor bakkestupet skraaned. Jeg saa den vide bygd, jeg saa mit kjære hjem, Jeg saa, hvor de fjerne aaser blaaned. Jeg saa de brede fjorde, der skar sig ind i bugt, Og elven saa jeg blinke og krumme sig saa smukt — Jeg længtes til de sollyse sletter.

2. Og dog var det atter, som den sukkende li Vilde blidelig holde mig tilbage, Som om den bag mig hvisked: Forlader du min sti For ned i folkevrimmelen at drage? Ak, skoven os fjeldvandet havde i mit sind For første gang suset sin vemodstanke ind — Og siden jeg glemmer den vel aldrig.

3. Thi ofte, naar jeg gaar i den myldrende by, I de bonede, skinnende sale, Den samme hviskten lyder

saa bønlig, saa bly Fjernt henne fra min barndoms grønne dale. Da griber mig en længsel til stov og til fjeld, Jeg hører atter bjelder og lurlok ved kveld Og sus gjennem skjeggede graner.

Jørgen Moe.

289. [265] Jeg vil verge mit land.

DUS. tillæg 5. K. 993.

1. Aa eg veit meg eit land Langt deruppe mot nord Med ei lysande strand Millom høgfjell og fjord. Der eg gjerne er gjest, Der mitt hjarta er fest Med dei finaste band. Aa eg minnest, eg minnest so væl dette land!

2. Der eit fjell stig mot sky Med si kruna av snjo, Og i lauvklædnad ny Det seg speglar i sjo. Og det smiler mot strand Med si bringa i brand I den solklaara kveld: Aa eg minnest, eg minnest so væl dette fjell!

3. Ja eg kjenner den stad, Der eg stimad som gut, Der eg kauad og kvad, So det svarad fra nut, Der eg leikad og log I den lauvklædde skog Millom blomar og blad: Aa eg minnest, eg minnest so væl denne stad!

4. Og naar vinden var spak, For um fjorden eg rundt, Der eg robbe og rak Som ein fiskande glunt. Der eg leikande laag Og me voggad paa vaag I den nattsol der nord: Aa eg minnest, eg minnest so væl denne fjord!

5. Men det baarande hav, Som no drøymer so stillt, Vert ei glupande grav, naar det reiser seg villt. Snart det lokkar og lær, Snart det yver deg slær Og dreg baaten i kav: Aa eg minnest, eg minnest so væl dette hav!

6. I min heim var eg sæl, Avdi Gud var attved, Og eg kjende so væl, Kor det andad Guds fred, Naar til kyrkja eg for, Naar me heime heldt kor, Og med moder eg bad: Aa eg minnest, eg minnest so væl denne stad!

7. Denne heim er meg kjær Som den beste paa jord. Han mitt hjarta er nær Denne fjetrande fjord, Og det maalande fjell Og den straalande kveld, Hugen leikar paa heim: Aa eg minnest, eg minnest so væl denne heim!

8. Og eg lengtar so tidt Dette landet aa sjaa, Og det dreg meg so blidt, Naar eg langt er ifraa. Med den vaknande vaar Vert min saknad so saar, So mest graata eg kann: Aa eg minnest, eg minnest so væl dette land! Blix.

290. [266]

DUS. tillæg 7. R. 807 a eller S. 144.

1. Vi vandrer med freidigt mod, Vort sind er let og rap vor fod; I høiden opad paa fjeldet, I dybet til fossevældet, Lad veien gaa, hvorhen den vil, Vi vandrer frem med sang og spil.

2. Her er vi i Guds natur Som bækken vild i fjeldets ur. Saa stævner vi frem paa færden; Thi aaben os ligger verden, Og derfor vi som fuglen glad Vil juble høit i sky vort kvad.

3. Vi er jo en lystig flok, Af mod og sange har vi nok. Lad storme kun ud paa fjorden, Lad true med lyn og torden! Vi fugter struben paa vor gang Og hilser fjeld og fjord med sang. Ibsen.

291. [267]

R. 997. S. 182. B. 84.

1. Vi færdes med lyst paa den steileste vei, Vi følger vor ledende stjerne; Som blaanende bjerg over skovdunkel hei Staar vandringens maal i det fjerne. Vort løfen blandt fjeldene klinger, Og foden har vaarlige vinger.

2. Fra duftende vang og fra fjeldbygget hal, Fra lundenes inderste gjemmer Vi hører paa veien et manende kald Og lytter til varslende stemmer. Da finder vi opgangen banet Til riget, som tanken har anet.

3. Og stilles vi ad i de vekslende spor, Hvor aanden sin genius fatter, Vi kjender dog alle det bindende ord, Der samler os broderlig atter. Da hviler de skatte, vi dele, I lys fra det vinkende hele.

4. Og naar vi tør stanse det higende sjed, Da skuer vi vidt over Norden Og udstrør den vingede, skinnende sæd Til grøde for fædrenejorden. Da kommer i høstlige dage Vort foraar med kranse tilbage.

Welhaven.

292. [268] Vi vandrer med freidigt mod.

DUS. tillæg 7. K. 807 a ell. S. 144.

1. Saa synger vi paa vor tur I Norges herlige natur. Lad tonen sig stille slynge, Som farve frem over gynge Paa fjord, mod strand og skov og fjeld Og blaane i naturens væld.

2. Det første, vi stævner til, Er hundred havne i april. Der møder vi myge tanker, Naar flaaden skal lette anker Og femti tusen mand ombord Bær' Norge i sin bøn om jord.

3. Se kyster af bare skjær Med maager, hval og fiskevær Og fartøi ind under øen, Men baade ud over sjøen Og garn i fjord og not i sund Og hvid af rogn den hele bund.

4. Se Lofotens vilde kav, Hvor klipper stander midt i hav, Og skodden rundt toppen driver; Men havet ved foden hiver, Og alt er mørke, sagn og angst, Men midt i kavet baad paa fangst.

5. Her ser du en ishavsfar', I sne og halvlys han sig drar, Fra tønden det snart befaler, Og baadlag mod isen haler Og skud i skud og sæl i sæl Og marv og mod i krop og sjæl.

6. Saa beder vi os til kvelds, Hvor hele bygden er tilfjelds, Paa sætren med melkestellet, Paa fjeldslaat ind under heldet, Og hvor en længselslok paa lur Faar svar ifra en stor natur.

7. Men hurtig vi maa afsted, Skal allesteds vi være med — I bjerget, hvor malmen tages, Paa fjeldet, hvor renen jages, Og bid, hvor elven skumhvid gaar, Og fløder'n paa sin planke staar.

8. Og stanser vi atter her, De brede bygder saar vi kjær, Hvis bønder saa stille bære Den troskab, som er vor ære, Og som til fædre stormænd har, Hvis glans vor morgenrøde var.

9. Saa synger vi paa vor tur I Norges herlige natur, Vort arbeid' for øiet skinner, Vor fortid fra haugen minder, Og fremtid skal af landet gaa, Saa vist som Gud det stoler paa. Bjørnson.

293. [270] S. 142. K. 928 eller B. 51. (Dei vil altid).

1. Millom bakkar og berg ut med havet Heve nordmannen fenget sin heim, Der han sjølv heve tufterne gravet Og sett sjølv sine hus uppaa deim.

2. Han saag ut paa dei steinutte strender; Der var ingen, som der hadde bygt. „Lat oss rydja og byggja oss grender, Og so eiga me rudningen trygt."

3. Kring um dalen stod fjelli som grindar, Men um bergi var grasgrøne band; Der han gjekk millom heidar og tindar, Og der saag han so vidt yver land.

4. Han saag ut paa det baarutte havet; Der var ruskutt aa leggja ut paa; Men der leikade fisk ned i kavet, Og den leiken, den vilde han sjaa.

5. Fram paa vetteren stundom han tenkte: Giv eg var i eit varmare land; Men naar vaarsol i bakkarne blenkte, Fekk han hug til si heimlege strand.

6. Og naar liderna grønska som hagar, Naar det lavar av blomar paa straa, Og naar næter er ljose som dagar, Kann han ingenstad vænare sjaa.

Ivar Aasen.

294. [271] B. 71 eller S. 151.

1. Dei gamle fjell i fyningom Er altid eins aa sjaa, Med same gamle bryningom Og same toppom paa. I bygdom byggja sveinarne, Og huset stender lauſt; Men dei gamle merkesteinarne Dei standa lika trauſt.

2. Paa fjellom er det leikande Aa ganga til og fraa Og kring um toppen reikande So vidt om land aa sjaa: Til havet kring um strenderna Med skip som fuglar smaa Og til fjelli kring um grenderna Med tusund bakkar blaa.

3. Der er so mange hendingar I bygdom komne til; Me sjaa so mange vendingar Alt paa eit litet bil. Dei hava snutt um vollarne Og flutt og rudt og bygt; Men dei gode, gamle kollarne Dei standa lika trygt.

4. So stod dei gjenom tiderna Vel mange tusund aar; Og graset voks um liderna, Og lauvet kom kvar vaar; Og vinden tok um topparne, Og vatnet tok um fot; Men dei gilde gamla kropparne Dei toko trauſt i mot.

5. Av hav kom sjomann sigande Og lengtad etter land. Daa saag han fjelli stigande Og kjendeſt ved si strand. Daa kom det mod i gutarne, Som saag sin fødestad. Ja dei gode gamle nutarne, Dei gjera hugen glad.

Ivar Aasen.

295. [272] R. 999. B. 58.

1. Se Norges blomsterdal! Farvel, du kvalme fangekrog; Den vilde graneskog Er nu saa deilig sval! Tralalalalala! Ja, lysteligt det er i Nord :,: Blandt fjeld og li og fjord! :,:

2. Hør fjeldets stolte fos! Nys brød den vintrens baand og tvang, Nu gaar den raſk sin gang Og brummer bas til os: Brum brum brum! Ja lysteligt...

3. Paa friske grønne eng Staar blomster røde, gule, blaa Og reder alfer smaa En yndig brudeseng. Jo, jo! Ja, lysteligt . . .

4. Saa blaa som himlens hvælv Fra hyttens dør, saa skjelmsk paaklem, To øine titter frem Og ler som Frøya selv. Ha, ha! Ja, lysteligt . . .

5. Og faar vi end en skur — Lidt regn gjør bondens ager godt; Vi skyed aldrig vaadt, Det er mod vor natur. Heihop, haha! Ja, lysteligt . . .

6. Naar hjem til dont og by Vi vende maa fra landets lyst, Med glemmigei ved bryst, Vi synger høit i sky: Trala! Ja, længe blomstre gamle Nord Med fjeld og li og fjord!

A. Aabel.

296. [273]

K. 994.

1. Nei, sjaa snøen! Han ligg kvit og fin paa heile bøen. Nuten fekk so blank ein silkehatt Vævd i skyi, fint paa kruna satt, Mens du sov i natt, Mens du sov.

2. Nei, sjaa snøen du, Kor han ligg paa kvar ein stein og stu! Lønleg kom han som kattafot, Skylte med sit dun kvar rubb og rot, Mens du sov i natt, Mens du sov.

3. Nei, kor ljos han er, Endaa morgondimm han til meg ser! No igaar var jordi myrk og strid, Men idag — kor ho vart ljos og blid, Mens du sov i natt, Mens du sov.

4. Enn sjaa skogen daa! Klæd han er og prydeleg aa sjaa. Tru tusund mil til „Østerland" dei for, Hentad diadem og sylverflor, Mens du sov i natt, Mens du sov?

5. Bjørki — blyg ho stend Med eit fagert slør som brud i grend; Kven hev saumad med ei hand so lett Millioner stjernor tett i tett, Mens du sov i natt, Mens du sov?

6. Luft so god og rein! Kraft og helsebot for livsens mein! Soli renn, drys gull paa skog og vang, Gjorde langreis hit med ljos i fang, Mens du sov i natt, Mens du sov.

7. Tru og bliv i Krist, I vintræet som den grøne kvist! Stilt skal Herren eingong alt umsnu, Myrker um til ljos og englebu, Mens du søv ei natt, Mens du søv.

J. E. Unger.

297. [274]

For Norge kjæmpers fødeland.
S. 155. B. 8 R. 1035.

1. Det er min sjæl en frydfuld trang At gjeste Norges dale. Den gamle fjeldkol elsker sang, De glade hjerters tale. Kom til den fagre Maridal! Til Kleivens svimlende portal! Kom hvorsomhelst, og Norge skal Dig i sin favn husvale!

2. Hvor strømmer ud berusning sød Fra dalens birkelunde! Det var en drøm i engles skjød Paa deres mos at blunde. Hvad harpespil i denne bæk! Hvad melodi! hvor sød en skræk! Bestandig ny den toner væk — Ak, som fra perlers munde.

3. Hvad tænksomt, sværmersk øie fik Du tjernets stille vove! Hvad ord den susende musik I aasens dybe skove! Den mand er ei i Norge fød, Som den ei gjør om hjertet blød. Det er hans vuggesang, der lød Ifra de dybe skove.

4. Hist planken silje, heg og pil Og rogn sig sammenranke. Det nøgne fjeld de dække vil, Det er en kjærlig tanke. Saa norske brødre bryst ved bryst Vi ville med vemodig lyst Vor moders brøst selv hylle til — Det er en kjærlig tanke.

Bergeland.

298. [275]

S. 152. R. 772.

1. Hu hei! kor er det vel friskt og lett Upp aa fjellet. Her leikar vinden i kaate sprett Upp aa fjellet!

Og foten dansar, og augat lær, Og hjartat kveikjande hugnad fær Upp aa fjellet.

2. Kom upp! kom upp fraa den tronge dal Upp aa fjellet. Her bles ein blaaster so frist og sval Upp aa fjellet. Og lidi skin utav blomar full, Og soli drys alt sit fagra gull Upp aa fjellet.

3. I dalen starvar du tung og heit, Kom paa fjellet! Kor fint her er, inkje nokon veit, Her paa fjellet. Dit auga flyg yver nut og tind, Det er som flyg det i himlen inn Upp fraa fjellet.

4. Og naar no soli til koile gjeng Attum fjellet, Daa reida skuggarne upp si seng Attmed fjellet! Daa gidbrar alt i ein straalestraum, Og hjartat sveipar seg inn i draum Upp aa fjellet. Janson.

299. [276]

R. 1014.

1. Tilfjelds over bygden staar min hu, Naar gjøken begynder at gale. Kom med til sætren i aften du; Thi solen skinner paa fjeld endnu, Mens der er mørkt i dale.

2. Der er paa veien en dunkel lund, Hvor alferne er tilhuse. Hust, der maa du gaa med lukket mund; Selv nøkken derinde lader kun Sagte sin harpe bruse.

3. Men oppe paa fjeldet er der klang, Som gjenlyder i det sjerne. Der klinger bjelder og lokkesang; Med langeleg der paa sætervang Sidder min fagre terne. Welhaven.

300. [277]

R. 12.

Här är ljuft och godt att vara. O, hvad lifvet dock är skönt! Hör hvad fröjd från foglars skara, Se. hvad gräset lyser grönt! :,: Humlan surrar, fjäriln prålar, Lärkan slår i skyn sin drill, Och ur nektarfylda stålar Drikka oss smaa blommor till. :,:

Wennerberg.

301. [278]

Aa kjøre vatten, aa kjøre ve.
B. 54.

1. Naar vaaren aander paa li og fjeld Og vækker urterne af dvalen, Da dufter sødt fra hvert bakkeheld Vel tusend blomster gjennem dalen. Men af dem alle er dog fagrest en, Den glinser skjær foruden plet og men Og aander ud et sommerbud: Konvallen, blommernes blomme.

2. Den spirer helst paa et enligt sted, Hvor bakken luner for vinde; Men duften lokker dog hen dit fjed, Hvor du dens klynger kan finde. Der staar den, skjult bag det brede blad, Og bøier bly mod jord sin klokkerad — O, se dens kind, hvor lys og lind: Ja den er blommernes blomme.

3. Konvallen ligner dit hjertes brud, Den blonde nordiske pige; Den liljerene, den skjære hud Kan sindets renhed dig sige. O, denne milde, klare skjønheds magt Hver nordisk ungersvend i baand har lagt. Den dufter bly i læ og ly — Den selv er blommernes blomme.

Jørgen Moe.

302. [374]

Med straalekrans om tinde
L. 113 b. K. 891. S. 64.

1. Nu vinder lys paa mørke, Thi det er vaar: april, Og sne og is forsvinder For solens varme smil.

2. Da er mit bedste ønske: Kom kjære sol og varm Og smelt det kolde, haarde, Og styrk den veke arm.

3. Lys op i sjæl og tanke, Tør taaren væk fra kind, Giv haab og tro i hjertet Skab vaar i alle sind.

P. K. Sagenes ungdomssng.

303. [279]

Med straalekrans om tinde.
L. 113 b. K. 891. S. 64.

1. No livnar det i lundar, No lauvast det i lid, Den heile skapning stundar No fram til sumars tid.

2. Det er vel fagre ſtunder, Naar vaaren kjem her nord, Og atter ſom eit under Nytt liv av daude gror.

3. Guds kyrkja lyſa ſkulde Som høgt paa berg ein ſtad, Med ſumar utan kulde Og utan ſolarglad.

4. Guds ord vel altid lyſer, Den ſol gjeng aldri ned. Det hus, ſom Anden hyſer, Ligg ſtødt i ljos og fred.

5. Men ſtundom kom daa kulde Paa Herrens kyrkjemark. Det var, ſom Gud ſeg dulde, Og burte var Guds ark.

6. Det var dei myrke dagar, Guds ord var faahøyrd ſegn. Og hjartat frys og klagar; Det ſaknar ſol og regn.

7. So ſende Gud ſin Ande Som dogg paa turre jord. Daa vaknad liv i lande, Daa grøddeſt vænt Guds ord.

8. Daa er det ſæle tider Fyr Kriſti kyrkjegrunn. Daa lauvaſt det i lider, Daa livnar det i lund.

9. Du vaar med ljoſe dagar, Med lengting, liv og ſong! Du ſpaar, at Gud oſs lagar Ein betre vaar ein gong.

10. Daa me med vigſlad tunga, Med hjærleik heil og klaar Alt utan breſt og ſprunga Skal lova Herren vaar.

Blix.

304. [280] Rind nu op i Jeſu navn. S. 122 a. K. 173.

1. Nu paa vaarens unge dag Rører ſig de travle hænder, Ei omſonſt Gud ſolen tænder, Endt er vintrens ro og mag. Plogen over marken drager, Alt i haven ordnes ſmukt, Sæden ſaa's, at dyrket ager I ſin tid kan bringe frugt.

2. Vaaren med ſin travle lyſt, Mens jeg ſtuer, mens jeg vanker, Dybe, alvorsfulde tanker Kalder

frem i dette bryst. Ak jeg føler i mit indre, Hviler og et agerland; Mon jeg der Guds verk vil hindre Eller fremme, som jeg kan?

3. Virker jeg med liv og mod, Luger bort med kraft og glæde Hver en lyst, som ei tilstede Vil Guds ord at fæste rod? Kjender jeg og grant og nøie Agrens værste torn og sten, Skyr jeg ingen tid og møie For engang at faa den ren?

4. Der er Demas' verdenssans, Kaiphas' selvtilfredse hjerte, Ananias' hyklersmerte, Judas' lyst til guldets glans; Hvilken torn af disse slynger Nærmest sig omkring min arm? Hvilken sten af disse tynger Vegtigst paa mit sind og barm?

5. Gode Gud, i Jesu navn Vil jeg mig til dig henvende! Til min sjæletarv du sende Kraftens Aand i svagheds favn! Lad ei jorden mig beskjæmme, Som oplives ved din røst, Men lad ved din milde stemme Troen spire i mit bryst. Timm.

305. [359] L. 24 a eller K. 561. S. 8. DUS. 2.

1. Aa nei, for himmel rein og klaar! Aa sæle meg, no er det vaar! No spelar liv um land og strand; Aa sæle meg, at upp eg vann!

2. Aa nei, for dag Vorherre gav! So skirt um fjell, so svalt i hav! So linn ei luft, so høgt um haug! Og dette sæle solskinslaug!

3. Aa nei, eg høyrer lerka slaa Upp under bleike himmelblaa! Mot kveld ho stig med songen sin; Snart naar ho visst i himlen inn.

4. Sjaa maaken ror fraa klare nut I stille tak mot havet ut; Og fugl det kvitrar, kved og syng I tun og tre, i lund og lyng.

5. Og aa, som soli lognar trygg Som varmeflaum um barm og rygg! Og gjenom all den milde dag Det mjuke, salte havsens drag!

6. Det brydder straa, det sveller knupp, Og sevja stig i treet upp; Ein daam det vaknar søt og tung. Aa sæle meg, som er so ung! Garborg.

306. [281] Integer vitæ. DUS. 3. R. 958. S. 167.

1. Vingede skarer Flyr de sorte skove; Under dem farer Storm paa vildest vove, Over dem blinker Stjernen mildt og vinker Toget til palmernes ly.

2. Ak, om jeg kunde Følge fuglens baner, Vilde jeg blunde Dog blandt mørke graner; Hist i det fjerne Vinker ingen stjerne Saa sødt som drømmene her.

3. Her, hvor min glæde Klang fra alle dale. Her, hvor min spæde Blomst er lagt i dvale, Her vil jeg sprede Om min dunkle rede Vingen og vente min blund.

4. I mine drømme Gror der liljer fagre, Der ser jeg ømme Foraarsalver flagre; Af mine grave Danner de en have, Vækker mig smilende der.

Welhaven.

307. [282] R. 155.

1. Höften är kommen; hör stormarnes gny. Svanen tar afsked och svalorna fly. Blomman har bäddat i mossan sin graf; Vågorna brusa på villande haf. Necken mot klippan gullharpan slår; Skogsbruden fällar sitt grönskande hår.

2. Solen är slocknad; så mörkt blir på hed; Regnbäckar gråta längs fjällarne ned; Källan på knä står invid deras fot Och i sin urna tar tårarne mot. Sommarn här nere har slutat sitt lopp, Der uti stjernorna tindrar han opp.

C. F. Dahlgreen.

308. [370] N. 182 eller S. 138.

1. Havet er skjønt, naar det roligen hvælver Staalblanke skjold over vikingers grav! Skjønt naar i buen, hvor lysstraalen skjælver, Himlen og skyerne speiler sig af! Herligt, naar solen om aftenen daler, Flammer som ild over havspeilets rund! Yndigt, naar maanen om høstnatten maler Sitrende søile paa mørkeblaa grund!

2. Havet er stolt, naar det ægges til harme, Stormene slaar paa dets buklede skjold! Fnysende hæver det svulmende arme Høit imod skyborges truende vold! Tænder end lynilden ege paa jorden, Splitter selv bjergenes malmfaste slot, Havet dog ler kun af lynild og torden, Samler sig kræfter i kamplegen blot.

3. Brus da om Norge dit stormende kvæde, Herlige Nordhav, du kraftens idol! Sjung os et bjarkemaal, hvergang vi træde Slagdans paa bølgende tiljer om pol! Seierens funklende solglans om panden, Fri staa hver nordmand i løfting og stavn, Fri som dit megingjardsbælte om stranden Bugger os hæder og rigdom i havn! O. Wolf.

309. [377] N. 80.

1. Sjaa sole paa Anaripigg No gaar ho dit, som ho om notte ligg, Men fyst ho me Og stein og tre og alle te Forgylla lyt. Budeia skvattar fraa sit sæl: „Men montru kue kjem no taa seg sjøl!“ Hurulihu, lihulihu! Mi syte ku Er grumast støtt Bjøllunn dumt bakom haugom tona, Klunken rart att i bergom ljoma, Bekkjinn sillar som taaror stilt, E er hugilt.

2. Kor reint forunderle au lel Mit hjarta hopper op i me ikvell! Kor rart dæ æ, Naar fjellet tæ Sin afskje mæ Sin kjære gut! Paa Høvrings vakre sæter-

ſtul Idag viſt ſidſte gaangen helt me jul. De hænder fleir At aller meir døm ſaag ſit reir Naar døm flaug ut; Aller jentunn ſaa vakkert hulla, Bergljom, bækkjinn og bjøllunn ſulla. Detta ſpaar me viſt einkvort ilt E er hugilt. E. Hougen.

310. [380] K. 770.

1. Det ſpredes mer og mer det dunkle graa, Mildt aftenſolen ſer paa grønne ſtrande. Havfladen ſamler op det ſmukke blaa, Som ſvømmed himlen paa de ſtille vande.

2. Det er ſaa roligt over land og hav. Men græsſet gror i løn og blomſter vorde. Han, ſom gav blomſten vekſt, ei røſt den gav For at fortælle verden, hvad han gjorde.

3. Hvor deilig ſkinner veſten over muld! Det er, ſom himlen hiſt i aften ſtille Opſamled i ſit ſkjød alt jordens guld, At ei det ſkulde brødres hjerter ſkille.

4. Fred mellem menneſker, Guds fred paa jord! Hans dug paa hver uſkyldig blomſt hernede! Du gyldne ſol, ſom daler mild og ſtor, O, dal ei over nogen broders vrede! F. J. Hanſen.

311. [379] At ſige verden ret farvel. L. 75 a. K. 68 ell. S. 77.

1. Lær mig, o ſkov! at visne glad Og tænke: trods det gule blad Et bedre foraar kommer, Da livets træ ſkal herligt ſtaa Og fine dybe rødder ſlaa I evighedens ſommer.

2. Lær mig, o lille trækfugl du, At ſvinge mig med freidig hu Til ubekjendte ſtrande! Mens alt er vinter her og is, Da ſkal et evigt paradis Mig hisſet aabent ſtande.

3. Lær mig, du lette ſommerfugl, At liv udvikles kan i ſkjul, Til det ſig brat opſvinger! Mit ſtøv, naar det hos orme bor, Skal vente da, i ſorten jord, Paa gyldne purpurvinger.

4. Lær mig, min frelser, Jesus Kristi At smile, som du smiled sidst, I sky, høit over sorgen. Da trindt det klang fra englekor: Langfredags bitterhed var stor, Men sød er paaskemorgen!

Efter Ohlenschlæger ved Grundtvig.

312. [283] S. 1024. S. 125.

1. Maalet hennar mor me vil Aldri aldri gløyma! Kor det gjeng i verdi til, Det vil tunga gjøyma! Der me fekk i moderarv Alt det bedste, hjartat tarv!

2. Harald aatte inkje staal Betre til sit yrkje: Olav og ved dette maal Bygde upp vaar kyrkje; Tunga talad, borni log; Folkelukka aldri dog.

3. Skal so Noreg standa enn, Daa lyt fram fyr staalet Noregs kvinnor, born og menn Leggja hug til maalet. Tynas tunga, døyr me fleir, Standa aldri upp at meir.

4. Me, som her ei mor ha' aat Upp i desse dalar, Aa, me veit, me veit det godt, Kor so hjartat talar — Veit, at maalet hennar mor Hev fyr os dei rette ord.

Reitan

313. [284] Lover den herre. L. 80. K. 149.

1. Herre, du skjænked os tonernes kvægende gave, Sange til glæde og virke, ja sang over grave. Høit fra dit kor Med dit det salige ord Kom de til os i det lave.

2. Atter den stige imod dig, den tonende bølge! Bort med hver mislyd, som vil over samklangen bølge! Hjerte og mund, Enige dybt i sin grund, Op mod din trone vil følge.

3. Høit dig vi priser for frelsen i Kristus, vor Herre. Priser for livet, du gav os, nyskabt til din ære. For smaat og stort, Alt, hvad du kjærlig har gjort, Samstemmig pris vi frembære.

4. Pris vi dig bringer for aarene kjære og mange, Mens vi har sunget os sammen med liflige sange. Lær os engang Synge den fuldkomne sang, Prise dig evige gange. Gustav Jensen.

314. [285] DUS. tillæg 15. R. 1007.

1. Aanders Herre, du skal raade For de skatte, du mig gav. O, men vis mig og din naade, Naar min sang er stilnet af; Thi alt mer mit hjerte banker I usigelige tanker Ved den store livets gaade.

2. Lad min sangerkrans da slynges Hen i støv paa glemsels kyst, Naar kun hist, hvor alt forynges, Sjælens dyb har lutret røst; Naar kun der jeg griber tonen I det store kvad for tronen, Som til himlens harper synges. Welhaven.

315. [286] Havet er skjønt. R. 162 eller S. 128.

1. Sangen har lysning, og derfor den gyder Over dit arbeid forklarelsens skin! Sangen har varme, og derfor den bryder Stivhed og frost, saa det tør i dit sind! Sangen har evighed, derfor den skyder Fortid og fremtid ihob for dit syn, Aander uendelig attraa og flyder Bort i et lyshav af længsler og lyn!

2. Sangen forener, idet den fortoner Mislyd og tvil paa sin straalende gang; Sangen forener, idet den forsoner Kamplystne kræfter i samstemmig trang, Trangen til skjønhed, til daad, til det rene! — Nogle kan gaa paa den lyslange bro Højere, højere, frem til det ene, Som ikke aabnes for andet end tro.

3. Fortidens længsler i fortidens sange Kaster vemodig en aftenrød glans, Samtidens længsler i toner vi sange Ind for en eftertids sjælfulde sans

Slegternes ungdom i sangen har møde, Tumler sin stund i de tonende ord; — Fler end vi aner, ja aander af døde Vugges i kveld i vort festlige kor!

Bjørnson.

316. [287] DUS. 154. K. 184.

1. Ret som ørnen stiger Op mod himlens blaa Gjennem luftens riger Sangens toner gaa, Løftende din sjæl Op mod lysets væld.

2. Alt, hvad stolt og herligt For din tanke staar, Alt, hvad ømt og kjærligt Helst dit sind attraar, Alt dit hjertes trang Toner frem i sang.

3. Freidig ved dit virke, Trøsterig i nød, Høitidsfuld i kirke, Vemodstung i død. — Gjennem ve og lyst Toner sangens røst.

317. [288] K. 1013.

1. Nys seiled vi en solblank time Herind med jubelkor Og hørte pinseklokker kime Rundt om den dybe fjord. :,: Og løv og lier kranset Vor færd saa smukt, Paa bølgen solstin dansed Til tonens flugt. :,:

2. Snart glider vi, mens maanen rinder, Hjemad paa natlig sti, Af dag, som svandt, skjød stille minder Med ord og melodi. :,: Men som paa bølgegrunden Sølvmaanens pragt, Staar nu til sangen bunden Vor broderpagt. :,:

3. Saa lad kun afskedsstunden brede Sin skumring om vor sjæl, Den sprænges ei, vor broderkjede, Ved klangen af farvel. :,: Som glade trækfuglskare Vi bort nu fly, Fra sang til sang vi fare; — Vel mødt paa ny! :,:

A. Dietrichson.

Ny stevtone.

318. [289] B. 147. K. 1016 eller S. 101.

1. Til lags aat alle kann ingen gjera; Det er no gamalt og vil so vera. Eg lykkjer støbt, at det høver best Aa hjelpa den, som det trenger mest.

2. Og kor du bryggjer og kor du bakar, D'et alltid ein, som det inkje smakar; Og naar den eine daa gjerer rop, So ropar sidan den heile hop.

3. D'er mange nog, som vil domar vera Og læ aat alt, som dei andre gjera. Og lyte finna dei rundt i kring, Og sjølve gjera dei ingen ting.

Ivar Aasen.

319. [291]

Se hist ved Østersaltets vove.
B. 25. eller S. 129. R. 1025.

1. Her ser eg fagre fjord og bygder, Som mange gamle kjempor bar, Med mange slike store bygder, At tidt me tru, det gudar var. Dei ord, dei til oss hava skrivet, Dei glima som i soli dogg, Fyr tanken kvast dei gjekk paa livet, Som mannen sin, med harde hogg.

2. Dei kjærleg leik og lengtan kjende, Og aatte denne livsens glod, Dei vermde vel, men meir dei brende, Og seig som soli ned i blod. I myrke villa tidt dei ravad', Men endaa er det sanne ord: Dei aatte det, som du maa hava, Um eingong du skal verta stor.

3. Sit blod som vatnet burt dei øydde, Med leik sit hjartasaar dei saag; Og endaa i den stund dei døydde, Paa tunga vit og løgje laag. Det var, som ingen kunde fanga Og slaa deim endefram i slag; Men at til grunns dei maatte ganga Som for Guds eiget andardrag.

Vinje.

320. [292]

Integer vitæ. DUS. 8.
S. 167. R. 958.

1. Eder, hvis navne Ei for mængden sunkle, I, som fik gavne, Glæde i det dunkle, Eder, hvis tanker Evig grøn sig ranker Om mangt et sorrigfuldt sind, —

2. Hver far og moder, Som for barn har bedet, Kjærligheds floder Over landet spredet, Og hver en datter, Som med barnelatter Smykked det elskede hjem!

3. Hver trofast kvinde, som bar tornekransen, Du, om hvis minde Perler taareglansen; Hustru, som kjæmped Og for andre lemped Sorgen, mens selv du har lidt, —

4. Hvert ildfuldt hjerte, Slukt i dødens kulde, Hvis mindekjerte Skinner over mulde: — Her over graven Takker vi for gaven, Takker fra søskendes flok!

5. O, naar vi brænde Hed af stridens harme, O, lad os kjende Eders søskendarme! Lad eders skygger Følge, naar vi bygger Kjærligheds tag om vort land!

Nordahl Rolfsen.

321. [293] I rosenlund. DnS. 129. K. 145 a. S. 180.

1. Der er en rigdom af kræfter gjemt Fra slegt til slegt i det dybe, Til større dagverk og daad bestemt End kun i mulmet at krybe. — De vil saa høit i flamme slaa, Som tanker op kan stige, Og over alle have naa Til fjerneste land og rige.

2. De kræfter vokser sig stor og sterk Til hele folket at favne; De øver tankernes store verk Og vil ei glimre, men gavne. Det høie syn, den sterke tro Skal løfte haandens virke Og slaa for alle mand en bro Til folkeaandens kirke.

3. Naar alle kræfter nu kommer med Og lægger haanden paa verke, Og alle kampe kun gjælder fred, Hvor aanden løfter sit merke, Da kommer daadens store dag, Da folket helt skal leve Og magte selv det tyngste tag, Dets seier vel kan kræve.

4. Naar hver en bom er i fliser sprængt, Som kun vil stænge og dele, Og enhedstanken til alle trængt, Saa folket det er det hele, Da skuer fædre op igjen Og signer det forente: Hil sæl dig Norge og dine mænd, Det var just saa, vi mente.

Reitan.

322. [294] Vift stolt paa Kodans bølge. B. 156. S. 159.

1. At far min kunde gjera Det gilde, han hev gjort, og fram i livet bera So myket gjevt og stort, Det var fra dag til annan For meg so god ei stød; Stor arv det er for mannen Av godtfolk vera fød.

2. Slik kar var aldri funnen, So langt som soga veit. Og ordet flaug fraa munnen, So godt som sverdet beit. Du høyrd' en aldri mala I klynk um sine kaar. Den guten kunde tala Med skjemt um sine saar.

3. Han lærde fransmann fikta Og finna riddarverd Og engelsmannen dikta Og hava sjøen kjær. Og fremst han stod i lina, Og rett han stelte den. Fraa Skolland til Messina Han skapte styresmenn.

4. Min store fader bøydde — Sjaa det me alle maa — Og arven burt dei øydde, Men sumt eg att kann faa. Her gjeng eg stundom sliten Og leitar etter ord! Skal tru, eg er so liten, For det, han var so stor?

5. Men graset gror paa bøen Og korn paa gamall vis; Og enno gamle sjøen Er lika fri for is; Vaar' fjell er lika haage Og lufti lika blaa; So enno lika fjaage Me fram kan stemna paa. Vinje.

323. [295] DUS. 189. K. 145 a. S. 180.

1. I rosenlund under sagas hal, Der gjemmer hellige minder, Med sagte, rislende bølgefald Den klare Søkkvabæk rinder. Der er en kalk saa sød og sval Af dette væld at tømme, Og Nordens mænd fra fjeld og dal Gaar did i vaagne drømme.

2. Thi elven nynner et gammelt kvad, Der bæres vidt over strande, Om Æsers drot, som ved bredden sad Og drak af rislende vande. Mens sagas aand i denne drik Det svundne aabenbared, Stod fremtids syn for Odins blik Af mindets glans forklaret.

8. Vi vandrer da til den klare strøm I sagas fredede rige. Vort Nordens lyseste fremtidsdrøm Vil der af bølgerne stige. Thi Odins æt har intet væld, Der mere liflig kvæger End dette haab for Nordens held, Som bor i mindets bæger. Welhaven.

324. [296]

B. 89 eller K. 996.

1. Her ser eg Haralds Haug fyre augom; Lenge var eg lystad Aa lydast til honom. Botnad paa berget Berrsynt mun han standa Millom hump og hamar Paa Haugalandet.

2. Vist er han vorden Vonom mindre: Grunnen er graven Grassvorden riven; Aker er upplagd Um allan haugen; Alsi glima globjart Paa gløymde gravi.

3. Her heve fagna-folk Faret or heimen; Her hev ein gild gut Gjenget til kvila. Harald haarfagre Høyrde du vel gjetet; Nog er i Noreg Namn hans kunnigt.

4. Ringt var det riket, Som raada han skulde; Storo var det stiget, Daa styret han slepte. So var skjell skifte I skipnaden inne, Som i kolmyrke koven, Naar kola er tendrad.

5. Etter kom or ætti hans Ervingar dyre, Dei, som verde vaaro Verdi aa styra, Dugstore, daadstore, Dygderike sellar, Nog er i Noreg Namn, som klinga.

6. Lidna ero langa Ljosa tider; Daa var baad og bygd Med Dovralands gutom; Stod i blidom blome Blaaberg-landet; Heider og heppa Var i Haralds rike.

7. Lidna ero langa Laaka tider; Haraldsætti øydest. Og ilt var skiftet: Maattlaus, modlaus, Minnelaus vart lyden; Hædt og herjat Var Haralds rike.

8. Endaa trur eg, anden hans Yver oss mun sviva, Lydast um landet, Leita etter storverk. Mykje mun han fegnast, Naar manndom han merkar, Naar som landslyden Likjest forfedrom.

9. Fram baa, frendar, I fredelege kappstig! Rette det, som rengt er, Reise det, som velt er, Byggje og bøte Med bot, som duger, Gjere verk, som vara Til verdi øydest! Ivar Aasen.

325. [297] S. 186 eller R. 788.

1. Sol er oppe, Skovens toppe Glimrer alt som Gimles tag; Bud os bringer Hanevinger, Hanegal om klaren dag. Vaagner, vaagner, Nordens helte! Springer op og spænder belte! Dag og daad er kjæmperim.

2. Høit det gjalder, Luren kalder Kjæmper op af morgenblund. Stolper knager, Luer brager, Blusser over grønne lund; Vaagner! ei til gammenstale, Vin og smil i kongesale — Hildurs leg er nu for haand.

3. Sol er oppe, Skovens toppe Glimrer alt som Gimles tag, Bud os bringer Hanevinger, Hanegal om klaren dag. Vaagner, vaagner, Nordens helte! Springer op og spænder belte! Morgenstund har guld i mund. Grundtvig.

326. [298] S. 162. R. 1005.

1. Kom en yngling frem og sagde: „Ham jeg tror paa, ham, som skabte Jord og himmel og os alle!" — Straks Gud valgte ham og sagde: „Han kan sine frænder samle!" Harald. Halvdans søn, han var det.

2. Kom en yngling frem; — de sagde: „Samlerætten! Haralds aasyn!" Bød ham riget, blotet med ham. Men han reiste sig og sagde: „Kun i Kristus kan I samles!" Haakon, Haralds søn, han var det.

3. Kom en yngling frem og sagde: „Vise vil jeg, hvem er sterkest, Eders guder eller Kristus!" Og han stod der, seiersikker, Styrke, skjønhed, lyste af ham. Olav, Trygves søn, han var det.

4. Kom en yngling frem og sagde: „Kristmænd, korsmænd, kongsmænd! følger Mig i kamp for Kristi lære, Stort det er for ham at leve, Større dog for ham at falde!" Olav, Haralds søn, han var det.

5. Da, først da blev folket kristnet, Da, først da blev folket samlet; Undret over Olafs kirke, Arven af hans love gav dem Fælles fædreland og ære, Kristnet, kristnet, samlet, samlet. Bjørnson.

327. [299] S. 160. R. 916.

1. Brede seil over Nordsjø gaar, Høit paa stansen i morgnen staar Erling Skjalgson fra Sole, Speider over hav mod Danmark: Kommer ikke Olav Tryggvason?

2. Seks og femti de drager laa, Seilene faldt, ... mod Danmark saa Solbrændte mænd, ... da steg det: Hvor bliver Ormen lange? Kommer ikke Olav Tryggvason?

3. Men da sol i det andet gry Steg af hav uden mast mod sky, Blev det som storm at høre: Hvor bliver Ormen lange? Kommer ikke Olav Tryggvason?

4. Stille, stille i samme stund Alle stod, thi fra havets bund Skvulped som suk om flaaden: Tagen er Ormen lange; Falden er Olav Tryggvason!

5. Siden efter i hundred' aar Norske skibe til følge saar, Helst dog i maanenætter: Tagen er Ormen lange; Falden er Olav Tryggvason! Bjørnson.

328. [362] S. 161.

1. Dei stod paa Stiklestad, fylka til strid, Den gamla og so den nya tid. Det som skulde vekka, Mot det, som skulde siga, det, som skulde falla, Mot det, som skulde stiga.

2. So drog dei sverdi i sama stund, Den bjarte kong Olav og den graa Tore Hund. Og hærropet dunde, so jordi ho dirra, Og spjoti dei suste, og pilarne svirra.

3. Men so er det sagt, at ein gasta kar, Tord Folesson, merket hans Olaf bar. Og denne Tord merkesmann honom me minnast, Solengje i Noreg merkesmenn finnast.

4. Daa Tord han kjende, han baneſaar fekk, Der fram i ſtriden med merket han gjekk, Daa ſtøyrde han ſtongi, ſo hardt han kunde, I bakken ned, fyrr han ſeig innunde.

5. Og gamle ſoga, ho ſegjer ſo, At Tord han ſtupa, men merket det ſtod. Og ſoleis maa enno mannen gjera, Skal framgongs-merke i Noreg han bera.

6. Mannen kan ſiga, men merket det maa I Noreg ſi jord ſom paa Stikleſtad ſtaa. Og det er det ſtora, og det er det glupa, At merket det ſtend, um mannen han ſtupa. Sivle.

329. [300] S. 158. R. 910.

1. Paa ſolen jeg ſer, det lider alt frem, Snart er det ved høimesſetide — O den, ſom en ſtund fik ønſke ſig hjem Blandt folk, ſom paa kirkevei ſtride! Naar ſolſkiven ſtiger lidt, ſaa den ſtaar Der midt over ſkaret i kammen, Da ved jeg, i dalen klokkerne gaar, Da ringer fra taarnet det ſammen.

2. Mens ene jeg gaar i ødslige fjeld Og kun hører bjelderne klinge, Staar jenternes flok med ſyljer og tjeld Paa vangen, hvor klokkerne ſvinge. Nu kommer vel Odd i ſuſende trav Som ellers paa Elgsblaks-ryggen: Han klapper dens hals, han let ſpringer af Og binder den henne i ſtyggen.

3. Han vender ſig alt, men ſtanſer dog lidt Og taler og fløiter til folen, Og ſaa gaar han ind med mandige ſtridt Og ſætter ſig fremme i ſtolen. Han luder ſig ned og beder ſin bøn Og hæver ſaa atter ſit øie: — Men hvorhen da blikket pleier i løn At glide — det huſker jeg nøie.

4. Det nytter ei ſtort at tage ſin bog Og ſynge i heien ſin ſalme; Mit loft er for høit, Og her er det dog, Som tonerne blegne og falme. O den, ſom

idag fik blande sin røst Med hans og de øvriges stemme! Gud give, at snart det lakked mod høst, Gud give, jeg atter var hjemme. Jørgen Moe.

330. [302] S. 127. B. 92. K. 1023.

1. „Nyst munde det regna so saare, Og det dryper af tre og af run; Vind og stein, furugrein hev deg rivet, Dei hev slitet di kaapa isund.“ „Um det regnar og snor, Um det stormar af nord, Uti hugen so leika dine ord!“

2. „Eg kan sjaa det paa augom so klaare, At du nyst gjekk og taarorna gret; Regn og vind, sorg i sinn, graat i auga Du, som heve den hugen so let!“ „Kvar den taara, som fall, Og so fagnaden al Heve du daa aaleine uti vald.“

3. „Kor du gjeng, paa din veg vil eg breida Kvar ein blom, kvart eit angande blad, Fugl paa grein, kvar og ein vil eg beda — Skulo kveda og kvitra deg glad.“ „Lat deim anga for vind, Lat deim syngja i lind, Visst dei inkje kan svæva mit sinn.“

4. „Men i morgon, naar soli ho stiger, Fyre moder di bøni eg ber. Og eg bed henne blid, som det høver: Fær eg vera deg sonen so kjær?“ „Sjaa det ljosnar i lid, Vinden leikar so blid, Du skal vera min ven i allan tid.“ Ved Krohn.

331. [303] S. 200. B. 95.

1. Der ander en tindrende sommerluft Varmt over Hardangerfjords vande, Hvor høit op mod himlen i blaalig duft De mægtige fjelde stande. Det stinner fra bræ, det grønnes fra li, Sit helligdagsskrud staar egnen klædt i; — Thi se, over grønklare bølge Hjemglider et brudefølge.

2. Saa drager de fremad med lysteligt spil Henover den blinkende flade, Og baad efter baad sig slutter dertil Med bryllupsgjester saa glade. Det blaaner fra kløft, det skinner fra bræ, Det dufter fra blomstrende abildtræ, — Ærværdig staar kirken paa tangen Og signer med klokkeklangen. A. Munch.

332. [305] Ja, vi elsker dette landet.

DnS. 134 og tillæg 1. R. 120. S. 138.

1. Over vidtudstrakte lande Bygger vi i Nord, Spredt blandt øer, sunde, strande, Dale, fjeld og fjord, Bygder samled sig om kirke Og fik orgelsang. :,: Hvad, om Nordens hele virke Samlet blev engang? :,:

2. I en høitidsstemning sænker Stille sig min sjæl, Naar jeg alle arner tænker I en nordisk kveld: Bagom disse lyse ruder Nordens arbeid' bor, :,: Og af folkehjemmets guder Bygges du, o Nord! :,:

3. Hvert et bo fra fjeld til fjære Rundt det vide land, Bær' dit stille virkes ære, Nordens arbeidsmand! Kan som sagabog fortælle Om, hvad sved der randt, :,: Og hvor tungt du maatte trælle, Før du tomten vandt. :,:

4. Thi dit virke stod alene Som de spredte hjem; Først naar alle sig forene, Naar hver enkelt frem; Først naar alle hjemmets stuer Her indunder pol :,: Samler sine arneluer, Tændes Nordens sol. :,:

5. Arbeidsmand, hvor end du strider Rundt i Nordenland! Se, det gryr mod lyse tider Paa din himmelrand. Alt som sand oplysning vinder, Lyses op hver krog, :,: Og en solklar dag snart stinner Paa arbeidertog. :,:

Jonas Lie.

333. [306] Bær nu glad og vel tilmode.

R. 140 a eller R. 196 b. S. 74.

1. Arbeidsmand og arbeidskvinde — Hvilket fagert hædersnavn! Større kan du ikke vinde, Det

bær' i sig folkegavn. Herren selv var haandverksmand, Haandens virke adled han. Mangen titel kan undværes, Denne dag for dag skal æres.

2. Lad vor gjerning strævfuld være, Trætte kraften mangen gang, Freidigt sind kan møien bære Og den korte af med sang. Gi'r den ikke herreret, Dagligt brød gjør ogsaa mæt; Om med tak til Gud du tager, Mer end herrekost det smager.

3. Freidigt mod og hjerteglæde, Det er tro arbeiders lod; Tit deraf i rigdoms sæde Kjendes kanske savnets brod. Gjør din dont i Jesu navn! O, hvad bringer da den gavn: Renset hjerte, løftet tanke, Som paa himlens dør tør banke.

4. Arbeidsmand og arbeidskvinde! Stort er kaldet, Gud dig gav; Om du vil til ham dig binde, Ros i Herren dig deraf! Er Guds ord dig lys og lygt, Vandrer du i Herrens frygt: Ei med noget kaar du bytte, Før du skal til himlen flytte.

Jørgen Moe.

334. [307] B. 109 og 58. S. 170. K. 999. (Se Norges blomsterbal).

1. Den norske sjømand er Et gjennembarket folkefærd; Hvor fartøi flyde kan, Der er han første mand. Paa togt og hjemme her, Ved sund og skjær og fiskevær Han tar sin Gud i sind Og sætter livet ind.

2. Her er et folk i krig For livet uafladelig — Med dyre mandefald I kampe uden tal. Det, som er dagligdags, Det nævnes ikke saadan straks. Og tidt er ingen med, Som bringe kan besked.

3. Men vesle fiskerbaad Har baaret frem saamangen daad Af mod og herlig kløgt, Skjønt aldrig den blev trykt, Og mangen sjømands liv Fik dødens krans af tang og siv, Som burde havt i guld Sit navn blandt heltekuld.

4. Sankt Olavs korsets ros Ret høvde for en vestlandsk lods, Som redded hundred' mænd Og hundred' om igjen. Og mangen liden gut, Som red paa hvælvet hjem tilslut, Naar far var sat ombord, Han burde havt et ord.

5. Dog, Norges høie kyst Er landets eget moderbryst Med næring og med graad Ved sønners raske daad. I det er alting gjemt, Og der er ei det mindste glemt Fra Hafursfjordens dag Til ham paa sidste vrag.

6. Det følte hver, som kom Fra reis igjen og saa sig om; Det følte hver, som gik, I sidste afskedsblik — De følte, hvor de for, At landets lykke var ombord: Vor ære og vor magt Har hvide seil os bragt.

7. Hurra for dem idag, Som farer under norske flag! Hurra for lodsen, som Dem først imøde kom! Hurra for dem, som ror Sin fiskerbaad paa hav og fjord! Hurra for alles lyst: Vor skjæromkranste kyst!

Bjørnson.

335. [308] B. 115. K. 1001.

1. Fjeldbyggen agter paa tiden; Vinter, naar dagen er liden, Tar han øks paa nakken i bakken, Gaar i dyben sne op til lenderne, Finder sig et træ, kroket til at se; Hugger deraf meier, som pleier Bruges under slæde paa veier.

2. Seksringer, otringer lange, Aarer og øsekar mange Ved han vel at lage og mage Tofte, tilje, pligt, mast og andet sligt, Som er brugeligt i sjømænds distrikt, Sælger dem til smellen, for felden Blir betalt med fisken paa hjelden.

3. Anden slags skoghugst og vanker, Rigdom som græs man her sanker, Fanger fine punge helt tunge, Er dog niding ret, som ei selver let Gider æde sig mæt, koster sig kun slet, Gaar udi en kofte tidt ofte, Som ei skjuler lend eller hofte.

4. Bønder, som bor ind i fjorde, Part haver deilige jorde, Eng og grønne volde blandt knolde, Frugtbart korneland, som vel nære kan Rundelig sin mand, ligger for et spand. Er dog god for tvende, ja trende, Føder kvæg og faar uden ende.

Peder Dass.

336. [309] B. 99 eller S. 164 eller K. 1012.

1. Bondestanden er mig kjær; Thi min fader bonde er, Hvem jeg har at hædre; Og paa moders huldе skjød Blodets røst mig kjærlig bød: Mindes alle fædre.

2. Har end bondens kaar og færd Kun for øiet ringe værd. Det skal ei vildlede; Thi jeg ved, at uden glans Findes tit for hjertets sans Guld, som ret kan glæde.

3. Aldrig har en lofte graa Gjort sin mand til dum og raa I vort Norges dale. Hjerteglød og tanke klar Vei til hytten fundet har Som til herresale.

4. Intet sprog, hvor høit i rang, Har saa dyb og hjemlig klang Som den bølgetale, Hvori fædres aandedrag Rører sig for livets sag, Vækker os af dvale.

5. Kaldes det end bondesprog, Ægte malm det eier dog, Har et ord at melde, Som os bringer sødt ihu Baandet mellem før og nu Blandt de norske fjelde.

6. Bondens hytte er mig kjær! Naar jeg den i lien ser, Drages mig i minde, Hvor jeg der af rode randt, Og hvor blidt de dage svandt, Som jeg nød derinde.

Reitan.

337. [310] B. 111 eller K. 691.

1. Ondt ofte lider den fiskermand, Som ud maa fare, før hanen galer, Al dagen plaske i kolde vand,

Paa hjem ei tænke, før solen daler, I vaade trøie — snedrev i øie — O, sad I der, I guldklædte høie, I andet fandt!

2. Dog snart gaar dagen og alting let, Naar drotten ramler, og lod ei stanser, Og kniv ei hviler paa maddingsbræt, Og fisken op efter snoren danser: Da spares arme — at bankes varme, Madkisten glemmer de tomme tarme, Som skrege før.

3. God hustru hjemme ser ud igjen: Det kvelder tidlig, og kold er stuen, I krogen sætter hun rokken hen, I asken rager, gjør ild paa gruen. Tungt op fra stranden — ind stamper manden, Tre vaade trøier, en efter anden, Han slænger hen.

Kl. Frimannn.

338. [311] Dus. s. B. 104. R. 1019.

1. Os ha gjort, kva gjerast skulde, Ysta ost og kjinna smør. No staar at aa kløvja øykjom, Setja laas for sæterdør. Korkje finns det meire føe Her for heie hell for krist, Gla æ' os, os slepp aat bygden, Meire gla æ' kue vist.

2. Farvel mark, som fenan gnagad, Der eg gjette mangen gong! Farvel skog, som ofte ljomad Taa min lur og stut og song; Farvel hulder, som der budde, Fløt no du ti sæle in, Vinters tid er ilt aa liggja Ute baa for ver og vind.

3. Kom no alt, ti sætre finnast, Kom og følgi aat bygden ne, Heile jori æ no røyugt, Kvart eit straa høyr fenan til; Skund døkk, folkje ventar heime, Bufærsleffa vil døm haa; Her æ inkje meire gjera, Folk og fena lat os gaa!

Edv. Storm.

339. [312] Tone af Elling. R. 1027.

1. Smaa-sporven gjeng i tune Og tippar konn og ribbar straa Og hev so god ei une Og lær aat

katten graa. Pip, pip, det so seg lagar Alle dagar At Monsemann meg jagar, Men kan meg aldri faa.

2. Eg er so lett paa vengen, Og Mons maa sleikja seg um trut; Kvitt, kvitt, den gamle drengen, Han sekk so mang ei sut. Og um i vide ringar Hauken svingar, Eg burt meg kverv og kringar Og slepp av leiken ut.

3. Eg liver dagar lette Og eg er fornøgd, aa ja, aa ja! Kvar dag eg fær min mette, Som eg det bedst vil ha. Pytt, pytt, tarv aldri røa! Nok i løa! Der ligg den rike grøda; Der kan eg berre ta.

4. Og tit eg fær i joli Ein godbit fin af Veslemøy; Og frys det, hev eg skjol i Det gode, varme høy. Og so — kvitt, kvitt, gomaar'n! So kjem vaaren, Daa fri paa vengen boren, Eg byggjer reir paa øy.

Haugtussa (Garborg).

340. [367] B. 97. Støylen: Barnerim nr. 1.

1. Litle fuglen sette seg paa kyrkjespong, Gud raade! Hon song so fager ein ottesong. Herre Gud sende oss sin naade.

2. Litle fuglen sette seg paa kyrkjespong, Gud raade. Og presten han undrast paa den litle fugle song. Herre Gud sende oss sin naade.

3. Litle fuglen sette seg paa kyrkjegaatt, Gud raade. Han song so fagert um stort og smaatt Herre Gud sende oss sin naade.

4. Litle fuglen sette seg paa kyrkjetorn, Gud raade. Han song so fagert for alle smaaborn Herre Gud sende oss sin naade.

5. Litle fuglen sette seg paa lindekvist, Gud raade. Han song so fagert um Jesus Krist. Herre Gud sende oss sin naade. Fraa Sunnmør.

341. [368] B. 98.

1. Her bur ein bonde inkje langt herifraa, Og den, som heiter no Stein, Han heve seg dei søninne tolv, Men ingjen er slike som ein. „Aa, det var no sulla eg," Sa' han unge Raamund.

2. Dei tener seg uti kongjens gard Han Hom-lung og saa han Kaare, Men ingen er slike som unge Raamund, Fer han ber hjartat af staale. „Aa, det er no inkje av staal," Sa' han unge Raamund.

3. Dei genge seg ut paa leikarvollo, Der hom-menn leikar til hove, Og daa var han Raamund paa knokunne berr, Dei hommenn aat honom loge. „Aa, de tar no inkje læ," Sa' han unge Raamund.

4. Der budde eit troll uti bergjo nord, Som vilde kongsdottri herje, Og kongjen han viste seg ingjo raad, Hoss han sille dotter si bergje. „Eg skal hennar sulla verja," Sa' han unge Raamund.

5. Inn saa kom han Hølgje Kvass, Det totteſt breste under tilje: „Kongje, du skal meg di dotter gjeva Alt med godan vilje!" „Du skal hennar inkje faa," Sa' han unge Raamund.

6. Og det var no han Hølgje Kvass, Han glutte seg bak ivir herd: „Hot er det fer ein liten gut, Som seg mune tru saa vel?" „Aa, det er no sulla eg," Sa' han unge Raamund.

7. Og sinna saa vart no han Hølgje Kvass, Han stuka i alle mollo, „Du, Raamund, du skal meg møte idag Alt ut paa leikarvollo." „Eg skal deg sulla møte," Sa' han unge Raamund.

8. Og fyri gjekk alle kongjens hommenn Og alle i brynjunne side, Men etter gjekk Raamund, bondens son, Han skjeſte paa kluoða den fride. „No er mi klubbe skjeft," sa han unge Raamund.

9. Og det var Raamund, bondens son, Han

sneidde med klubba den fride, Saa slog han til honom Høilgje-Kvass, At hovu' i sjau lutir mon drive. „No slog eg hosta hart," Sa' han unge Raamund.

342. [369] Støylen: Barnerim. Tillæg Tone 6.

1. Liti Kjersti ho var seg so litl' eit viv, Bronfolen løyper lett. Ho kunna kje raada sitt unge liv Med det regner og det blæs. Fer nordan under sjøllo Der leikar dei nordmenn.

2. Liti Kjersti ho var seg so liti ei brur, Ho kunna kje nyklann i laasanne snu.

3. Liti Kjersti ho uppaa gullhorpa slog, Det høyrde bergekongen i bergi nord.

4. Bergekongen kom seg ridandes i gaard, Paul gullsmed ute fer honom staar.

5. Velkomen bergekongen til heimen min, No hev eg bryggja og blanda vin.

6. Eg er kje um anten brygg held' bland, Eg er meir um liti Kjersti det liljevand.

7. Liti Kjersti ho er seg so liti og ung, Ho kan inkje bera brurkrona tung.

8. Aa kan eg no inkje liti Kjersti faa, So skal eg lata eld yver Beiarlandet gaa.

9. Aa før du skal brenna mit landet til mein, So tak liti Kjersti og flyt henne heim.

10. Bergekongen ha' seg ein gangare spak, Bronfolen løyper lett. Han sette liti Kjersti upp paa hans bak Med det regner og det blæs. Fer nordan under sjøllo Der leikar dei nordmenn.

11. Bergekongen reid berget tri gonger ikring, Og berget det opnast, so dei kom inn.

12. Dei sette liti Kjersti paa sylvarstol, Dei gav henne drikka av sylvarskaal.

13. Den fyrste drykken liti Kjersti ho drakk Dei kristne londo ho endaa gat.

14. Hori er du fødd, og hori er du boren, Og hori er dine jomfruklæder skorn'?

15. I Beiarlandet der er eg fødd og boren, Og der er mine jomfruklæder skorn'.

16. Den andre drykken liti Kjersti ho drakk, Dei kristne londo ho endaa gat.

17. Dei gav henne drykk av det raude gullhorn, Dei slepte der nedi tri villarkorn.

18. Den tredje drykken liti Kjersti ho drakk Dei kristne londo ho aldri meir gat.

19. Hori er du fødd, og hori er du boren, Og hori er dine jomfruklæder skorn'?

20. I berget er eg fødd, og der er eg boren, Og der er mine jomfruklæder skorn'.

21. I berget vil eg liva, og der vil eg døy Med det regner og det blæs. Og der er eg kongens festarmøy Med det regner og blæs. Fer nordan under fjøllo, Djupt under hello, Der leikar dei.

343. [313] S. 135 eller R. 552.

1. „Blaamann", „Blaamann", bukken min, Tenk paa vesle guten din! Bjønnen med sin lodne feld Kann deg taka seint i kveld.

2. Gamle „Lykle", moder di, Seint kom heim med bjølla si. So ikring seg ho mund' sjaa, Likesom der var faare paa.

3. Det saag ut, som der var naud, Kannskje no du ligger daud. Tidt du dansad kring um meg, Mangt eg rødde baa med deg.

4. Naar eg laa som blind og dauv, Grov du paa meg me di klauv; Ja, du vilde vekkja meg Upp til leiken din med deg.

5. Du var spræk og glad og god, All min ros du vel forstod. Tidt du veit eg sa' til deg: „Han veit meir enn mata seg."

6. „Blaamann", „Blaamann", svara no, Mækre med din kjende ljod! Inkje enno, „Blaamann" min, Maa du døy fraa guten din. Vinje.

344. [314] S. 123. B. 122. K. 1000.

1. Ingerid Sletten af Sillejord Havde hverken sølv eller guld, Men en liden hue af farvet uld, Som hun havde faa't udaf mor.

2. En liden hue af farvet uld, Havde hverken stas eller for, Men sattigt minde om far og mor, Der skinte langt mere end guld.

3. Hun gjemte huen i tyve aar, Maatte ikke slide den ud! „Jeg bærer huen engang som brud, Naar jeg for alteret staar."

4. Hun gjemte huen i treti aar, Maatte ikke skjæmme den ud! „Saa bærer jeg den saa glad som brud, Naar jeg for vor Herre staar."

5. Hun gjemte huen i firti aar, Husked endnu paa sin mor, „Vesle min hue, forvist jeg tror, Vi aldrig for alteret staar."

6. Hun ganger for kisten at tage den, Hjertet var saa stort derved; Hun leder frem til dens gamle sted; Da var der ikke traaden igjen. Bjørnson.

345. [316] I alle de riger og lande. S. 185.

1. Og det var gamlen paa Skare, So lugnt han paa skraae snur: „Aa jamenn er de no rare, Som alt dette trollsnak trur.

2. For var her slikt ugagns elde, Som de vil vita og sjaa, Og hadde det slikt eit velde, So kunde 'kje verdi staa.

3. Dei trolla oss sott i bringa, Dei trolla oss ned og nord Og kunde med galder tvinga Til seg den heile jord."

4. Til svara ho Randi, kona, Ho var so lett paa sin munn: „No maa eg ein laatt meg laana, For no lyt eg læ ei stund.

5. Stødt er de mannfolk so kloke. Og stødt so kjem de i beit. Og alting fær de i floke, Med alt det de veit og veit.

6. Aa nei du, trolli maa træla Som tussar i svarte jord, Og aldri tarv nokon fæla, Um flokken vart nok so stor.

7. Ja, var dei mange, som grase, Og sterke som straum i foss, — Det døyver seg sjølv, Tyrase, Og fær kje tenkja paa oss.

8. Som neven knytt i ei lumme, So er dei med alt sitt rop. Dei er so mergjeleg dumme; Dei kan kje halda ihop!“

(Haugtussa) Garborg.

346. [317] DNS. 201. R. 637. S. 98.

1. :,: Till Österland vill jag fara Så snabbt som den susande vind, :,: Bortom berg och djupa dalar, Allt under så grönan en lind.

2. Jag der vill bygga en hydda, Der marken står ständigt så grön, Och der träden äro prydda Med blommor, som dofta så skönt.

3. Jag måste icke förglömma Den sköna krystalleflod, De lefvandes vattenströmmar, Som fukta trädens rod.

4. Och midt uti den hage, Der stander en liffens blom, Bär tolf slags frukter å rade, Och löfven är läkedom.

5. Der står och helsobrunen, En lefvande källa klar, Hvars like är ej funnen, Som Salomon skrifvit har.

6. :,: Min själ, du göra dig reda Den gena vägen at gå, :,: Öfver berg och torra hedar, Förr'n natten faller os på.

Folkevise.

347. [318] Den gamle stevtonen. S. 28. K. 1002.

1. Barnet høyrer som i ein draum Um himmelens høge salar, Siglar daa burt paa tankastraum Og trur, det med Jesus talar.

2. Barnet leikar i sprang og dans Med blomar og rosor fina, Trur, at soli er augat hans, Som stendigt vil paa det skina.

3. So det kveldast, og barnet bed Fadervaaret sit lenge, Trur, at bøni kann draga ned Englavakti kring sengi.

4. Barnatrui ho er vel sterk Kliv upp aa høgste tinden, Lyfter lærdom og mannaverk Og hiv det lik sand for vinden.

5. Barnatrui ho er vel greid, Tarv inkje knip held' krokar, Verdi stakkar, ho sit so breid Men vert inkje endaa klokar.

6. Verdi leitar med ljos og lykt Lyklen aat alt aa finna, Barnatrui ho sit so trygt, Løysingi hev ho inne.

7. Verdi freistar um fram ho rekk, Endaa ho støtt maa snaava, Trui eine i daapen fekk Himmelstigen i gaava.

Janson.

348. [319] Mit aller første kongeord. B. 32. K. 1036.

1. Det stig av hav eit alveland med tind og mo; Det kviler klaari mot himmelrand i kveldblaa ro.

2. Eg saag det tidt som sveipt i eim bak havdis graa; Det er ein huld, ein heilag heim, me ei kan naa.

3. Ho søv den fine tinderad i draume-bann; Men so ei stund ved solegla ho kjem i brand.

4. Naar dagen sig som eld og blod i blaae-myr Det logar upp med glim og glo og æventyr.

5. Det brenn i bræ og skjelv og skin med gyllne bragd, Og lufti glø'r i glans av vin, sylv og smaragd.

6. Men av han døyr, den bleike brand som slokna glo, Og klaart som fyrr lig alveland i kveldblaa ro.

7. Eg lengta tidt paa trøytte veg der ut til fred; Men landet fyrst kan syna seg, naar sol gjeng ned.

(Haugtussa) Garborg.

Slutningssange.

349. [320]

Hvar är du, hvar är du.
DuS. 208. K. 6.

1. Til slutning saa rækker vi broderskabs haand Og skilles med hjertelig gammen Og priser vor Herres hans hellige Aand, Som binder i troen os sammen, At enig vi synger vort amen!

2. Til slutning vi takker for glæde og gavn Af ordet til agt og til eie Og reiser i Jesu velsignede navn De frem for os liggende veie; Guds fred over hav, over heie!

3. Til slutning vi beder nu alle som en, Guds ord ikke spildt maatte være, Men vokse som sæden i ageren ren! Saa hilser vi vennerne kjære: Hav tak for saa deiligt samvære!

4. Til slutning vi tænker paa mødet, som staar I himmerigs lysende sale, Og beder Gud Fader, at vi ogsaa faar Deroppe hverandre i tale Og evigheds søde husvale.

M. B. Landstad.

350. [322]

DuS. 224. K. 722.

1. Brødre og søstre, vi skilles nu ad, Far nu med Jesus fornøiet og glad, Hver sine lovlige veie!

2. Gjem nu Guds ord udi hjerte og sind, Lut ikke satan, ei verden der ind, Jesus lad hjerterne eie.

3. Amen, ja amen skal være vor sang, Det vil vi sjunge med frydefuld klang, Alle Guds børn tilsammen!

4. Lammet, kun lammet, dets under og saar Æren og prisen i evighed saar! Amen, Halleluja, amen!

351. [323]

Hjem jeg længes.
L. 71 b eller K. 25.

1. Herrens venner ingensinde Mødes skal for sidste gang Naar til afsked taarer rinde, Dette ord har liflig klang.

2. Sees vi aldrig mer hernede Under dette stjernetag, I den store helgenkjæde Mødes vi paa Herrens dag.

3. Maa vi end med smerte bringe Kjære venner vort farvel, Hissет skal der atter klinge Et goddag til liv og sjæl.

4. Naar til afsked taarer rinde, Syng da ud med liflig klang: „Herrens venner ingensinde Mødes skal for sidste gang."

352. [324]

Til Österland vill jag fara.
DUS. 201. K. 637. S. 93.

1. :,: Nu gaar du, min ven, ud i livet; Saa hør da et ord til farvel! :,: Thi farer omringer og truer Den unge enfoldige sjæl.

2. :,: Naar verden dig glæde tilbyder, Og syndere staar paa din vei :,: Og listig dig frister og lokker — Min ven, vær bestemt og sig nei!

3. :,: Søg naade og kraft hos din Frelser I nødens og fristelsens stund! :,: Lad sjælen oplives og styrkes Ved ordet fra Frelserens mund.

4. :,: Forsager dit hjerte i striden, Din Fader, han slipper dig ei; :,: Hans Aand dybt i sjælen dig siger: „Min ven, vær bestemt og sig nei!"

353. [325] O kjære sjæl frygt aldrig mer.

DUS. 220. L. 90.

Du kjære ven, som reiser ud, Vi anbefaler dig til Gud Paa alle dine veie; Hengiv dig ham i ve og vel, Befal dig ham med liv og sjæl, Hans Aand i alt dig raade Og styrke med sin naade.

354. [326]

DUS. 184 og tillæg 1. K. 120. S. 138.

1. Ja, vi elsker dette landet, Som os Herren gav, Men vi have og et andet, Hvor der ei er grav, Ikke død og ikke smerte, Ikke savn og nød. I vor barndoms tid vi lærte, Vi var til det født: Men det kosted ofte smerte, Naar det os at kjæmpe bød.

2. Skal vi ikke, venner, kjæmpe For et saadant land? Naadens magt kan synden dæmpe, Og vi naar dets strand. O, det var vel værd at stride For en saadan løn, O, det var vel værd at lide For at se Guds søn, O, det var vel værd at vide, Vi faar brylluPsdragten skjøn!

Chr. Dic.

355. [327]

DUS. 205. K. 42.

1. Jeg er fremmed, jeg er en pilgrim; Blot en aften, blot en aften bor jeg her. Gjør mig ei hinder, thi jeg vil følge Guds folk til strid gjennem ørk og bølge. Jeg er fremmed, jeg er en pilgrim; Blot en aften, blot en aften bor jeg her.

2. Reisemaaltid i hast jeg tager Som et ilbud som et ilbud stanser ei; Jeg staar omgjordet om mine lender, Har vandringsstaven i mine hænder; Reisemaaltid i hast jeg tager, Som et ilbud, som et ilbud stanser ei.

3. Gode hyrde! blot ett jeg beder: Følg og led mig, følg og led mig altid du! At jeg dig stedse imøde iler, Indtil jeg glad i dit skjød mig hviler. Gode hyrde, blot ett jeg beder: Følg og led mig, følg led og mig altid du.

Thufelt.

356. [328] K. 1026. DUS. 116. B. 57.

1. Hvad vindes paa verdens det vildsomme hav? Ak, tusende farer i skummende trav! Man ved kun to havne, Bekjendte af navne, :,: Den ene vor vugge, den anden vor grav. :,:

2. Fra vuggen til graven maa krydses omkring Blandt haabets og frygtens de stridige ting. Snart vipper vi oppe Paa bølgernes toppe, :,: Snart nærmes vi grunden i flyvende spring. :,:

3. Dit forsyn, o Fader, det fører os frem, Det styrer saa sikkert, hvor sjøen er slem, Din naade alene Kan frelse forlene :,: Saa over det vildsomme hav vi naar hjem. :,: Ambrosius Stub.

357. [329] Gammel folkemelodi. K. 458.

1. Ingen finder frem til den evige ro, Som sig ei vældig fremtrænger, Sjælen maa udstaa en kamp for den tro, Hvoraf vor salighed hænger. Porten kaldes trang, og veien heder smal; Herrens naade har dog oplukket himlens sal. Men her gjælder trænge, ja trænge sig frem, Ellers er himlen forloren.

2. Herlighedens krone er værd al din flid, Værd al din bøn og din længsel; Ingen angrer sig, som vel er kommen did, Kronen fortjener din trængsel; Derfor vaagner op og i bøn til Jesus kom! Lav dig tilrede til Herrens store dom! Bryllupsklæder fordres af hver og en sjæl, Som ind i staden vil komme.

3. Hele vide verden jeg raader og ber: Kjæmp dog for saligheds-kronen! Herren saare gjerne den skatten dig gi'r, Stræb kun derefter i troen! Himmelfaders haanden er udrakt til din sjæl, Vor frelser banker paa og ømmes for dit vel, Naadens Helligaand vil forstyrre din søvn, Salig er du, om du vaagner. L. Linderoth.

358. [330] K. 773.

1. Den himmelske lovsang har rigere toner, Mer liflig og sølvren en klang End al jordisk musik, skjønt vort hjerte sig fryder, Naar skoven og dalen gjenlyder af sang. Kor: O herlige lovsang i Guds Paradis, Naar himlens hærskarer istemmer hans pris.

2. Histoppe er sangen lig vandenes brusen, Og himlen er fuld af dens lyd, Naar de salige aander sin Frelser lovpriser Og jubler af glæde og synger af fryd. O herlige lovsang . . .

3. Kun de kan den himmelske lovsang istemme, Hvis sjæl har faa't naade hos Gud Gjennem troen paa Jesus, sin Herre og Frelser, Kun disse skal se ham og kaldes hans brud. O herlige lovsang . . .

359 [331] Kirken den er et gammelt hus. L. 70. K. 130.

1. O, at jeg vel var kommen hjem Fra disse ørkenens hytter! O, var jeg lyk'lig naaet frem, Hvor vandredragten jeg bytter. Staven og sværdet at lægge ned Og gribe palmen i deres sted! Jo, jeg maa stunde derefter.

2. O, du Guds Israels fædreland, Er du end langt i det fjerne, Staar du ei stille nu paa stand, Ledende kongestjerne! Ser jeg ei staden derborte mon? Jo, men det mørke dødsnattens baand, O se, det ligger imellem!

3. Var jeg dog over og mine med Og alle Guds venner kjære; Var vi dog inde ad landets led, O, hvor jeg glad skulde være! Kan ikke andet end stunde derpaa, Gyser dog ved at skulle gaa Over det mørke belte.

4. Men naar vi endelig ere der, Da skal vel jublen begynde; Da skal vi i en samlet hær Frem til Guds trone skynde. Da er jeg evig frelst og fri, Da er al møie og kamp forbi, Der er ei andet end glæde.

N. J. Laache.

360. [333] DNS. 128. R. 718 eller som fig. sang.

1. En liden stund vi kun er her tilhuse, Paa jorden snart er al vor vandring endt; Er stormen sterk, og modgangsvinde suse, Dog Herren alt os viselig har sendt.

2. En liden stund vi vaager under striden Og svigter ei, om kampen synes lang; Vi sæden saar, forventende med tiden At samle negene med frydesang.

3. En liden stund, saa skal vor brudgom komme, Med lampen tændt vi ham i møde gaar; En liden stund, saa er vor trængsel omme, Som Jesu brud vi da for tronen staar. Engelst.

361. [334] S. 29. NSS. 165 eller som foreg. sang.

1. Tænk, naar engang den taage er forsvunden, Som her sig sænker over livet ned! Naar dagen, evig klar, er hist oprunden, Og lys omstraaler hvert af mine sjed!

2. Tænk, naar engang er løst hver jordisk gaade, Besvaret hvert „hvorfor?" jeg grunded paa, Men kunde ei med al min grublen raade; Tænk, naar jeg Herrens vei skal klart forstaa!

3. Tænk, naar engang hver hjertesorg er slukket Hver vunde lægt og stillet hvert et savn, Hver smertestaare visket af, og sukket, Det dybe, kvalt i kjærlighedens favn!

4. Tænk, naar engang med utildækket øie Jeg ham skal se, som her jeg tro'de paa! Tænk, naar jeg hist mit knæ for ham skal bøie, Naar jeg med tak skal for hans aasyn staa!

5. Tænk, naar engang jeg uden synd skal leve, Hver tanke ren, hver gjerning uden brøst, Naar aldrig jeg behøver mer at bæve For muligheden af en syndig lyst.

6. Tænk, naar engang hvert hjertebaand, som knytted, Til mennesker mig her i støvets land, Har jordens kaar med himmerigs ombyttet, Og intet sjælene adskille kan!

7. Tænk, naar engang i himlens gyldne sale Jeg med den ven, jeg her paa jorden fandt, I lyset om et evigt liv skal tale Og om det liv, der som en drøm forsvandt.

8. Du blide tanke, tal du i mit hjerte, Hver gang mig veien tykkes lang og slem! Du sødt skal dæmpe hver en bitter smerte Og lokke smilet gjennem taaren frem.

Wexels.

362. [335] Vær nu glad og vel tilmode. L. 140 a eller K. 196 b.

Tak, o Gud, for dette møde, Tak for naadens dyre kald, Tak for frelsens morgenrøde Over dødens skyggedal! Tak for hvert et folk, du fandt, Tak for hver en sjæl, du vandt! Lad og mig, naar jeg skal fare, Samles med den frelste skare.

W. Fr. Koren.

363. [336] Søde Jesu, vi er her. L. 129. NSS. 1.

Lover Herren, han var nær, Signede vort samfunds møde. Er han hjemme, vil han der Livets bitterhed forsøde. Intet skal fra ham os fjerne: Jesus er vor ledestjerne.

O. Bugge-Asperheim.

364. [337] Vær nu glad og vel tilmode. L. 140 a eller K. 196 b.

Give Gud, jeg efterhaanden Med Guds naades ord i favn Og maa blive sterk i aanden, Vokse op i Jesu navn, I det stille glæde mig Ved mit haab om himmerig, Lære himmellivets seder, Dele Jesu barneglæder!

Grundtvig.

365. [338] Dy alle, som paa jorden bor.
DuS. 124. S. 116. NSS. 7.

1. Min Jesus, lad mit hjerte saa En saadan smag paa dig, At nat og dag du være maa :,: Min sjæl umistelig! :,:

2. Da skrider naadens tid og stund Saa sød og salig frem, Til du mig lysser med din mund :,: Og tager til dig hjem. :,:

3. Mit hjerte i den grav, du laa Knust af min syndenød, Lad, naar det kvelder, hvile faa :,: Og smile ad sin død! :,:

4. Før saa mig arme synder hjem Med din retfærdighed Til dit det ny Jerusalem, :,: Til al din herlighed! :,:

366. [340] Naglet til et kors paa jorden.
DuS. 66. S. 96. K. 969.

1. Din, o Jesus, din at være, Er min lyst og al min ære, Din i liv og din i død; Derfor vil jeg gjennemstride, I dit fodspor vil jeg skride, Finde kampens time sød.

2. Ja, jeg ved, kun den kan finde Ærens krans, hvor du er inde, Ærens krans og livets fred, Som trods alle livets farer, Fiendens svig og mørkets snarer, Trolig gaar i dine fjed.

3. Under korset vil jeg træde, Bære det med stille glæde, Korset, Frelser! som er dit; Gaar min vei i mørke dale, Dog mit maal i himlens sale Skuer øiet fro og frit. Oldenburg.

367*
NSS. 180.

1. Underfuldt deilige Eden! Sød er din stille fred; Over de lidende hjerter Sænker du balsam ned.

Kor: Underfuldt deilige Eden, frigjorte sjæles hjem, Hvor ofte i stille timer Min længsel til dig gaar hen!

2. Ind i bedrøvede hjerter Lyser din klare dag; Himmelske sangtoner høres Blandet med harpeslag.

3. Salig den sjæl, som nu venter Edens dal at bebo. Her er tidt sorger og smerte, Hist er der evig ro.

4. Skjænk mig, min Herre og Frelser, Sabbatshvilen tilsidst Hist i det deilige Eden! Tag mig derind, o Kristi! Sankey.

368*

„Glory-sangen."

1. Naar al min møie er afløst af fred Og jeg staar frelst paa hint salige sted, Møder den bedste af venner, jeg ved, Det skal for evigt bli herligt for mig.

Kor: O, det skal bli Herligt for mig, Herligt for mig, Herligt for mig, I paradis at faa synge hans pris, Det skal bli herligt, ja herligt for mig.

2. Naar jeg af underbar naade skal faa Plads i Guds himmel og herliggjort staa, Frem til at skue hans aasyn da gaa, Det skal for evig bli herligt for mig.

3. Venner, jeg elsked paa jorden, er der, Glæden som floden uendelig er, Frelserens smil lyser sjælene nær, Det skal for evig bli herligt for mig.

Charles H. Gabriel.

369*

Egen tone eller DUS. 97.

1. En port til himlen aaben staar, Hvor Jesu kors nu tindrer; Derfra en straaleglans udgaar, Som sorg og smerte lindrer. Kor: O, hvilken naade stor og rig, At porten aaben staar for mig! For mig, for mig, :,: den aaben staar :,: for mig.

2. Den port for alle aabnet er, Som sig fra synden vender, Der har sin Gud og Frelser kjær Og troens bøn opsender.

3. O, kjæmp alvorlig og træng ind, Mens naadens dør er aaben! Tag korset op, og kronen vind Med Herrens egne vaaben!

4. Ved Jordans flod vi lægger ned Hvert kors og hver en byrde, Og livsens krone i det sted Modtager af vor hyrde.

370*

L. 47. K. 828.

1. Hvor salig er den lille flok, Som Jesus kjendes ved! I ham, sin frelser, har den nok Nu og i evighed. I kjærlighed, i haab og tro Den vandrer her, og hist skal bo Med ham, naar haab og tro forgaar, Men kjærlighed bestaar.

2. Min Jesus er jeg en af dem? Vil du mig kalde din? Staar jeg for dig som hine fem Med lys i lampen min? O lad mig ei til hvile gaa, Før jeg herom kan vished faa, Før du kan faa det svar af mig: Du ved, jeg elsker dig.

3. Og maatte det med graad end ske, At saadant svar jeg gav, Saa vil du naadig til mig se, Og tørre taaren af! Ja naar kun du, som al ting ved, Hos mig kan finde kjærlighed, Og kjende mig iblandt din flok Som din, saa har jeg nok.

N. J. Holm.

371. [344]

Vær nu glad og vel tilmode.
L. 140 a eller K. 196 b.

Tak for al din fødsels glæde, Tak for dit det guddomsord, Tak for daabens hellig væde, Tak for naaden paa dit bord, Tak for dødens bitre ve, Tak for din opstandelse, Tak for himlen, du har inde, Der skal jeg dig se og finde! Kingo.

372. [345]

L. 91 b. K. 825.

1. Min sjæl, min sjæl, lov Herren, Og alt hvad i mig er hans navn! Min sjæl, min sjæl, lov Herren, Glem ingen ting af alt hans gavn! Han, som din synd udsletter Og læger dine saar; Han, som dit liv opretter, Naar du til døden gaar; Han, som ny kraft dig sender, Gjør alderdommen ung; Han, som dig bær' paa hænder, Naar tiden falder tung!

2. Sit ord han lod os kjende, Og hans velgjerninger vi ved. Barmhjertig uden ende Og rig paa evig miskundhed Han lader vreden fare For dem, som gjøre bod, Vil ingen salve spare For sorg og saaret mod. Med naaden sin og trøsten Har han vor angest stilt, Som vesten er fra østen Langt synden fra os stilt. Gramann, Landstad.

373. [347] S. 267.

1. Aftensolen smiler Over jorden ned, Og naturen hviler Taus i hellig fred.
2. Ikkun bækkens vove Risler sagtelig, Gjennem mark og skove Hen den slynger sig.
3. Ingen aften bringer Stansning i dens fjed, Ingen klokke ringer Den til ro og fred.
4. Saa mit hjerte stunder I sin kjærlighed, Til jeg engang blunder I en evig fred!

H. Hoffmann.

374. [348] S. 259. DUS. 211.

1. Bliv hos os, naar dagen helder, Du kjære Fader og Gud! Bliv hos os, naar mørket vælder Af nattens sluser ud!
2. Hensprød over dal og høie Dit stjerneklædebons flig! Saa lukker vi trygt vort øie Og slumrer sødt hos dig.
3. Bliv hos os, og vi vil drømme Om englebørnenes fred; Din Aand gjennem himmelstrømme Vil suse til os ned.
4. Og kongen i livets rige Vil favne alle de smaa, Paa englenes himmelstige Skal barnesjæle gaa.
5. Bliv hos os, naar dagen helder, Du kjære Fader og Gud! Og paradislyset vælder Af nattens sluser ud.

Ingemann.

375. [349] S. 4. S. 963.

1. Fred hviler over land og by, Ei verden larmer mer, Fro smiler maanen til sin sky, Til stjerne, stjerne ser.

2. Og sjøen blank og rolig staar Med himlen i sin favn; Paa dammen fjerne vogter gaar Og lover Herrens navn.

3. Det er saa stille og saa tyst I himmel og paa jord! Vær ogsaa stille i mit bryst, Du flygtning, som der bor!

4. Slut fred, o hjerte, med hver sjæl, Som her dig ei forstaar! Se, over by og dal ikveld Nu fredens engel gaar.

5. Som du han er en fremmed her; Til himlen staar hans hu; Dog i det stille stjerneskjær Han dvæler her som du.

6. O, lær af ham din aftensang: Fred med hver sjæl paa jord! Til samme himmel gaar vor gang, Adskilles end vort spor.

Ingemann.

376. [350] Jeg vil mig Herren love. S. 60 eller S. 87.

1. Nu strider dagen under, Og natten vælder ud, Forlad for Jesu under Vor synd, o milde Gud! Gud Fader os bevare, De store med de smaa; Hans hellig' engleskare En skanse om os slaa!

2. Naar mørket jorden blinder, Og dagen tager af, Det tidemaal os minder Om dødens mørke grav. Ved hvert et trin vi træde, Lys for os, Jesu sød, Fyld hjertet med din glæde Og giv en salig død!

Vægtervers.

377. [351] O Herre Krist, dig til os vend. S. 109. NSS. 2.

1. Nu dagen brat til ende gaar, Paa himlen aftenstjernen staar, Og nattens skygger hyller ind Naturen i sit drømmespind.

2. Jeg er saa træt af dagens strid, Jeg længes efter slummer blid. Du tause nat, skjænk i din favn Mig lægedom for sorg og savn.

3. Hav tak for denne dag, o Gud, For hvert et kjærlighedens bud, For hvert et miskundhedens tegn, For al din milde naadesregn!

4. Hav tak for hver en styrkedrik, Jeg af din livsens kilde fik! Hav tak for sjælens mannabrød, Hav tak for alt, selv kors og nød!

5. O Jesu Kriste, Frelser god, Rens mig af synden i dit blod! Min himmelbrudgom, smyk din brud Alt med din retfærds hvide skrud!

6. Send sao din engleskare ned Til vagt omkring mit sengested Og lad mig slumre i din favn Og vaagne styrket i dit navn!

S. Holst Jensen.

378. [352] Maria hun er en jomfru ren. L. 81 b. S. 17. K. 978.

1. No soli bak um blaae fjell Sitt ljose andlit gjøymer, Og myrker yver heimen fell, Og jordi ligg og drøymer. Gud lat di aasyn lysa ned! So heilag fred Inn i vort hjarta strøymer!

2. Kom Jesus inn og med meg ver, Naar det til kvelden stundar! Og lat din engel standa her Ved lægjet, naar eg blundar, Og varda vel min kvilestad! Og vekk meg glad Til song med fugl i lundar!

3. Men naar eg her min nattverd held, Og livet kring meg tagnar, Eg minnast maa min sidste kveld, Daa ikkje meir det dagnar. Naar soli næste morgon stend Upp yver grend, Ho meg daa inkje gagnar.

4. Som ferdesmann paa ville hav I storm og stride veder Eg styrer mot mi opne grav Med kvart

det stig, eg treder. Eg er av Adams arme hold, Ein mann av mold Som alle mine feder.

5. Men Jesus fører meg ved hand, Eg ikkje raad skal sakna. Han fører meg til livsens land, Der alle stormar spakna. Naar eg i grav er gjøymd og duld, Fyr Kristi skuld Eg skal ein morgen vakna.

Blix.

379. [353] DUS. 222. K. 1015.

Stilla skuggor breda sig qvällen, Solen släckas i svala sjön. Klara stjernor framgå öfver fjellen, Tända ofrande kärleks bøn. I den mörka nattens timma, O låt aningens facklor glimma. När det skymmer, låt mig då förnimma :,: Hoppets saliga, ljusa frid. :,:

380. [355] Kom hid til mig enhver især. K. 75 a. NSS. 17.

1. Ved morgen- og ved aftentid Da luer jo Guds himmel blid I glans og gyldenrøde. Merk det min sjæl! o kunde du Med andagts flammer i din hu Paa samme maade gløde!

2. Det er jo, som af skyen ud De straaler kom med klare bud, At Gud dig har i vente. Ja er det ikke, som du saa, At tusend gyldne vinger laa Tilrede dig at hente?

3. Min sjæl, o spænd dog vingen paa Og løft dig op og ind du gaa Ad skyens purpurrevner! Jl, søg din faders aabne favn I Jesu, din forsoners navn, Da aldrig feil du stævner.

4. O, merk dig dog: de straalers skin Just flammer der, hvor aasens tind Guds himmelhvælv berører. Se, dermed har Gud Fader sagt, At jord og himmel staar i pakt, At naadig han dig hører.

5. Gud Hellig-Aand! du ene kan Min sjæl med flammer tænde an Og flugtens vinge give. Lær mig ved morgen og ved kveld At bede hjertelig og vel, Mens jeg er her ilive! Jørgen Moe.

381* Egen tone eller NSS. 231.

1. Jeg er træt og gaar til ro, Lukker mine øine to. Fader, jeg er tryg i dig; Thi du vaage vil for mig.

2. Har idag jeg uret gjort, O, saa tag min brøde bort! I din søns, i Jesu blod Er for al vor synd jo bod.

3. Ven og frende vogt dem du! Vogt hver sjæl med faderhu! Hver, som sørger, skjænk ham trøst, Hver, som lider, læg hans brøst!

4. I det kjære Jesu navn Lægger jeg mig i din favn. Der skal hvilen blive sød, Du er min i liv og død.

382. [356] Jesus er mit haab og trøst. L. 65. K. 826.

1. Dagsens auga sloknar ut, Kveldsol ned i vester glader. Skuggen stig fraa dal til nut, Myrkret sigrar alle stader. Jesus, hjartans sol og skatt, Jesus, ver mitt ljos i natt!

2. Kvar ei kveldstund, naar eg fer Etter dagsens strid og kvila, Ver meg med din naade nær, Lat di aasyn til meg smila! Lat du mildt mitt auga att, Jesus, ver mit ljos i natt!

3. Lys du yver meg din fred, Jesus, ver mi sol og stjerna! Livssol, som gjeng aldri ned, Meg mot myrkers hugskot verna! Stjerna, yver huset statt, Jesus, ver mit ljos i natt!

4. Naar mi livssol sig i hav, Og eg under mold skal sova, Lys meg daa igjenom grav! So eg skal i ljos deg lova! Du, som myrkers magter batt, Jesus, lys i daudens natt! Blix.

P9-AVP-681